EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

MĂŞTILE MORŢII

CAPITOLUL I.

Barca înainta prin ceaţa dimineţii în josul fluviului. După cum se mişcau cele două perechi de rame, îţi puteai da seama că vâslaşii erau oameni cu experienţă. Se strecurau pe lângă malul dinspre Surrey, încercând să rămână ascunşi în umbra şalupelor ancorate.

Spre est, soarele începea să răsară. De-a lungul fluviului şi pe maluri se vedeau lumini arzând. Piaţa de peste faleză era înecată în lumină şi deasupra cheiurilor, unde se legănau cargouri în ancoră, strălucea lumina reflectoarelor.

Fluviul se trezea. Cei din barcă auzeau limpede respiraţia motoarelor, zăngănitul macaralelor, duruitul stins al lanţurilor.

Se aflau în dreptul unei şalupe lungi, cu prova orientată spre malul dinspre nord, când, pe fundalul întunecat se ivi conturul vag al unui obiect greu de definit. Primul dintre luntraşi îşi întoarse capul şi văzu o şalupă aşezată transversal pe direcţia apei. Omul lăsă vâslele şi mormăi:

— Oh! E Wade!

Din beznă se auzi o voce veselă:

— Bună, iubiţelule! Vrei s-o iei din loc?

Mânuită cu abilitate, şalupa poliţiei se lipi de barcă. Cineva făcu abordajul cu un harpon.

— Sunt eu, d-le Wade. Duceam barca la Dorlin, ca să acostăm acolo, spuse unul din vâslaşi. Avea o voce profundă şi vorbele îi erau punctate în răstimpuri cu pufnituri involuntare.

— Ce-mi văd ochii? Vocea din barca poliţiei părea să fie foarte surprinsă. Să fie chiar dl. Sughiţ în persoană? Cu ce ocazie pe aici, iubiţeilor? Faceţi sport de dimineaţă?

O lumină puternică inundă barca. Cei doi vâslaşi îşi acoperiră ochii îndureraţi.

— Se pare că avem o cutie, se auzi vocea nu tocmai prietenoasă a inspectorului John Wade. Cred c-o fi o cutie cu sticle de whisky şi să fiu al naibii dacă nu mai e încă una.

— Noi le-am găsit, numai. Pluteau pe fluviu, spuse omul pe care inspectorul îl numise Sughiţ. Eu şi cu Harry le-am pescuit.

— Le-aţi pescuit? Pot să pariez că da! Ia poftiţi puţin la noi, şi mai vioi, iubiţeilor!

Cei doi hoţi au rămas tăcuţi tot timpul drumului până la sediul poliţiei.

— Nu ţi-a trebuit prea multă inteligenţă să ne prinzi, nu-i aşa, Wade? Londra e plină de crime şi jafuri ai căror autori rămân nepedepsiţi şi tot ce ai reuşit tu să faci a fost să pui laba pe doi găinari. Mai bine te-ai gândi la femeia găsită cu gâtul tăiat în grădinile Cranston, sau la Oamenii de cauciuc.

— Gura! mârâi celălalt hoţ.

— Dă-i drumu', Sughiţel, spuse Wade curtenitor. Nu am deloc sensibilităţi la chestii din astea. Vorbeai de Oamenii de cauciuc. Îmi reproşezi, de fapt doreşti să mă simt ca un om fără nici o importanţă. Şi pe lângă mine şi Poliţia metropolitană. Deci, dă-i drumu', iubiţel. Nu mă menaja, biciuieşte-mă cu scorpioni.

— Ţine-ţi mă' pliscu', îi şopti din nou celălalt prizonier tovarăşului său, aşa că acesta rămase mut în pofida batjocurii şi a ironiei care nu întârziară să se reverse asupra lui.

— Care era deci destinaţia acelui whisky? Asta să-mi spuneţi. Unde ar fi trebuit să ajungă sticlele? Asta mă interesează. Vreau să mă fac traficant. Hai, Sughiţ, toarnă-mi adevărul şi-l voi păstra închis în sufletul meu.

Unicul răspuns fu un şir de pufnituri.

— Hai, iubiţelu', spune-i lui papa. Cei doi prizonieri nu putură vedea grimasa de pe faţa smeadă şi netedă a lui Wade, dar simţiră satisfacţia din glasul lui. Ar fi trebuit să înveselească el inimile bieţilor marinari de la Mecca? continuă Wade. Asta ar fi fost cu adevărat o faptă demnă de laudă; sărmanii băieţi care cutreieră mările au şi ei dreptul la bucăţica lor de confort, nu? Sau era, cumva, pentru dragul de Golly.

Cel interpelat se răsuci brusc.

— Ştii că nu ai dreptul să-mi pui încă aceste întrebări, Wade, ştii bine lucrul ăsta! Te-aş putea dezbrăca de uniformă pentru interogatoriul pe care vrei să mi-l iei. Şi dacă mai adaug vreo două-trei min ezită să-şi termine fraza.

— Minciunele, interveni Wade în ajutorul lui.

— Mă calomniezi, asta faci.

Şalupa se opri lângă un pod plutitor.

— Doar doi pescari, sergent, raportă Wade.

— Pune-i la index!

În aceeaşi zi, Wade făcu o vizită la clubul Mecca, unde o căută pe proprietăreasă, doamna Annabel Oaks. D-na Oaks fusese silită, ca urmare a intervenţiei autorităţilor, să-şi înregistreze „clubul”, ceea ce prezenta dezavantajul de a fi permanent sub observaţia poliţiei. Acum se plângea, din toată fiinţa ei, oaspeţilor.

— Frumos! Clubul este destinat ofiţerilor, dar iată că orice sticlete cu cap pătrat poate să-şi vâre nasul peste tot!

Mecca avea o poziţie excelentă pentru subofiţerii din Marina Comercială. Aici oamenii se aflau în imediata apropiere a birourilor diferitelor linii maritime, iar viaţa, chiar dacă nu strălucea, era ieftină. Alţi oaspeţi devotaţi ai clubului îl găseau avantajos şi din alte motive. D-na Oaks – alintată Mami – era foarte îndatoritoare, mai cu seamă dacă oamenii erau simpatici. În caz de nevoie, „cetăţenii” Meccăi primeau un ajutor fie de la dânsa, fie de la soţul ei, cu toate că acesta părea cu totul incapabil să o facă. Golly era un

omuleţ blând, cu osatura fragilă. O mustaţă roşcată îi cădea peste bărbia necizelată. Fusese cândva steward pe un vas. În clipele lui de visare bahică se ridica până la rangul de şef de echipaj. Odată, când se afla într-o stare euforică deosebită, a pretins că fusese căpitan pe un transatlantic, dar după asta i-a fost foarte rău. Cânta balade cu o voce în falset şi aspira să ajungă la operă. Clienţii clubului obişnuiau să deschidă ferestrele făcând comentarii asupra vocii lui Golly pentru că, li se părea lor – cel mai bine cânta atunci când tăia lemne şi se pare că, de regulă, Golly tăia lemne!

Mami nu era nici pe departe atât de mămoasă pe cât o arăta porecla.

Era slabă, asta ca să nu spunem uscăţivă. Părul care încărunţea încadra o faţă dură, aproape respingătoare. O parte din oaspeţi o numeau, în secret, Bătrâna Faţă de Fier, dar pentru cei mulţi ea era Mami.

Clădirea clubului, jumătate din lemn, jumătate din cărămidă, se învecina cu un şir de debarcadere năpădite de iarbă, pe care fuseseră instalate două bănci. Marginea rudimentarei construcţii putrezise, iar grămada străveche de lemne care sprijinea ceea ce Mami numea „faţada”, era crăpată şi chiar fărâmiţată. Priveliştea a fost întotdeauna frumoasă pentru că în acest loc rada portului era foarte întinsă, iar fluviul aglomerat de vase. În apropiere se aflau şi danele de acostare ale vaselor germane.

Lila Smith obişnuia să stea la fereastra sufrageriei privind fascinată vapoarele care pluteau încet. Ajunsese să cunoască foarte bine lumea încântătoare a fluviului. Chiriaşii clubului, reîntorşi din voiaj, începuseră să observe că Lila nu mai era un copil. Niciodată nu fusese lipsită de drăgălăşenie, dar acum căpătase şi un farmec pe care nimeni nu-l remarcase până atunci. Natura adăuga feţei ei de copil cu obraji rotunzi şi ochi mari o căldură abia ghicită. Din păcate îmbrăcămintea îi era neîngrijită, iar pantofii jerpeliţi.

— Ăla de la 7 vrea ceai, Lila, nu mai sta cu ochii căscaţi ca un porc înjunghiat. Intră-n priză mai repede!

Cam aşa o încuraja Mami când intra în cameră şi o prindea cufundată în ocupaţia ei favorită, privitul pe geam.

— Da, mătuşico, răspunse Lila apoi zbură la bucătărie.

Vocea aspră a patroanei o îngrozise dintotdeauna.

Uneori şi-ar fi dorit o altfel de viaţă; avea o vagă impresie că şi ştia cum ar arăta acea viaţă: cu pomi, spaţii largi şi oameni foarte respectuoşi. Visa mai tot timpul în vreme ce se uita pe geam. Afară dimineaţa era rece, soarele, cu obrazul ca petala unei flori, dantela apele râului cu şuviţe tremurătoare de aur palid. Brusc, fata îşi ridică ochii în sus. O privise un bărbat aflat pe debarcader. Faţa îi era bronzată şi frumoasă. Avea capul descoperit, iar părul castaniu se inela în bucle unduitoare.

— Bună dimineaţa, prinţeso!

Lila surâse puţin speriată; zâmbetul pieri apoi încet, lăsând pe faţa ei un aer de seriozitate.

— Bună dimineaţa, domnule Wade!

Aproape că i se oprise respiraţia. Poliţistul era una dintre persoanele care o fascinau. Şi asta nu pentru că i-ar fi fost teamă. Fata intuia că el are o importanţă cu totul deosebită în viaţa ei, însă motivaţia acestui sentiment îi scăpa. Multă vreme îl considerase un om în etate, cam la fel de bătrân ca Golly. Apoi, într-o bună zi i s-a părut că sunt de-o vârstă. Niciodată nu-i pusese întrebări incomode, nici nu încercase să afle de la ea amănunte din viaţa intimă a familiei. Cât despre interogatoriile infernale la care era supusă Mami, ele nu puteau reprezenta un motiv de nelinişte pentru familia Oaks.

— De ce ţi se spune „ocupatul”, d-le Wade?

Pusese întrebarea fără să-şi fi dat seama cum, şi se înspăimântă încă înainte ca vorbele să-i fi scăpat.

— Pentru că sunt ocupat, prinţeso, răspunse el grav. Niciodată nu ştia, atunci când i se adresa pe tonul acela potolit, dacă e serios sau glumeşte. Sunt atât de ocupat,

încât probabil că existenţa mea este o adevărată ofensă pentru un pierde-vară. Hărnicia e punctul meu slab.

Wade făcu o pauză şi o privi cu interes.

— Hai să ne întoarcem la acea experienţă de care mi-ai mai vorbit, propuse el.

Fata deveni dintr-odată foarte agitată.

— Aş fi fericită să uitaţi că am spus vreodată aşa ceva, răspunse ea privind înspăimântată spre uşă. A fost o prostie din partea mea De fapt, eu eu minţeam, d-le Wade. Încercam doar să fac senzaţie.

— Tu nu poţi spune minciuni, o întrerupse el calm. De fapt încerci să-mi plasezi una acum, dar nu-ţi reuşeşte. Când ai afirmat: „Să nu crezi că îmi este aşa de rău – câteodată am chiar o experienţă minunată”, acela a fost adevărul. Îşi ridică mâna cu un gest domnesc. Dar despre aşa ceva vom mai discuta poate. Cum îţi merge?

Înainte de a-i răspunde, Lila auzi paşii greoi ai lui Mami şi se retrase cu un pas în spate.

Privea peste el şi era conştientă de ipocrizia ei; Mami intră încruntată în cameră.

— Bună, d-le Wade, chiar n-ai altceva mai bun de făcut decât să-mi ţii moştenitoarea de vorbă?

Vocea ei era ascuţită şi vibrantă. Dintre toate feţele demne de ura ei, cea mai nesuferită îi era cea a lui John Wade. O expedie pe Lila din cameră cu un gest şi trânti uşa după ea.

— Să nu vii aici să-mi chestionezi copiii. Fii bărbat şi bate la uşa din faţă.

— Dar tu n-ai aşa ceva, răspunse Wade cu o undă de reproş. Şi de ce eşti atât de nervoasă, fetiţo? Am venit animat de cele mai amicale sentimente pentru a sta de vorbă cu Golly.

— E pe debarcader. Şi nu îmi mai spune fetiţo! izbucni femeia, iritată.

Dl. Wade, care avea o adevărată slăbiciune pentru epitete îşi ridică umerii.

— Am plecat, spuse el simplu.

Îl văzuse pe Golly şi era sigur că şi acela îl văzuse pe el. Micuţul tăia lemne şi, în timp ce detectivul se apropia, lăsă de-o parte securea ridicându-şi faţa pe care arborase o mină îndurerată, care se accentuă la auzul întrebărilor poliţistului.

— Whisky? Ce ştiu despre whisky? Da, îl cunosc pe Sughiţ, un târâie-brâu de pe aici, care n-are ce căuta la club. Un tip de calitate inferioară cu amici pe măsură. După cum spune proverbul: „spune-mi cu cine te însoţeşti ca să-ţi spun cine eşti”.

— N-aş prea crede, răspunse dl. Wade. Ai auzit despre oamenii de cauciuc în ultima vreme?

Domul Oaks îşi întinse mâinile cu gestul unui om plictisit.

— Nu ştiu mai mult despre povestea asta decât ce împărtăşeşte opinia publică despre ea. Dar pentru amănunte avem poliţia, că de asta plătim taxe, de asta îi hrănim.

— Şi ce bine hrăniţi sunt! îşi manifestă Wade aprobarea. Niciodată nu mă uit la un poliţist gras fără să mă gândesc la tine, Golly.

Dar Golly o ţinea pe-a lui:

— Oameni de cauciuc. Spărgători de bănci! Chiar trebuie să-i cunosc? Ce sunt eu? Depozit de date? Sau poate un safe? Mă tăvălesc eu în milioane?

— Greu de dat un răspuns, murmură Wade revenind la băutura furată.

Iar când dl. Oaks închise ochii dând drumul unui discurs la adresa caracterului cinstit al tuturor asociaţilor clubului Mecca, omul cu faţa bronzată şi chipul tânăr ascultă în tăcere privindu-l pe orator, aşa cum s-ar fi holbat o bufniţă, dacă ea ar fi avut ochi albaştri!

— Mai spune o dată! zise el când Golly îşi încheie oraţia. Tu ar fi trebuit să faci parte din Parlament, îngeraşule.

Wade îşi înclină apoi capul şi porni spre şalupa poliţiei, ascunsă în spatele debarcaderului.

CAPITOLUL II.

Trei nopţi mai târziu

Ofiţerul cârmaci de la şalupa poliţiei remarcă faptul că era frig, chiar pentru acea perioadă a anului. Noaptea era plină de stele şi nu exista nici un semn că ceaţa se va lăsa peste oraş. Wade îşi petrecuse una din cele mai plicticoase seri urmărind vasele suspecte.

Capacul peste toate aceste necazuri îl pusese ordinul de a se prezenta la Scotland Yard, deşi îşi dorise atât de mult să se vadă odată în pat. Era convins că motivul acestei chemări erau MĂŞTILE MORŢII sau Oamenii de cauciuc. Ca ofiţer de poliţie desfăşurase câteva anchete în privinţa lor. În ultima săptămână, ele deveniseră o adevărată pacoste. Având atât de puţine date ar fi fost cea mai mare greşeală să formuleze o teorie. El o făcuse însă, şi acum suferea din pricina faptului că se amestecase.

Oamenii de cauciuc erau nişte Jefuitori şi numele li se potrivea foarte bine. Erau, cu siguranţă, foarte elastici atât în planuri cât şi în mişcări. Dar porecla se născuse după vagile informaţii pe care autoritatea le deţinea despre aceşti spărgători de bănci. Se ştia, de pildă, că purtau măşti de gaze ce duceau cu gândul la capete de morţi, precum şi mănuşi din cauciuc şi pantofi cu talpă de cauciuc. Cei care fuseseră zăriţi aveau arme automate şi un fel de cilindri, pe care experţii îi considerau bombe cu gaz. Se pare că acestea constituiau principalul lor armament. Fuseseră văzuţi când au devalizat prăvălia giuvaergiilor Colly & Moore, de pe Bond Street. Şi încă o dată, la sfârşitul săptămânii, când deschiseseră casa de bani a băncii Northen and Southern lăsând în urmă un paznic de noapte rănit, care a murit până la sosirea poliţiei. Motivul decesului era neclar. În mâinile încleştate ale cadavrului se găsise o bucată dintr-o mască de gaz, smulsă probabil de la hoţ. Victima văzuse astfel faţa unuia dintre ucigaşi şi plătise pentru curajul lui. I

— Nu m-ar mira dacă în povestea asta ar fi implicaţi cei din banda din Wapping, spuse ofiţerul cârmaci.

Privind înainte Wade întrezări ceva care s-ar fi putut să fie un corp omenesc, proiectat pe parapetul digului. Pentru că şalupa era la o distanţă mai mică de 20 de iarzi de dig, el înregistră şi grămada de privitori care se adunase. Abia atunci îşi dădu seama că omul pe care-l văzuse stătea în picioare pe parapet. În secunda următoare acesta dispăruse şi inspectorul mai văzu doar pata de spumă albă, unde necunoscutul plonjase în apă. Acelaşi lucru îl zărise şi cârmaciul. Barca lor vibră puternic în clipa când motoarele începură să dea înapoi.

— Pe bune, domnule, îl puteţi prinde doar întinzând mâinile.

Wade rămase în genunchi, aplecându-se peste bord, în timp ce cârmaciul se aşezase pe partea opusă, încercând să contrabalanseze şalupa.

Preţ de o secundă micul obiect negru care plutea dispăru. Reapăru însă pe sub bordul şalupei. Aplecându-se mult, John Wade apucă un braţ şi trase trupul în barcă. Era o femeie.

— Fetiţa mea, trebuie să te sinucizi chiar când sunt în drum spre o conferinţă atât de importantă? Luminează aici, domnule ofiţer! zise Wade.

Se aprinse în grabă o lanternă. Wade văzu o pereche de ochi sălbatici, o femeie căruntă, a cărei faţă era foarte palidă şi plină de zbârcituri şi în ale cărei priviri ardea un foc nefiresc.

— N-ai voie să mi-o iei. Trebuie s-o iau cu mine! gâfâi ea.

Ţinea strâns în mână ceva ce semăna cu o bucată de hârtie îmbibată cu apă.

— Nu-ţi iau nimic, încercă inspectorul s-o liniştească.

Scoase apoi o pătură dintr-un cheson şi o aruncă peste sărmana fiinţă. În felul acesta reuşi să vadă şi obiectul pe care femeia îl ţinea în mână. Era fotografia unui copil. O văzu doar o clipă, în lumina lanternei, dar nu mai uită niciodată acel chip. Până atunci crezuse că toţi copiii sunt la fel, dar acum descoperea că fotografia reprezenta o fetiţă

cu totul aparte, ce părea a fi însăşi copilăria cu ochi mari şi rotunzi. Recunoscu apoi trăsăturile din fotografie şi simţi pentru o clipă cum i se opreşte respiraţia.

— Doamne! Dar asta ce mai e?

Asemănarea era totală şi deasupra oricărei îndoieli. Era Lila Smith. Deşi chipul era al unui copil, era Lila Smith.

— Cine e? repetă el întrebarea.

— Nu ţi-o dau! Nu ţi-o dau! Femeia încercă să opună rezistenţă, dar era prea slăbită. Om ticălos

Vocea femeii deveni un murmur, apoi degetele obosite se relaxară.

— Grăbeşte-te să ajungem la debarcader, Toller, strigă Wade.

Când încercă să-i scoată fotografia dintre degete, pumnul femeii se strânse, transformând-o într-un ghemotoc inform.

Wade nu făcu nici o speculaţie cu privire la identitatea necunoscutei. În dimineaţa următoare, treburile îl chemară pe Wade la Scotland Yard; în drum trecu pe la spital să vadă ce s-a mai întâmplat cu presupusa sinucigaşă. Spre uimirea lui femeia părăsise spitalul. Dintr-o greşeală, care s-ar fi putut să aparţină ofiţerului, împotriva femeii nu fusese formulată nici o acuzaţie, aşa că, atunci când şi-a exprimat dorinţa de a pleca, nimeni nu i s-a opus.

— O făptură de o vitalitate neobişnuită, constatase medicul de serviciu. Când am văzut-o, am crezut că e moartă, dar în 24 de ore mergea pe picioarele ei… încercare de sinucidere, spuneai? Nimeni nu a făcut nici o sesizare. Poliţistul care a adus-o aici credea că a căzut în apă. Era convins că fusese un accident. Apropo, femeia părea că-şi pierduse minţile din pricina unei fotografii pe care o pierduse.

— A pronunţat vreun nume?

Tânărul medic dădu din cap afirmativ.

— Anna. Nu ne-a spus însă numele de familie.

Conferinţele se succedau cu repeziciune la Scotland Yard. Oamenii de cauciuc ocupau prima pagină a mai multor

ziare. Interpelările în Parlament deveniseră inevitabile, se propusese chiar o comisie de investigare.

Între timp, avusese loc un alt jaf. O făbricuţă aparţinând câtorva giuvaergii a fost spartă; o casă de bani, încastrată în zid, a fost forţată, şi bijuterii între 80.000 şi 100.000 de funzi dispăruseră fără urme. Prima sesizare făcută poliţiei a fost un telefon dat, în mod sigur, de unul din membrii bandei. Li se spusese că paznicul de noapte avea nevoie de ajutor. O maşină a poliţiei a gonit până la fabrică unde îl descoperise într-adevăr pe paznic zăcând, fără suflare, la pământ. Ulterior, nu a putut să ofere nici cel mai mic indiciu cu privire la eveniment.

Nu văzuse pe nimeni, nu îşi amintea nimic, aşa că poliţiştii au fost nevoiţi să plece de la locul faptei fără nici un fir; tot ceea ce lăsaseră Oamenii de cauciuc în urma lor era o daltă.

John Wade citi informarea cu privire la noul jaf fără să se simtă prea afectat. El făcea parte din poliţia fluvială şi numai din întâmplare fusese amestecat în furtul lăzilor de whisky. Se făcuse investigaţia obişnuită, dar poliţia fluvială nu a putut oferi prea multe detalii. Cu toate acestea, fusese invitat la aceste interminabile conferinţe care îi mâncau timpul, nelăsându-l să-şi satisfacă propria curiozitate. Dacă pe misterioasa Anna o uitase destul de repede, scena cu fotografia i se derula mereu în faţa ochilor. Abia după o săptămână de la comiterea furtului el reuşi să facă o vizită la Mecca. Mami era afară când el urcă pe debarcader, croindu-şi drum spre fereastra deschisă. Din magazia de lemne se auzea vocea melancolică a lui Golly şi muşcătura securii. Inspectorul găsi camera de serviciu goală, aşa că aşteptă răbdător, pregătit să vadă figura dezaprobatoare a lui Mami apărând în orice clipă.

— Bună, Lady Jane!

Lila intrase în cameră atât de uşor şi repede, încât Wade avu impresia că tânăra fată se întrupase din văzduh.

— Doamna Oaks e afară, oferi ea singură informaţia. Şi, mai cu seamă, vă rog să nu întârziaţi prea mult, d-le Wade.

Mătuşii nu-i place să vă vadă venind aici şi chiar că aţi fost nepoliticos cu Golly. Nici prin cap nu i-ar trece să cumpere lucruri furate.

Wade zâmbi.

— Dacă îl vezi pe acel om, spune-i ca unchiul tău e un om cinstit şi onest", o maimuţări poliţistul pe Mami şi, după focul din obrajii fetei, înţelese că nimerise la fix.

Apoi, fără a-i da timp să-şi revină din stânjeneală, o întrebă:

— Cine e Anna?

Ea îşi întoarse capul, privindu-l fix.

— Anna? spuse ea încet. Nu ştiu. Ţi-am mai zis că nu ştiu nimic despre asta, nu-i aşa?

— Aşa e. Wade avea o memorie excelentă şi era foarte sigur că Lila nu-i pomenise niciodată numele Annei.

Uimirea de pe chipul ei se accentuase; acum privea prin el spre un remorcher care îşi croia drum împotriva curentului.

— De mult timp tot încerc să aflu cine este Anna Nu ştiu pe nimeni cu numele ăsta. Şi totuşi ştiu foarte bine. Nu ţi se pare curios? Buzele ei frumoase schiţară un zâmbet abia vizibil. Cred că e un vis.

— Ca experienţa? aminti el, şi îi văzu gura deschizându-se a uimire.

— Nu, aceea nu este un vis, răspunse ea grăbită. A fost o prostie să vă povestesc. N-ar fi trebuit.

Fetei i se părea că discutaseră de mai multe ori despre „experienţă", dar, de fapt, făcuse doar de două ori referire la aventura în care ea ocupase locul central. Nu avea cum să ştie că prima dată când făcuse menţiunea cu pricina, el se amuzase, fără să acorde prea multă importanţă faptului. Crezuse că exagerează, încercând să îmbrace banalul cu haina extraordinarului. A doua oară, însă, atenţia îi fusese atrasă de o anume notă a vocii ei, care îl determinase să încerce o investigare mai profundă. Şi, cu cât devenise ea mai zgârcită în amănunte, cu atât crescuse curiozitatea lui Wade. Era însă un anchetator mult prea experimentat ca

să-şi continue cercetarea pe loc, aşa că, atunci când ea l-a întrebat dacă era într-adevăr un om foarte ocupat, el a acceptat să schimbe subiectul.

— Nu cred că eşti aşa de prins, spuse ea. Pare mai curând o viaţă de huzur. Nu faci altceva decât să baţi fluviul în sus şi în jos. Eu te văd adesea. Ce face poliţia fluvială?

— Bate fluviul în sus şi în jos şi duce o viaţă de huzur.

— Şi totuşi, insistă ea. Se spune că ar fi hoţi pe fluviul ăsta, dar eu nu am văzut niciunul. Nimeni nu a furat nimic de la Mecca. Poate pentru că nu există valori aici.

El începu să râdă, oferindu-i astfel un fel de compliment. Vizitele ocazionale pe care Wade le făcea la Mecca îşi pierdeau pentru Lila farmecul din cauza presimţirii acute că Mami va intra dintr-o clipă în alta, făcându-şi o apariţie nedorită, şi, de regulă, se ruga ca el să plece cât mai repede cu putinţă. De data aceasta însă, deşi se părea că nu există nici un motiv ca el să plece, Wade o părăsi totuşi foarte repede. O lăsă cu un acut sentiment de dezamăgire, care se alină destul de curând însă.

Mami fusese în City de unde se întorsese împreună cu un musafir. Un domn pe care Lila nu-l putea suferi. Dl. Raggit Lane îşi făcea foarte rar apariţia la Mecca. Era un bărbat înalt, slab, cu o faţă subţire şi ascetică. Ar fi fost un tip bine, dar îi strica fasonul colţul buzei care se ridica mereu dând impresia unui rânjet.

Era întotdeauna bine îmbrăcat. Avea manichiura făcută cu îngrijire, părul negru îi era pomădat şi parfumat. Mami păstra o mare discreţie cu privire la profesia lui, dar Lila credea că era marinar pentru că, odată, plin de condescendenţă, i-a oferit un şal brodat pe care îl adusese din China.

De îndată ce d-na Oaks ajunse acasă o şi chemă pe Lila în camera ei, un fel de loc sacru în care numai puţini dintre privilegiaţi puteau să intre. Era o cameră mare cu două ferestre opace. Pereţii îi erau zugrăviţi şi avea parchet pe

jos. Lila intră ştergându-şi mâinile de şorţ, întâlnind imediat privirea scrutătoare a lui Raggit Lane.

— Bună! zise el plin de admiraţie. Nu o văzuse de un an, timp în care Lila se schimbase mult.

— Oaks, s-a făcut într-adevăr frumoasă.

Întotdeauna îi spunea lui Mami, „Oaks” fără ca ea să manifeste nici cel mai mic resentiment.

— Ia să te examinăm puţin

O prinse de umăr, încercând s-o răsucească spre lumină. Lila îşi simţi trupul zguduit de ură şi se smulse din mâna lui cu un gest violent.

— Să nu pui mâna pe mine! Cum îndrăzneşti să mă atingi?

Vocea i se schimbase. Mami se holba la ea uimită.

— Cum aşa, Lila, începu ea

— Fata are dreptate. Te rog să mă scuzi, Lila, zise Lane. Am uitat că ai crescut.

Copila nu-i acordă nici o atenţie. Se întoarse în grabă şi părăsi camera. Era prima ei manifestare de independenţă la care era martoră Mami, rămasă mută de uimire.

— Ce s-o fi întâmplat cu fata asta? întrebă ea cu o voce ascuţită. N-am mai văzut-o niciodată în halul ăsta! Dacă începe cu asemenea aere faţă de mine, o să vadă ea!

Raggit Lane râse scurt, îşi scoase o ţigară dintr-o tabacheră de argint şi o aprinse.

— Nu mai e un copil, asta e. N-are nici un rost să mai facem discuţii. Nu te-am crezut când mi-ai spus că s-a făcut frumoasă. Dar ai avut dreptate.

— Ultima dată când ai fost aici, ţi-am spus: vino să te uiţi la ea, dar n-ai vrut să mă crezi, continuă Mami cu satisfacţia celui ale cărui profeţii se împlinesc.

Dl. Lane trimise un nor de fum spre tavan.

— Ultima dată când am fost în Londra am avut suficiente motive care m-au împiedicat să mai vin, spuse el încet.

— Unde e Golly? reluă el după o pauză.

Ea ascultă o clipă.

— Taie lemne.

Urmă o altă pauză. Apoi Lane rosti cu o voce slabă:

— Ei, ce zici de afacere, Oaks?

Mami se sculă de pe scaunul pe care stătea.

Reveni după câteva minute, împingând uşa pe care o şi încuie. Apoi merse la cămin şi făcu sul un covoraş de acolo. Scoase cu o andrea o parte din parchet. Dedesubt era o bucată de pâslă pe care o ridică descoperind an chepeng din oţel tăiat în podea. Era prins cu lacăt; Mami îl deschise cu o cheie. Apoi ridică cu efort capacul. Spaţiul de dedesubt era mult mai larg decât s-ar fi crezut. Bâjbâind, femeia aduse la lumină şase saci mici din pânză, pe care îi trecu bărbatului unul câte unul. El îi aşeză pe o măsuţă în apropierea ferestrei mate, şi îi deschise cu atenţie.

— Cam slabă recolta, zise el în timp ce desfăcea legăturile, lăsând la vedere un amalgam de obiecte, de la cercei ieftini, până la broşe viu colorate, masive, dintr-un aur slab.

Lane privi dispreţuitor adunătura din faţa sa până când ajunse la un pachet legat cu o panglică roşie. Aici erau câteva piese interesante: un smarald de 10 carate, un inel cu diamant în formă de perniţă, un colier, un breloc şi cinci perle mari.

— Bănuiesc că şnurul s-a rupt când au tras în el?

Doamna Oaks aprobă cu o mişcare a capului, apoi îşi muşcă buzele cu nemulţumire.

— Nu pun întrebări, zise ea. Nu ştiu de unde provin. Mi se propune un târg, cumpăr. Eu am o vorbă: dacă nu pui întrebări, n-ai să auzi minciuni.

Lane începu să examineze una dintre perle cu o lupă.

— Pe asta poţi s-o arunci, zise el, fluturându-i perla prin faţa ochilor. E marcată şi poate fi oricând recunoscută.

Mami o luă şi fără o vorbă o azvârli în foc, deşi perla putea să fi valorat în jur de 700 de lire. Nu-l contrazicea niciodată pe dl. Lane, ştiind din experienţă că ar fi fost inutil să-i pună la îndoială cuvintele.

Până la urmă acesta se decise asupra câtorva obiecte pe care le puse în buzunar, pe celelalte înapoindu-le femeii.

— Aurul nu e prea valoros, zise el. Ar trebui să arunc chestiile astea în fluviu.

Doamna Oaks oftă prelung.

— Ar fi o adevărată pagubă, spuse ea cuprinsă de jale, dar tu ştii mai bine.

Deodată cineva ciocăni tare în geam; doamna Oaks privi mirată în sus.

— Cine-i acolo, întrebă ea cu o voce ascuţită.

— Aş vrea să schimbăm două vorbe, doamnă Oaks.

Era vocea lui Wade.

Nici un muşchi de pe obrazul femeii nu tresări.

— Dar cine eşti dumneata? întrebă ea autoritar.

— Inspectorul Wade.

— Imediat.

Cu o mare iuţeală Mami duse pachetele la locul lor, lăsă chepengul pe care îl şi ferecă în grabă, readuse apoi parchetul la locul lui, întinzând covoraşul peste locul ascuns. În acest timp Lane deschisese uşa şifonierului suficient de încăpător, aflat în partea opusă a camerei, şi intrase în el închizând cu grijă uşa. Doamna Oaks mai aruncă o privire spre cămin şi, cu un vătrai cufundă în jar mica globulă incandescentă care cu câteva clipe mai înainte fusese o perlă. Apoi descuie uşa.

— Intră, domnule Wade, zise ea rece.

Inspectorul îşi făcu apariţia aruncând o privire împrejur.

— Scuze că am întrerupt întrunirea pentru rugăciune, zise el.

— Îmi schimbam ciorapii, dacă te interesează, replică acră Mami.

— Indiscreţiile de felul acesta, stimată doamnă, nu sunt pe placul meu.

Mami pufni ţâfnoasă. Wade continuă însă imperturbabil:

— Te delectai în linişte cu o ţigară. Drăguţ, drăguţ, să ştii că îmbătrâneşti destul de repede.

Doamna Oaks nu-şi mai ţinu nervii în frâu.

— Ce vrei, izbucni ea.

În loc de răspuns Wade continua să privească odaia plin de admiraţie.

— Încântătoare cameră, zise el. E budoarul domniei tale, cumva? Şi fumezi ţigări egiptene! Nu fac bine la inimă, copilu'.

— Ce vrei? reveni femeia, pe acelaşi ton imperativ.

Spre îngrijorarea ei, ochii lui Wade rămăseseră lipiţi de şifonier.

— Am venit să te întreb ceva, dar mi se pare că am picat într-un moment al naibii de nepotrivit. O întrebare lipsită de importanţă – ceva care n-are nici o legătură cu obligaţiile mele profesionale, dar nu voi mai întârzia.

Wade se îndreptă agale către uşă şi de acolo îi aruncă gazdei o privire surâzătoare.

— Mi-e teamă că prietenul tău se va sufoca dacă îl mai ţii mult acolo, zise el.

Ieşi apoi închizând uşa cu o grijă exagerată.

Doamna Oaks îl conduse furioasă până la intrarea în Mecca. Wade îşi păstrase pentru acest moment ultima şi cea mai grea insultă. Se înclină spre ea murmurând plin de înţelegere:

— Nu-i suflu o vorbă lui Golly! apoi dispăru în grabă.

Doamna Oaks se întoarse în camera ei şi încuie uşa.

— Poţi să ieşi, Domnule Lane, spuse ea; vocea îi tremura de furie. Era doar poliţistul ăla care se crede dat dracului.

Domnul Lane păşi în cameră puţin cam şifonat.

Îşi potrivi părul afişând o figură de om mai curând curios decât furios.

— Ştia că sunt aici. Ştie şi cine sunt?

— Dar cine mai ştie ce ştie el? izbucni femeia. Într-o bună zi va fi pescuit din Tamisa cu capul ţăndări. Şi când se va întâmpla asta voi merge la biserică prima oară după 25 de ani.

— Wade, hm!

Lane îşi frământa gânditor bărbia. Apoi începu să-şi golească buzunarele.

— Pune-le la loc. O să le iau altă dată.

— Dar nu e nici un pericol, obiectă doamna Oaks.

Raggit Lane zâmbi acru:

— Nu risc. Trimite-mi un băiat cu ele ştii tu unde Aşa o să le iau.

Îşi aranjă cravata, apoi îşi luă pălăria din şifonier şi după ce doamna Oaks îl anunţă că nu mai există nici o primejdie, părăsi clubul fără să se grăbească, îndreptându-se către artera principală unde îl aştepta taxiul. O dată sau de două ori privi în jur, dar nu descoperi nimic care să-l alarmeze. Şi totuşi, nici atunci când taxiul intră în City, Lane nu reuşi să se elibereze de sentimentul neplăcut care pusese stăpânire pe el.

În aceeaşi după-amiază, Wade trecu în grabă pe la Scotland Yard. Restul zilei i-a aparţinut în întregime şi detectivul profită de ea într-o manieră specifică. De fapt, John Wade nu avea niciodată timp liber. Îşi iubea profesia, trăia pentru ea şi nu-l interesa nimic ce nu avea cel puţin o legătură tangenţială cu activitatea de investigaţie. Cea mai mare parte a timpului hoinărea pe străzile aglomerate din West End, observând oamenii. Studiul personalităţii umane era hobby-ul său preferat: era fascinat de gesturi, de expresia feţelor. Ar fi stat ore întregi într-o cafenea pentru a urmări doi oameni discutând, notându-şi pe o bucată de hârtie gesturile mai deosebite. Le cunoştea pe cele care însoţeau o minciună, şi ar fi putut să precizeze de la o distanţă de 12 iarzi dacă o persoană vorbea despre sine sau despre altcineva. Spre seară a început să plouă. Era mai mult o burniţă rece şi sâcâitoare. Wade o pornise, fără nici o ţintă precisă, spre Shaftesbury, intenţionând să se întoarcă apoi pe jos la căsuţa lui din Wapping. Traversă deci bulevardul şi, străbătând piaţa Leicester, ajunse pe una din străzile care duc spre Strand. Se afla acolo un nou restaurant – un loc discret descoperit abia în ultima vreme de gurmanzi. În Londra faima restaurantelor creşte şi se veştejeşte în mod inexplicabil. Lane hoinărea pe trotuarul

muiat în ploaie când o maşină venită din partea opusă gară chiar în faţa localului. Inspectorul se opri şi el. Nu-l interesau persoanele care traversau strada urmărite de privirea atentă a portarului solid aflat în uşa localului. Singura lui dorinţă era să nu se lovească de ei. Omul care ieşise din automobil era înalt şi bine făcut. Avea chelie şi faţa lui dură era acoperită de o reţea deasă de riduri.

— Haide, draga mea! spuse el nerăbdător.

Avea o voce de stentor care atrase atenţia detectivului. Bătrânul întinse mâna ajutându-şi însoţitoarea să coboare. Îmbrăcată în alb, cu o siluetă fină care iradia tinereţe, blondă, această apariţie era drăgălăşenia în persoană. Wade nu îi văzuse faţa, dar în clipa când cei doi treceau pe sub lampion, fata îşi întoarse capul. Nu-l zări însă pe Wade. Protejat de întuneric, acesta rămăsese pur şi simplu cu gura căscată pentru că în faţa lui se afla Lila Smith. Cei doi intraseră în local înainte ca inspectorul să fi reuşit să se clintească din loc. Gândul întoarcerii acasă îi dispăru într-o clipă. Wade aşteptă până în momentul în care portarul cel slugarnic reveni la locul lui de lângă uşă, apoi se apropie de el.

— Cel care a intrat a fost cumva colonelul Martin? întrebă el.

Portarul îl privi cu neîncredere. Nu era prima oară când străini dubioşi încercau să afle câte ceva despre identitatea celor care cinau în restaurant.

— Nu, răspunse el scurt.

— Ciudat. Aş fi putut să jur că el a fost, zise Wade încercând să intre.

Dar drumul îi fu barat de portar.

— Nu pe aici, domnule. Aici sunt separeurile şi sălile de banchet. Intrarea în local se face prin cealaltă stradă.

Wade observă cum bărbatul şi Lila dispăreau printr-o uşă de sticlă, îndreptându-se spre stânga, către o scară; apoi se întoarse către portar.

— Şi acum o să-mi spui ceva care mă interesează. Vocea îi devenise autoritară. Mă numesc Wade şi sunt inspector la Scotland Yard. Poţi să-l chemi pe poliţistul de la colţul străzii. Mă va recunoaşte.

— E în ordine, domnule Wade. Portarul aproape că-şi cerea scuze. V-am recunoscut. V-am văzut prin ziare. Vă daţi seama că nu am putut să răspund la întrebări.

— Nici o problemă, a răspuns Wade împăciuitor. Cine e tipul?

Omul dădu din cap.

— Habar nu am, domnule. El şi tânăra care îl însoţeşte iau masa la noi doar o dată pe an. Ultima dată când a fost aici era un copil. Cred că e tatăl ei. Unul dintre chelneri a spus că tipul ar fi ofiţer în armata Indiilor şi vine acasă în fiecare an.

— Întotdeauna o aduce aici?

— Poate merg şi în altă parte, dar aici i-am văzut venind împreună.

— Şi ea e întotdeauna bine îmbrăcată?

— Sigur că da, răspunse portarul surprins, doar e o domnişoară. Cred că e elevă pe undeva.

Wade evaluă situaţia rapid.

— Ce cameră au?

— 18. Dar staţi, mi-am amintit. Vă pot spune şi cum îl cheamă. I-am trecut numele în registru.

Omul dispăru pentru câteva clipe revenind apoi în grabă.

— Brown. Domnul Brown. După părerea chelnerului şef este un om bogat. S-a întâmplat ceva cu ei? întrebă nerăbdător.

Probabil că era ceva în neregulă cu o mulţime dintre cei care luau masa la Lydbrake.

— Încă nu ştiu, răspunse Wade scurt. Bănuiesc că nu există nici o posibilitate să îi pot vedea. Nu vreau să-l văd pe ospătarul şef, sau să fac prea mult zgomot în jurul acestei afaceri, ca oamenii să aibă ce cleveti.

Portarul rămase pe gânduri.

— Numărul 19 nu este ocupată. Aţi putea intra acolo, domnule Wade. Pot spune şefului că vreţi să scrieţi o scrisoare. Dar mă înţelegeţi, domnule, nu vă cunosc, altfel sunt în pericol să-mi pierd slujba.

Wade tocmai îi dădea toate asigurările, când pe scenă îşi făcu apariţia un tip pe care inspectorul avea să-l reîntâlnească în circumstanţe mult mai puţin plăcute. Wade îi remarcase figura în spatele fâşiei de lumină aruncată de felinar, în timp ce se îndrepta spre intrare.

— Ascultă, zise noul venit, e aici o fată drăguţă! O frumuseţe!

Tânărul îndesat, cu faţa aprinsă şi cu o mustăcioară roşie, se legăna luminat din plin de lampadar. Ochii lui albaştri-spălăciţi se holbau de-a lungul coridorului.

— Cine e ea, Bonnet?

— Nu ştiu cum o cheamă, dom'le, răspunse portarul.

Tânărul era cam băut. Wade îi aruncă o privire înainte de a intra în local, apoi, după câteva secunde urcă treptele acoperite de un covor moale. Deschise uşa de la 19 şi intră cu grijă în încăpere. Se afla într-o sufragerie destul de mică, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu lambriuri din lemn roşu de trandafir. În partea opusă, lângă o fereastră, se afla o uşă care, în mod sigur, ducea în camera 18. Inspectorul se apropie tiptil de ea. Nu se auzea nimic şi de aceea, cu mari precauţiuni apasă clanţa. Aşa descoperi că, în spatele primei uşi, se afla o a doua. Vocile abia dacă se auzeau: cea profundă a bărbatului şi vocea subţire a Lilei. Deci aceasta era „experienţa”. În fiecare an, aidoma unei Cenuşărese moderne, fata îşi lepăda hainele ei uzate şi, îmbrăcată într-un lux orbitor, cina cu bătrânul. Luni întregi de pregătire, de probe, toate făcute în secret, sub supravegherea lui Mami.

Wade nu reuşea să prindă nimic din discuţia celor doi. Cu mare curaj apăsă pe clanţă, dar uşa era încuiată. După ce stinse lumina, inspectorul reveni în vârful picioarelor la uşă. Întins pe podea, cu urechea lipită de un mic spaţiu aflat

între parchet şi uşă, el prinse câteva fragmente din conversaţie:

— nu, domnule Brown, e foarte bună cu mine

Îl mai auzi pe bătrân spunând ceva despre educaţie şi Franţa. Cei doi discutau totuşi surprinzător de puţin. În răstimpuri se auzea uşa deschizându-se pentru a permite chelnerilor să aducă noi feluri de mâncare. Apoi, bătrânul spuse ceva despre Istambul. Îi descria fetei oraşul. Wade nu auzi însă nimic care să-i fi desluşit natura relaţiilor dintre cei doi. Fata i se adresa interlocutorului ei numai cu „domnule Brown”. Nimic nu lăsa să se înţeleagă că ar fi fost tată şi fiică. În cele din urmă bătrânul ceru nota. Detectivul se ridică, ştergându-şi pantalonii de praf, se strecură afară din cameră, aflându-se deja într-un taxi în momentul când limuzina trase în dreptul uşii pentru a-i primi pe bătrân şi pe însoţitoarea lui la ieşirea din local.

Wade se opri câteva secunde şi strecură ceva în mâna portarului, apoi maşina porni în urma limuzinei.

Trecură astfel de Aldgate şi se apropiau de Wapping, când maşina din faţă intră pe o stradă laterală şi se opri. Din fericire, Wade reuşi să ajungă la timp în capătul străzii pentru a o vedea pe Lila intrând într-un imobil elegant. Aproape în acelaşi timp limuzina dispăru după al doilea colţ şi Wade se îndreptă nestingherit spre casa în care spera să descopere taina tinerei fete.

Era o vilă cu două etaje; ferestrele erau întunecate. După un timp, un al doilea taxi opri în dreptul uşii. Detectivul se întoarse în locul de unde putea să supravegheze intrarea. După cinci minute uşa casei se deschise şi Lila îşi făcu apariţia însoţită de o femeie. Purta un fulgarin de culoare închisă; Wade intui că fata îşi reluase vechile ei haine. În ceea ce o priveşte pe femeie, nu i-a fost greu s-o recunoască pe Mami, chiar fără să-i fi auzit vocea ca un sfredel dând ordine şoferului.

După ce plecară, Wade traversă din nou strada, apoi deschise mica poartă de fier a vilei şi se opri la uşă. Găsi la

lumina lanternei soneria; apăsând pe buton auzi ecoul clopoţelului din interior. Uşa era asigurată cu o yală. Detectivul coborî în grădiniţa din faţa casei; ferestrele erau bine închise. Prin laterala clădirii trecea o potecă ce conducea în spatele casei. Urmând-o, Wade descoperi că lacătul de la uşa de aici fusese forţat cu un briceag. Apoi găsi uşa bucătăriei. Era încuiată, dar avu noroc cu geamul de la bucătărie pe care îl deschise în câteva minute. Tocul ferestrei scârţâi cam tare; dacă s-ar fi aflat cineva în casă, în mod sigur ar fi auzit zgomotul, dar tăcerea nu fu tulburată de nimic.

Nimeni nu ştia mai bine ca el că îşi satisfăcea curiozitatea pe socoteala legii pe care o încălca într-un mod grosolan. Dar faptul în sine nu îl tulbura. Bucătăria era aproape nemobilată. Dulapul fixat în perete era acoperit cu praf. Wade deschise uşa şi intră într-un dormitor; abia aici avu dovada că vila era locuită pentru că simţi sub picioare un covor gros pe care nimeni nu se îngrijise vreodată să-l mătură. Pe pereţi atârnau câteva tablouri – gravuri fără valoare care abia se vedeau prin stratul de murdărie ce invadase geamul. Cu grijă, detectivul deschise uşa camerei din spate. Afară de un pat acoperit cu o cuvertură încărcată şi ea de praf, în încăpere mai erau câteva piese ieftine de mobilier. În camera din faţă storurile erau trase. Cândva acolo fusese un salon modest. Wade urcă scările acoperite de un covor pentru a ajunge la un palier din care se deschideau trei uşi. Una ducea în baie. Aceasta fusese folosită de curând. Era evident, datorită unei suave arome de parfum fin ce persista încă în aer. Pardoseala băii era curată. Prosoapele care atârnau pe suport erau umede. Marea oglindă fusese şi ea bine curăţată şi, pe măsuţa din faţa ei, cineva lăsase un beţigaş portocaliu. Exista şi o pungă de hârtie cu săruri de baie. Săpunul era de o calitate specială şi abia dacă fusese folosit. Deci aici îşi pregătise Cenuşăreasa toaleta ei.

Wade intră apoi în camera din faţă. Era foarte curată; pe pat stăteau întinse hainele pe care Lila le purtase în seara aceea, împreună cu pantofii argintii. Ciorapii nu se vedeau. Probabil că fata plecase încălţată cu ei; Wade cercetă camera cu o atenţie sporită. Ferestrele erau acoperite cu o pâslă groasă care nu filtra nici un strop de lumină.

Aproape de pat, într-o nişă din perete, se afla un bufet; uşa, care era foarte solidă, era închisă cu un lacăt. O masă, două scaune, dintre care unul era foarte confortabil, o oglindă sprijinită de un perete – erau singurele mobile aflate acolo. Detectivul stinse lumina şi trecu în camera din spate, care purta amprenta aceleiaşi părăsiri ca şi celelalte încăperi. Era acolo un pat nefăcut, acoperit cu cearşafuri murdare. Wade coborî precaut scara. Casa îl uimise. Ţineau Brown sau Mami o asemenea locuinţă neocupată tot anul, doar pentru a-i asigura Lilei un loc unde să se schimbe? Şi dacă da

Wade ajunsese la parter când auzi zgomotul unei chei vârâte în broască. Fulgerător, detectivul se întoarse în bucătărie cu paşi abia auziţi. Uşa de la intrare se deschise. Se auzi un om şoptind ceva, apoi uşa se închise. Paşii veneau direct spre el. Un fior îl scutură pe detectiv până în tălpi. Nu era slab de înger, dar aceasta era cu adevărat o experienţă neobişnuită. Cineva se opri în camera din fund, deschise uşa şi intră. Nimeni nu făcu lumină, dar Wade zări un licăr galben. Apoi auzi zvonul unor voci şi putu constata că oamenii care intraseră erau chinezi. În timp ce asculta, auzi paşi grăbiţi ritmic pe dalele din curte. Un al treilea personaj intră pe uşa din faţă. Întrebă ceva în chineză, apoi uşa se deschise şi cineva ieşi. Wade nu văzu faţa noului venit, dar acesta era cu certitudine european şi purta un pardesiu negru cu gulerul ridicat până peste urechi. Apoi şi acesta dispăru în cameră. Uşa fu închisă şi încuiată.

După câteva clipe cei trei ieşiră. Ultimul închise uşa încet; Wade îi urma îndeaproape. Cei trei discutau în timp ce traversau strada. Apoi intrară pe o străduţă. Continuară să

meargă până ce au ajuns la una din arterele care dădeau spre fluviu, pe care se aflau depozite. Strada se termina cu scări; uzate şi alunecoase, ele coborau până în apele Tamisei. Cei trei s-au oprit un timp, discutând. Mai târziu, unul dintre ei se aşează pe jos, cu spatele sprijinit de un zid. Era dificil să vezi în lumina săracă care dintre cei trei era. Dar imediat după aceea ceilalţi plecară, topindu-se în noapte.

Wade nu ştia prea bine ce să facă. Simţiseră oare necunoscuţii că sunt urmăriţi? Fusese lăsat omul rămas drept momeală? Wade se apropie precaut de cel sprijinit de zid. Era unul dintre chinezi. Asfaltul era strălucitor din cauza ploii, dar, acolo unde se afla chinezul, strălucirea era şi mai intensă din cauza a trei pârâiaşe de sânge care se scurgeau spre rigolă. Fluierul poliţistului răsună ascuţit în tăcerea nopţii. Wade continuă să fluiere în timp ce alerga după ceilalţi doi. Astfel că se ciocni de un poliţist care venea în goană spre el. Acesta nu se întâlnise cu nimeni. În câteva minute o duzină de poliţişti cercetau împrejurimile, dar chinezul şi europeanul cel înalt erau de negăsit.

CAPITOLUL III.

În aceeaşi noapte Wade raportă situaţia şefului său.

— S-au găsit în bluza lui cam şase uncii de platină. S-ar putea să fie o parte din prada rezultată din jaf.

— Partea curioasă este că omul era mut, cel puţin aşa susţine medicul. Nu există nici un semn de identificare.

Era trecut de miezul nopţii când Wade ajunse la Mecca. De data aceasta nu venise singur. Golly, echipat de culcare, stătea în camera de serviciu şi îşi fuma pipa.

— Bănuiesc că Mami este în pat? întrebă inspectorul.

— N-a fost acasă toată seara.

— Ştiu, i-o tăie scurt Wade. În legătură cu asta vreau s-o văd.

Golly coborî de pe masa pe care stătuse până atunci, aruncă o privire severă celor doi poliţişti şi dispăru. Când

reveni îi anunţă pe cei doi că Mami poate să-i primească. Era în camera ei, cu o figură înţepată.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea cu o voce ascuţită.

— Pentru moment, răspunse John am ideea că e vorba de o crimă.

Pe chipul femeii se aşternu uimirea.

— Crimă? spuse ea neîncrezătoare.

— Un chinez a fost ucis de unul dintre cei care îl însoţeau şi înaintea crimei se strecuraseră într-o casă din Langras Road, acolo unde te-ai aflat ceva mai devreme dumneata împreună cu Lila.

Nu juca teatru – uimirea ei era reală. Nu era însă suficient de uluită ca să se autotrădeze. Mami îşi reveni aproape instantaneu.

— E foarte adevărat. În seara asta am fost în casa din Langras Road. Aparţine cumnatei mele. De ani de zile tot încercăm s-o închiriem.

— Ai fost cu Lila, încercă Wade să pluseze.

— Am spus eu că nu? întrebă ea acră. Am luat-o să-i schimb ţoalele. Trebuia să se întâlnească – urmă o pauză – cu tatăl ei. Chiar vrei să ştii cine e? Domnu „Ocupatu”, pentru că dacă vrei, s-ar putea să fii decepţionat.

Privirea lui Wade se ascuţi ca o lamă.

— Fii cât mai civilizată, doamnă Oaks; dacă ai chef să fii implicată într-o crimă, te priveşte. Nu te ameninţ. Dacă nu pot să obţin toate informaţiile care mă interesează te duc la secţie. E clar?

Văzu furia strălucind în ochii ei, dar vocea i se catifelă imediat.

— Te rog să mă scuzi, domnule Wade, dar trebuie să mă înţelegi! Sunt tulburată. Unde a fost ucis? În casă?

— Ştiai că galbenii obişnuiesc să frecventeze casa?

Îşi scutură capul energic.

— Am ştiut întotdeauna că o frecventez doar eu. Merg acolo odată la câteva luni ca să fac curat. Eu şi cu Lila.

— Cine e tatăl Lilei?

La acest punct se dovedi de stâncă.

— N-am chef să provoc nici un scandal – cred că-ţi dai seama. Domnul îşi are o familie a lui acum.

— Lila ştie?

Doamna Oaks avu o ezitare.

— Nu, nu ştie. Crede că e doar un prieten care manifestă interes pentru ea. Îmi plăteşte pentru întreţinerea fetei, şi când e în ţară îmi trimite bani ca să o îmbrac în vederea ieşirii la un restaurant.

— E englez?

— American.

Răspunsul a venit puţin cam în pripă.

— Stă în Long Island, sau New-York, sau cam aşa ceva. Un gentleman american. Cât despre chinezi, în viaţa mea nu am văzut aşa ceva în casă. Pot să jur. Dacă a fost vreunul în seara asta, habar n-am. Oricum, chinezii mă înspăimântă; sper că nu ai de gând să sperii copilul cu întrebări? Abia s-a dus la culcare.

— Câte perechi de chei există? Mă refer la casa aceea din Langras Road.

Femeia se gândi o clipă.

— Am văzut doar o pereche.

— O ţii la tine tot timpul?

A făcut semn că da.

— Mai ştii pe cineva care ar putea să mai aibă o pereche de chei?

Fu la fel de hotărâtă asupra acestui punct.

Wade era convins de sinceritatea ei. Nu încerca sub nici o formă să-i ascundă ceea ce se întâmplase în acea seară. Îi părea doar foarte rău pentru Lila, o slăbiciune contraindicată în meseria lui. Explicaţia privind „experienţa” era cât se poate de plauzibilă. Nu avea nimic de câştigat dintr-o discuţie cu fata – Mami Oaks fusese foarte generoasă cu informaţiile.

— Domnul Brown are cheile casei?

A fost surprinsă când a auzit numele bătrânului.

— Din câte ştiu, nu are chei. Şi nu văd de ce ar avea. Nu i-am spus niciodată despre casa din Langras Road.

Wade reflectă o clipă.

— Dă-mi cheile.

Femeia căută într-o geantă aflată pe masă şi scoase apoi o cheie aflată pe un inel. Wade o urmări cu atenţie.

— Şi cheia de la dulap.

O secundă i-a citit spaima din ochi.

— Dulap? Care dulap?

— Acela din camera în care s-a schimbat Lila.

Mami îşi scutură capul.

— Habar nu am de asta. E singura cheie pe care o am.

Inspectorul zâmbi.

— Mă tem că în cazul ăsta va trebui să forţăm niţel dulapul.

Femeia îşi reveni în clipa următoare.

— Mă tem că aşa va trebui să faci, spuse ea cu răceală. După care izbucni: De fapt, ce vrei?

John îşi întoarse brusc capul. Lila stătea în pragul uşii, înfăşurată într-un capot jerpelit. Eleganţa coafurii şi albeaţa mâinilor manichiurate contrastau cu restul. Fata privea uluită când spre Mami, când spre Wade.

— Am am crezut… mi-ai spus să vin jos să beau ăăăăă lapte.

— Poţi să te întorci în camera ta, răspunse femeia cu asprime.

— Crezi că ea l-a ucis pe chinez? întrebă Mami ironică. Chiar că arată a criminal, nu-i aşa?

Wade nu-i luă în seamă sarcasmul.

— Vreau numele şi adresa tatălui Lilei – bărbatul cu care a cinat seara asta.

— Nu se poate, răspunse hotărâtă femeia. Nu am habar de aşa ceva, poţi să mă crezi. Îţi spun tot ce ştiu. E un domn Brown. Nu ştiu ce adresă are. De regulă îmi trimite o telegramă înainte de a veni.

— Şi spui că nu ştie de casa din Langras Road. Atunci cum se întâlnesc? O clipă a rămas surprinsă.

— De regulă o ia o maşină închiriată şi eu o conduc până la cimitirul St. Paul, dacă vrei să ştii. Acolo eu ies şi el intră.

— Şi totuşi el a condus-o pe fată până la Langras Road, insistă Wade. Te încurci în propriile-ţi minciuni, doamnă Oaks.

Ea însă continua să susţină cu îndărătnicie că misteriosul domn Brown nu intrase niciodată în vilă.

Părăsind în cele din urmă clubul, Wade reveni la vilă, intră cu cheia luată de la Mami şi efectuă un control minuţios. Spre uimirea lui dulapul era deschis şi gol. Cineva fusese în casă în timpul în care el lipsise. Lucrurile Lilei fuseseră aruncate pentru a face loc obiectelor din dulap. Camera în care discutaseră cei trei chinezi şi europeanul oferea un alt amănunt interesant. Exista în ea o anumită umezeală. Pe podea erau pete de apă şi unul din scaune era ud de-a binelea.

Plouase mult şi o aversă puternică a urmat imediat după descoperirea crimei, aşa că, atunci când victima fusese ridicată, hainele îi erau îmbibate cu apă. Exista un motiv pentru european să nu fie ud. Purta un fulgarin lung. Dar al doilea chinez… avea pe el doar bluza şi totuşi nu lăsase nici un semn al prezenţei sale acolo. Cum au ajuns până la vilă? Au mers pe jos? Nimeni nu-i văzuse, nici chiar şoferul taxiului care îl aştepta pe John Wade la capătul străzii. În bluza celui ucis fusese găsită o bucăţică de hârtie pe care scria ceva în chineză.

Când Wade reveni la secţia de poliţie, biletul fusese descifrat. Sergentul de la birou îi întinse traducerea cu un zâmbet.

— Nu avem nici un indiciu, domnule Wade. E doar o indicaţie pentru a găsi această secţie de poliţie. John citi şi se încruntă.

— Voia să vină la noi şi ei au descoperit asta.

— Încerca să-i toarne pe ceilalţi? a întrebat sergentul.

— Aşa se pare, răspunse Wade.

Apoi intră în biroul lui, unde se aflau bijuteriile găsite asupra chinezului. Cele mai multe erau monturi din care pietrele preţioase fuseseră smulse şi, cu excepţia unei singure piese, toate erau din platină. Excepţia era un inel bărbătesc de aur marcat şi foarte uzat. Pe partea plată a sigiliului abia dacă se mai putea distinge un personaj în robă antică. Pe partea interioară a inelului, cu litere care se distingeau greu, era scris „Lil pentru Larry”.

Camera pe care Wade o folosea drept birou era destul de mică; într-o parte dădea spre oficiul de cercetări penale, iar în cealaltă parte ducea în spatele biroului ofiţerului de serviciu. Se mai afla o fereastră solid închisă, şi o a doua uşă care dădea spre curte. Aplecat, împreună cu sergentul, peste biroul aflat sub fereastra zăbrelită pentru a studia monturile de platină, John simţi la un moment dat un curent de aer destul de puternic. De obicei trăgea în camera aceea, dar acum fenomenul i se părea neobişnuit. Începu să caute fără chef cauza care provocase curentul, apoi se întoarse şi tresări puternic

— Nu vă mişcaţi, se auzi o voce înfundată din spatele măştii de cauciuc. Dacă strigaţi, vă ia dracu'.

În cameră se aflau doi bărbaţi. Purtau salopete negre; feţele le erau ascunse de măşti de gaz. Pe mâini purtau mănuşi roşii de cauciuc. Două automate de calibru mare erau îndreptate împotriva poliţiştilor.

— Staţi la perete, spuse omul de la uşă. Cei doi se supuseră. Mâinile sus. Ştiţi că ne-ar fi mai uşor să tragem şi apoi s-o ştergem.

Cel aflat mai aproape de masă făcu doi paşi uşori până la birou, se uită cu atenţie la bijuterii, alese ceva, apoi reveni la uşă.

Wade nu era nebun să intervină. Era neînarmat, revolverul se afla în sertarul biroului. În plus, pe lângă faptul că şi-ar fi riscat inutil viaţa, ar fi semnat şi condamnarea la moarte a sergentului.

Cei doi se mişcau într-o linişte absolută. Peste pantofi purtau un fel de galoşi despre care inspectorul bănuia că au talpa din acelaşi cauciuc gros. Ieşiră din cameră şi încuiară uşa pe dinafară.

John se repezi la birou, scoase arma din sertar, apoi năvăli pe uşa cealaltă în oficiul de cercetări penale, aproape trântindu-l pe poliţistul care stătea de pază. Văzu două siluete zburând de-a lungul străzii, dar maşina care venea lent în spatele lor a observat-o doar în ultima clipă. Cei doi săriră în ea; a urmat apoi accelerarea zgomotoasă a motorului, urmată de dispariţia în trombă a automobilului. Nu mai avea cum să-i ajungă. Când reveni în secţie, sergentul luase deja toate măsurile.

— Nemaiavând cum să-i ajungem, am alertat toate celelalte staţii de poliţie, spuse el.

John reveni în oficiul de cercetare penală. Din prima ochire descoperi că lipsea inelul de aur. Nu mai avea cum să refacă istoria morţii chinezului. Omul venise să-şi trădeze stăpânii şi adusese cu el acel obiect ca o mărturie. Era mut şi nu se putea face înţeles, inelul făcea dovada identităţii cuiva, sau era furat, din răzbunare. A doua variantă i se părea mai plauzibilă. Oamenii de cauciuc nu ar fi riscat recuperarea inelului dacă nu ar fi avut o semnificaţie cu totul aparte. Poate chiar una sentimentală. Dar lucrurile începeau să prindă contur. Crima avea, oricum, legătură cu banda.

Dimineaţa următoare poliţia întreprinse o anchetă amplă. Orice chinez suspect era adus la secţie pentru cercetare. Cu toate acestea nici o informaţie utilă nu a ajuns la cartierul general al poliţiei. Mami Oaks fusese de două ori la poliţie şi, deşi fusese interogată, nu reuşi să ofere nimic în plus. După cea de-a doua şi ultimă vizită la poliţie, ofiţerul a condus-o până la Scotland Yard.

— Îngeraş, (Wade devenise puţin extravagant), faci o mare prostie. De ce dracu' nu vrei tu să-i spui lu' tati tot ce ştii?

Femeia se albi de furie. Pe măsură ce timpul trecea fără ca temerile ei să se fi dovedit motivate şi pe măsură ce constata limitele în activitatea poliţiei, siguranţa şi impertinenţa ei erau în creştere.

— Asta e tot ce vrei de la mine?

Golly, care o aştepta afară, veni timid spre ei abordând o figură patetică.

— Sărmana şi persecutata mea soţie, începu el.

— Tu să-ţi ţii gura, se răsti ea. Mai ai ceva să-mi spui?

— Nimic, copilu' răspunse Wade morocănos, afară doar că atunci când i-oi prinde pe cauciucaţii ăia

— Oamenii de cauciuc, mârâi ea. Mare brânză o să faci tu în privinţa lor. N-au intrat chiar şi în sediul poliţiei şi v-au suflat un inel?

Vorbise prea mult. Buzele ei se închiseră ermetic, dar era prea târziu.

— Pe asta cum ai aflat-o, doamnă Oaks? Vocea lui Wade era ca de mătase. Cine ţi-a povestit ţie despre inel?

Ea nu dădu nici un răspuns.

— Nimeni nu ştie de povestea asta cu excepţia a patru oameni. Eu sunt unul, sergentul Crewe altul şi ceilalţi doi sunt domnii care ne-au vizitat.

Inspectorul aşteptă răspunsul.

— Dar ştie toată Londra, răspunse ea după un timp. Doar nu-ţi imaginezi că o să se întâmple una ca asta fără să afle toată lumea.

Mami Oaks se aştepta să fie reţinută pentru cercetări. Şi totuşi, spre surprinderea şi uşurarea ei, inspectorul făcu un semn spre arcada de la intrarea în Yard.

— Eşti liberă, zise el, bine dispus.

Apoi adăugă ironic:

— Să-mi aminteşti de amicul din şifonier.

Când, după aceste cuvinte, i-a mai făcut şi cu ochiul, Mami Oaks a simţit că-i vine să-l omoare. Printr-un ciudat joc al sorţii, inspectorul Wade avea să fie faţă în faţă cu amicul din dulap în mai puţin de 24 de ore.

Ceea ce poliţia a numit incidentul din Piaţa Haymarket, s-a petrecut seara, în jurul orei 10. Doi oameni au traversat tacticos strada, apoi s au întors spre St. James's Square. Ei discutau fără să o fi observat pe femeia aflată la unul din colţurile pieţei. Un poliţist, care mergea în aceeaşi direcţie, urmărindu-i la o distanţă, a văzut-o pe femeie ţâşnind spre unul din bărbaţi pe care l-a apucat de haină. Poliţistul a văzut altercaţia, a auzit ţipătul atacatoarei şi, fugind spre ei, a imobilizat-o.

— Te cunosc, a ţipat ea.

În acelaşi timp alţi doi ofiţeri s-au apropiat în fugă de cele patru persoane şi, surprinzător de repede, în jurul lor s-a format un adevărat grup de curioşi.

— Nu, nu o cunosc, a spus bărbatul mai înalt. Pur şi simplu s-a repezit la mine. Lăsaţi-o să plece. Cred că e beată.

— Nu-i adevărat. Nu sunt beată, Starey, aşa te cheamă, Starey!

Femeia s-a zbătut furioasă încercând să scape din strânsoarea celor doi poliţişti.

— Mă tem că va trebui să depuneţi o plângere împotriva ei, domnule, a spus poliţistul care ajunsese la locul faptei.

Cel atacat ar fi vrut să se facă nevăzut, dar acum lucrul devenise imposibil.

— Nu o voi da în judecată. Uitaţi, asta e cartea mea de vizită nu, nu mă cheamă Starey. Nu am văzut-o niciodată pe femeia asta.

Apoi spuse ceva în şoaptă poliţistului, dar acesta dădu din cap.

— Nu se poate, domnule, spuse el.

Apoi încă un personaj îşi făcu apariţia în această mică şi stranie dramă. Un tip solid, cu obrajii roşii îşi croia drum prin mulţime. Omul era puţin cu chef şi în mod sigur cunoscut de poliţistul care-l salută.

— Bună seara, domnule.

— Ce s-a întâmplat? A ieşit cu scandal?

— Nu-i nimic, Lord Siniford, a fost o uşoară altercaţie. Nu cred că mi-aş pierde timpul în locul dvs.

Femeia, cu faţa cât un fir de aţă, ţinută de cei doi poliţişti, făcu un pas înainte, privindu-l fix pe lordul cel nepoftit.

— Tommy, exclamă ea. Ţi-o mai aminteşti pe Anna? Cândva îţi dădeam prăjituri, Tommy. Ţi-o mai aminteşti pe Anna?

Noul venit rămase stupefiat.

— Doamne, şopti el. Cum?! Anna!…

Femeia se smulse din strânsoarea poliţiştilor cu o mişcare neaşteptată, îl prinse pe lord de umăr şi începu să-i vorbească repede aproape în şoaptă.

— Ei, ce s-a întâmplat? adresându-se oamenilor de ordine, vocea Lordului Siniford deveni ca un sfredel: Ce păziţi?

Poliţiştii o traseră înapoi pe femeie şi începură să se strecoare cu ea prin mulţime. Lordul Siniford rămase locului, privind uluit după ei.

După câteva momente se urni din loc şi mormăind o înjurătură se luă după poliţişti şi prizoniera lor.

CAPITOLUL IV.

Inspectorul Wade avea o căsuţă în Wapping la capătul unei străduţe murdare. Clădirea avea un aspect rural, accentuat în special de grădiniţa care o înconjura şi în care se aflau cel puţin trei tei. Wade avea drept valet şi îngrijitor un fost poliţist. Fusese o alegere fericită, pentru că impopularitatea detectivului s-ar fi putut să-i provoace neplăceri. De altfel existau deja două încercări ale celor din Wapping de a da buzna în casă. O dată a izbucnit un foc în clădirea auxiliară; altădată, când au dus-o la eşafod pe Liddy Colos, i-au fost sparte geamurile şi s-a găsit în peretele camerei un glonte. Wade adormise când a sunat telefonul. Vocea metalică a inspectorului Elk s-a auzit în receptor.

— Îţi aminteşti de sinucigaşa pe care ai pescuit-o din apele fluviului?

— Anna? a întrebat Wade cu o voce somnoroasă.

În clipa aceea nu simţea nici un interes pentru presupuşii sinucigaşi.

— Chiar aşa. A fost săltată azi pentru că l-a atacat pe căpitanul Aikness de pe „Seal of Troy”.

— Senzaţional, inspectore, spuse John sarcastic. Dar ştii că mă scoţi dintr-un pat cald?

— Ţine-te bine, îi spuse Elk. A fost scoasă pe cauţiune de lord Siniford, o sugativă care are un apartament în James Street. Te interesează?

— Palpit, mârâi Wade.

— Stai numai puţin. Inelul ăla de aur care v-a fost furat a fost găsit pe mâna ei când a fost adusă la secţie. Nu a putut să explice de unde îl are. A suferit o criză de nervi, aşa că a trebuit s-o ducem la infirmerie. Când i-au descleştat degetele au găsit inelul.

Wade se trezise de-a binelea.

— A fost eliberată pe banii lui Siniford? Da, am auzit de el. O cunoştea?

— Se pare că da. Ea, în tot cazul, îl cunoştea. I-a spus Tommy, sau cam aşa ceva. Nu te-aş fi deranjat dacă nu era povestea asta cu inelul.

— Vin într-un sfert de oră, promise Wade.

Se îmbrăcă, scoase maşina şi goni prin burniţă până la Scotland Yard. Faptul că Elk se afla acolo la două dimineaţa nu era ceva deosebit. Rareori pleca mai devreme. Ce făcea nu ştia nimeni. Calomniatorii lui avuseseră ideea că nu are casă, dar asta era o minciună.

Inelul fusese trimis la Scotland Yard şi se afla pe masa lui Elk, aşezat pe o bucată de hârtie albă.

— De ce i-au acceptat cauţiunea?

— Inelul nu a fost recunoscut decât după plecarea ei. Din întâmplare sergentul s-a uitat înăuntru şi şi-a amintit de raport. Inspectorul principal a trimis pe cineva Ia adresa lordului Siniford ca să o ridice, dar lordul nu era acasă, şi nici femeia.

Wade auzise de reputaţia lui Siniford. Ocupa un apartament scump şi era membru la câteva cluburi.

Siniford era urmaşul unor pairi scăpătaţi. Nu avea nici pământ, nici bani. Mariajul său american se dovedise un insucces, aşa că în final divorţase. Şi-a făcut apariţia în nişte companii destul de ciudate. A fost un timp când ajunsese să doarmă chiar pe digul Tamisei. Apoi, în mod neaşteptat, au început să-i curgă banii, fără ca cineva îi ştie de unde. Datoriile îi fuseseră plătite şi, în general ştia despre el că, deşi nu era proprietarul unei averi deosebite, avea un venit care îi permitea să trăiască în lux.

Se mai credea că decedata lui soţie ar fi fost sursa bunăstării sale, dar raţionamentul s-a dovedit a fi fals, pentru că tatăl ei l-a dat în judecată pentru o sumă de bani pe care o împrumutase pe vremea când era căsătorit.

Era un client al barurilor şi, ocazional, mergea la curse. Poliţia îl ştia ca pe un om aşezat. Şi totuşi această imagine era uneori întunecată de anumite informaţii privind viaţa lui intimă.

Lordul nu se întorsese încă acasă când John Wade se prezentase la apartamentul său unde valetul nu îi putea oferi nici o informaţie precisă.

— Domnia sa vine când are chef, spunea servitorul. Sunteţi de la poliţie? Da, au mai fost pe aici. Da, domnul a scos femeia pe cauţiune, dar nu a venit cu ea aici.

— Are maşină? întrebă Wade.

— Da, o ţine în garaj. Dar nu prea ştiu pe ce stradă se află.

— Ia încearcă să-ţi aminteşti, îl somă imperativ inspectorul.

Cu un efort memoria valetului reveni după câteva momente şi John plecă în Dean Street unde avu ocazia să descopere că automobilul fusese scos în seara aceea din garaj. Tocmai îşi terminase cercetările şi se pregătea să plece când văzu o maşină care se apropia încetinind, apoi opri în faţa garajului. Un bărbat ieşi din maşină; John îl recunoscu cu uşurinţă pe lord Siniford; nimeni altul decât tipul pe care îl văzuse la intrarea în restaurantul în care

Lila Smith cinase împreună cu protectorul ei misterios. Inspectorul nu mai pierdu timp cu introducerile.

— Sunt ofiţer de poliţie, lord Siniford. Mă numesc Wade.

Lordul se zgâi la el cu ochi de miop.

— A, te cunosc. Eşti tipul pe care l-am văzut seara trecută. Portarul mi-a spus cine eşti. Ce vrei?

— Vreau să o văd pe femeia pentru care aţi depus cauţiune.

— Nu mai spune! Lordul părea uşor amuzat. În cazul acesta, amice, ar trebui să alergi în căutarea ei.

Deveni serios; fie din cauza şofatului sau a unui alt motiv.

— Din câte îmi amintesc v-a numit Tommy. O cunoşteaţi?

— Nu-mi pune întrebări prosteşti, amice.

— O cunoaşteţi?

— Da' de unde, răspunse lordul înveselit.

— Atunci cum explicaţi că aţi depus o cauţiune pentru ea, iar sergentului i-aţi declarat că o cunoaşteţi de câţiva ani?

Întrebarea l-a surprins nepregătit pe lord.

— De fapt o cunosc. A fost servitoare timp de mai mulţi ani în casa noastră. E Anna Smith.

— Mai bine i-ai spune Robinson, spuse Wade fără chef. Se aştepta la o reacţie din partea lordului, dar acesta rămase calm.

— Unde ai dus-o? izbucni într-un târziu Wade.

— M-a rugat să o las lângă casa ei din Camberwell, veni prompt răspunsul.

— Nu durează mai mult de două ore să mergem de aici până în Camberwell şi înapoi. Nu-i aşa?

Lordul începuse să respire greu.

— Refuz să mai fac vreo declaraţie. Pur şi simplu am condus-o acasă.

Wade îl întrerupse.

— La poliţie a declarat că locuieşte în Holloway, ceea ce e destul de departe de Camberwell. Lord Siniford, cred că cel mai bun lucru pe care l-aţi putea face ar fi să-mi spuneţi tot ce ştiţi despre această femeie. Am un motiv foarte precis să

vă pun întrebări. În geanta ei s-a găsit un inel care fusese furat acum câteva zile de la sediul poliţiei. Este absolut necesar pentru mine să o găsesc şi să-i pun câteva întrebări legate de problema asta.

— Un inel? Siniford părea sincer surprins. Nu ştiu nimic despre nici un inel. Nu mi-a spus nimic. De fapt nici nu prea am ce să-ţi spun despre această femeie. Stă undeva prin Camberwell. Cel puţin pe acolo, am lăsat-o. Dacă mâine n-o să apară la sediul poliţiei, chestia asta o să mă coste 10 lire.

Wade zâmbi.

— Să zicem că aţi ascuns-o într-un loc inaccesibil nouă. Deci nu o putem vedea şi nici nu avem cum să-i punem anumite întrebări.

Supoziţia inspectorului stârni furia lordului.

— Eşti al naibii de impertinent. N-am făcut decât un gest de caritate. La dracu! Ar fi putut un gentleman să procedeze altfel? Şi dumneata vrei să-mi spui că de fapt am ajutat o hoaţă care a furat un inel. E ruşinos. O să mă plâng şefului dumitale mâine dimineaţă.

— De ce nu în noaptea asta? sugeră Wade. Pot să vă dau numărul lui de telefon.

În continuare Wade nu reuşi să afle nimic de la lord. Tot ceea ce îi mai rămânea de făcut era să aştepte până ce femeia avea să fie citată în Malborough Street. Când aceasta se întâmplă bineînţeles că nu răspunse nimeni la apel. În schimb apăru un avocat care, bine instruit de Siniford, răspunse că secretarul lui nu reuşise să ia legătura cu femeia.

— Probabil că a dus-o undeva la ţară, îi explică Wade inspectorului local. Ştii ceva despre lord?

Ofiţerul clătină din cap.

— Nu, în afară de faptul că e un pierde-vară.

— Are vreo casă la ţară?

Inspectorul surâse:

— Nu, nici vorbă. Dar pot să-ţi spun altceva despre povestea asta. Cu ani în urmă a avut o serie de necazuri

pentru că lua case cu chirie pe care le părăsea apoi fără să plătească un ban. Se poate să fi închiriat un loc de-a lungul fluviului – era zona lui preferată pentru vânătoare. Din câte ştiu închiria câte trei case pe an, păcălindu-l pe fiecare proprietar. De când are bani probabil că a renunţat la jocul ăsta, dar s-ar putea să fi rămas cu o slăbiciune pentru fluviu. O să fac o investigaţie.

Investigaţia s-a dovedit total neconcludentă. Wade şi-a concentrat apoi atenţia asupra celui care fusese atacat de Anna. Cu aceasta cazul intră în „parohia” lui pentru că vasul „Seal of Troy” se afla în Bazin. Era vorba de un remorcher pe care John îl văzuse de câteva ori pe când trecuse pe lângă el. În aceeaşi zi, în jurul orei trei şalupa lui îl duse până la remorcher unde fu întâmpinat de un ofiţer cu tenul măsliniu, probabil un sud-american.

— Căpitanul Aikness e la ţărm. Eu sunt secundul.

Wade îşi arătă legitimaţia, apoi fu condus într-un salon foarte bine mobilat. Pereţii erau placaţi cu furnir de mahon. Două sau trei fotolii adânci, îmbrăcate în piele şi un cămin aflat la capătul salonului completau peisajul.

— E careul ofiţerilor, explică secundul. E un adevărat noroc că avem un patron care îi tratează pe ofiţeri ca pe nişte fiinţe umane. Luaţi loc, domnule Wade.

Wade se aşează într-unul din fotoliile din piele aflat în dreptul mesei din lemn de mahon care ocupa mijlocul camerei.

— Căpitanul Aikness a suferit o mică neplăcere, în seara trecută. A fost atacat de o femeie şi acum are loc o mică anchetă, spuse secundul. Sper că nu a fost trimisă la puşcărie. Căpitanul Aikness a fost foarte nemulţumit.

— Nu a fost arestată pentru că nu a mai apărut. A spălat putina.

Sprâncenele ofiţerului se ridicară.

— Chiar aşa? Asta e foarte bine. Îi voi spune căpitanului când va reveni. Nu mai avea rost să mai aştepte. Wade părăsi nava luându-şi un „la revedere” foarte politicos.

— Treci pe sub prova lor, ordonă el. Odată întors pe vasul poliţiei, singura lui intenţie fusese să aducă şalupa în apele liniştite ale debarcaderului şi să evite cele două şalande care manevrau în laterala lui. Privind fără chef spre peretele vasului, pe care tocmai îl părăsise, observă însă trei hublouri deschise; în dreptul unuia fluturau două perdeluţe de culoare albastră. De fapt ele i-au atras atenţia. Şalupa lui ajunsese în paralel cu remorcherul când Wade văzu faţa unei persoane prin hublou. Totul a durat o secundă – o faţă bronzată, acoperită de riduri şi o chelie strălucitoare. În aceeaşi clipă, dându-şi seama că a fost văzut, omul se retrase, dar nu suficient de rapid. Şi astfel John l-a recunoscut pe misteriosul domn Brown care, o dată pe an, o scotea pe Lila la un restaurant de lux.

Nu avea nici cea mai mică îndoială că el era omul; cum la fel nu avea de ce să se îndoiască de faptul că acel om era căpitanul Aikness. Era pe punctul de a da ordin şalupei să revină la remorcher, dar renunţă imediat. Dacă s-ar fi întors ar fi auzit aceeaşi minciună – căpitanul Aikness nu era la bord. Nu era autorizat să facă percheziţie pe vas. Nu exista nici un motiv pentru a cere mandat. Şi-a dat seama oare Aikness că fusese recunoscut? Dar de ce ar fi făcut-o? Din câte îşi amintea Wade, căpitanul nu îl văzuse până atunci. Doar dacă Ce relaţii existau între Aikness şi Mecca? Să fi fost numai dorinţa comună a doamnei Oaks şi a căpitanului de pe „Seal of Troy” ca Lila să ducă o viaţă cât mai lipsită de greutăţi? Ea spusese că nu ştie cine este domnul Brown. Dar Mami era un fel de regină a mincinoşilor.

— Mai mergi în josul apei cam o jumătate de milă, apoi ne întoarcem, îl instrui Wade pe sergent. Când revenim încerci să trecem cât mai aproape de „Seal of Troy”.

În timp ce navigau pe lângă remorcher, iar şalupa traversa un val intrând în tangaj, se auzi un pocnet. Ceva izbi vasul chiar la mijloc, spărgând geamul cabinei. Apoi, o bucată de lemn din bord fu smulsă şi transformată în ţăndări.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ţipă înspăimântat mecanicul.

— Ţine-o înainte şi fă-te că nu s-a întâmplat nimic, ordonă Wade.

— Ce vi s-a întâmplat, domnule? Sunteţi rănit?

Wade se clătină pe picioare.

— Un afurisit de pescăruş, băieţică. Nu mai pune întrebări idioate.

În ce mă priveşte, sunt mort. Aşteaptă rezultatele anchetei.

Se întâmplase în plină zi. Se trăsese de pe vas, nu avea nici cea mai mică îndoială. Zgomotul macaralelor atenuase explozia împuşcăturii. Dar curajul lor fusese excepţional. O clipă simţi o admiraţie profundă faţă de ei.

Şalupa ajunse la mal.

— O să mă sprijin ceva mai greu. Pentru pază, ordonă inspectorul.

Făcea într-adevăr impresie în calitatea lui de rănit ajutat să ajungă la uscat. După calculele lui glontele îl ratase cam cu un inci. Marele său noroc fusese legănarea şalupei sub valul puternic care i-a trecut pe sub punte.

O jumătate de oră mai târziu trei şefi de la Scotland Yard cercetau evenimentul.

— Sunt convins că dacă s-ar da ordinul de percheziţie a vasului nu s-ar găsi nimic, zise Elk. Pun pariu pe orice că se aşteaptă la o percheziţie şi, în vederea ei, şi-au pregătit cel puţin 45 de alibiuri care stau toate în picioare. Ce propui?

— Trimite doi poliţişti la cei de pe remorcher să se intereseze dacă au auzit un foc de armă, spuse Wade. Lasă-i apoi să facă acelaşi lucru cu toate celelalte vase din zonă. Nu cred că ar fi rău să se lase să se înţeleagă că am fost grav rănit. Câteva bandaje, o targă, o ambulanţă şi recuzita e gata.

— Copilu' are dreptate, decretă inspectorul Elk. Eu însumi te voi duce acasă şi voi rămâne cu tine. Sunt una dintre cele mai competente surori care s-au angajat în poliţie.

Ceva mai târziu acea parte a societăţii din Wapping ostilă poliţistului se simţi extrem de satisfăcută când la uşa casei lui Wade opri o ambulanţă din care inspectorul fu scos pe targă.

— A căpătat ce-a meritat! comentă un spectator exaltat.

Încărcarea lui „Seal of Troy” a durat până noaptea târziu. Cutii mari din metal erau ridicate de pe şalande cu ajutorul unui cablu de oţel. Un muncitor cu faţa acoperită de funingine se căţără pe acest cablu, ajungând pe punte fără ca venirea lui să fi atras atenţia cuiva. Nu a reuşit să-l vadă nici pe ofiţerul sud-american care supraveghea operaţia cu cea mai mare atenţie. Omul a continuat să rămână ascuns în umbră, foarte interesat în ce se discuta.

— Au venit doi sticleţi au vrut să ştie care a tras. Tu ai auzit ceva, Harry?

— Minciuni, i-a întors-o celălalt. Copoii ăştia pretind mereu că se întâmplă câte ceva pe fluviu.

— Au fost la toate vasele din Bazin. Au fost trei şmecheri care şi-au vârât nasu'. Cică Wade ar fi mierlit-o.

Cel care tocmai trăgea cu urechea zâmbi, apoi mai aruncă o privire spre intrarea pe pasarelă. Un timonier urât şi mic de statură era de pază acolo. Pasarela fusese ridicată şi încuiată. Ar fi fost imposibil să abordezi scara de tambuchi fără să fii văzut de secundul sud-american. Timonierul de gardă supraveghea încărcarea vasului. O dată sau de două ori opri, făcu câţiva paşi pentru a urmări depozitarea încărcăturii în cală. Ceva mai târziu se produse şi accidentul. Una din cutii s-a desprins din cârlig şi s-a prăbuşit. Timonierul s-a îndreptat spre uşă. În aceeaşi clipă străinul cu înfăţişare umilă s-a avântat înainte. Trebuia să treacă de bucătărie, dar zări spatele bucătarului, aşa că se îndreptă spre o pasarelă transversală de la care cobora o scară de tambuchi.

În mod obişnuit cabinele ofiţerilor se află pe prima punte, dar pe „Seal of Troy” la cabinele lor se ajungea de la această pasarelă. Toate cabinele erau încuiate cu excepţia

uneia singure, unde ardea o lumină. Era o încăpere largă cu un pat sub care se aflau mai multe sertare. Mai erau două fotolii şi o sofa. Pe pereţii de oţel atârnau gravuri înrămate. Pe un pupitru putea fi văzut portretul unei femei de vârstă mijlocie, prins într-o ramă. Încăperea arăta mai bine decât o cabină obişnuită. Wade ajunsese la capătul scării de tambuchi într-un loc slab iluminat. Era vestibulul care ducea în sufrageria ofiţerilor. Uşile salonului erau închise. Dar, pentru a ajunge la cabina unde îl văzuse pe domnul Brown, trebuia trecut prin sufragerie. Pe când încerca uşile, un al şaselea simţ îi semnală detectivului apropierea primejdiei. Mai apucă să se adăpostească sub scara de tambuchi. Aproape în acelaşi timp una din uşi se deschise cu o mişcare violentă. Cineva se ivi în prag. Salonul era bine luminat şi figura bărbatului se văzu foarte bine. Era Raggit Lane, vizitatorul doamnei Oaks, pe care îl surprinsese într-o ipostază nu tocmai plăcută.

Lane scrută holul întunecat.

— Nu e nimeni, spuse el cuiva aflat în salon…

Apoi se auzi o voce profundă.

— Am văzut clanţa mişcându-se. Uită-te mai bine, s-ar putea să fie unul dintre timonieri care vrea ceva.

Wade recunoscu glasul însoţitorului Lilei. Când uşa a închis iar, i-a auzit din nou vocea teribilă răzbătând prin pereţi.

— Du-te şi caută, lua-te-ar dracu'!

Wade ieşi repede din ascunzătoarea lui şi se căţără pe scară înainte ca uşa să se fi deschis din nou. De undeva se auzi o barcă apropiindu-se. Cineva urcă pe punte. Urmă un schimb de cuvinte, după care noul venit a fost condus la salonul ofiţerilor. Peste câteva minute reveni însoţit de Raggit Lane. Dispărură amândoi înghiţiţi de umbrele grele. La întoarcere, Lane era singur. El traversă puntea dispărând iar. în mod sigur se consulta cu Aikness pentru că, după un timp, apăru din nou şi, aplecându-se peste balustradă, îl strigă pe cel din barcă.

— Poftiţi, domnule. Căpitanul vă aşteaptă.

Era suficientă lumină pentru a vedea faţa noului venit care pufăia în timp ce urca scara, blestemându-i verticalitatea, pentru că lordul Siniford – căci el era – nu avea calităţi atletice.

— Îmi pare rău că trebuie să te deranjez la ora asta, dragul meu, spuse lordul cu voce tremurătoare, dar e o afacere foarte importantă şi presantă. Trebuie să-l văd pe căpitan. Mi-am lăsat omul în barcă şi împreună cu el mai sunt doi tipi. Le-am spus că, dacă nu mai apar, să anunţe.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, lord Siniford. Te-am fi dus noi la ţărm, dar dacă vrei să mergi cu propria d-tale şalupă răspunse cu voce suavă Mr. Lane.

Wade prinse crâmpeie de conversaţie dar era prea uluit ca să înţeleagă mai mult decât că lordul Siniford venise aici mânat de anumite presimţiri şi că luase măsuri speciale împotriva pericolului pe care îl anticipa. Omul de gardă stătea cu spatele spre diguri şi fredona ceva. El îşi concentrase atenţia asupra bărcii acostată de vas.

— Lăsaţi cuterul. Legaţi-l de şalandă, spuse el pe un ton autoritar.

În timpul schimbului de cuvinte care urmă, Wade reuşi să se strecoare până la pasarela care lega nava de mal. Oare ce îl putuse aduce pe lord Siniford pe acest vas dacă nu problema urgentă a Annei şi atacul din noaptea anterioară? Garajul îi fusese păzit toată dimineaţa, dar el îşi lăsase maşina acolo, scăpând de urmăritori. Wade îşi aduse aminte că vestibulul până la salonul ofiţerilor era slab luminat. Se îndreptă spre ei sperând că uşa să nu fie prea solidă. Un zvon de voci străbătu până la el. Aikness era acolo şi la un moment dat auzi şi timbrul strident al lui Siniford, fără să-i poată însă distinge cuvintele. Nu mai era nimic de făcut. Se întoarse dar se opri imediat. Raggit Lane stătea în mijlocul pasarelei cu mâna înfiptă în buzunarul hainei. Un rânjet îi juca pe faţă.

— Ai dori ceva?

— Nu, domnule, căutam un pahar cu apă.

— Bănuiesc că eşti de pe una din şalande?

John îşi dădu seama că fusese recunoscut şi că celălalt se juca cu el. Cu siguranţă că avea o armă în buzunar. Wade văzu ţeava îndreptată spre el. Dar nu lăsă să se înţeleagă că îşi dăduse seama de pericol. Luă din punga care îi atârna de curea o bucată de tutun presat, muşcă o bucată, dar apoi, răzgândindu-se, scuipă tutunul prin hubloul deschis.

— Ce ar fi să discutăm noi doi câte ceva, începu Lane.

Se opri în aceeaşi clipă întorcându-şi capul spre hublou. Ceva ardea cu flacără verde undeva pe josul apei. Reflexele palide se proiectau pe tavanul alb al vestibulului.

— E semnalul care anunţă prezenţa mea aici, zâmbi John satisfăcut. În apropiere sunt trei bărci ale poliţiei şi înainte de a veni aici am convenit cu ei astfel: dacă lucrurile iau o întorsătură neplăcută le lansez un semnal. Ia foc când atinge apa.

Faţa lui Lane se întunecă: „Nu se aude nimic, nu-i aşa”, zise el.

— Cu atât mai mult cu cât ţi-ai scos mâna din buzunar. Peste câteva minute o să-ţi cer să-mi arăţi arma şi, dacă îmi vei face probleme, nu mai sunt aşa de sigur că vei mai naviga cu „Seal of Troy”. Lane se chinui să zâmbească.

— Voi, poliţiştii fluviali, muriţi de frică. Am avut noi aici unu'.

— Scuteşte-mă! Ştiu că e aici un tip, poate doi care îl căută pe ageamiul care m-a ratat cu 150 de iarzi.

Îl văzu pe celălalt tresărind.

— Te loveşte amoru' propriu? îşi întoarse capul spre puntea unde se auzeau paşi apăsaţi.

— E în regulă, sergent. Trimite un om jos. Şi acum să-ţi văd arma, d-le Raggit Lane.

Omul îşi scoase arma din buzunar. În aceeaşi clipă uşa salonului se deschise şi în prag apăru silueta masivă a căpitanului Aikness. De data aceasta nu se mai ascundea.

— Ce-i cu toată zarva asta? întrebă el aspru.

— Tocmai îl rugam pe ofiţerul dvs. să-mi explice de ce are nevoie de armă. Probabil că poate să prezinte şi permisul.

Bătrânul îi aruncă o privire cruntă lui Wade.

— Ofiţerul unui vas are dreptul de a purta o armă. Ştii bine lucrul ăsta, domnule Cine oi fi.

— Mă numesc Wade, d-le căpitan. Sunt convins că n-aţi auzit de mine.

— Aşa e, a răspuns celălalt şi John zâmbi amuzat.

— În cazul ăsta Mami Oaks e la fel de mută ca şi sărmanul chinez care s-a ales cu gâtul tăiat fie de un alt chinez, fie – îşi înfipse privirea în ochii lui Raggit Lane – de un domn subţirel care purta pardesiu destul de asemănător cu al dvs., domnule Lane. Aveţi permis pentru această armă?

— N-are nevoie, izbucni căpitanul.

— În portul Londrei este obligatoriu, mai cu seamă dacă pistolul se află asupra posesorului său. Aşa că o să-l păstrez. Ştiţi de unde să-l cereţi. Rămase cu piciorul pe prima treaptă a scării. Poate că lui Siniford i-ar face plăcere să vină cu mine?

— Lordul Siniford a hotărât să rămână noaptea asta la bord. Dacă nu crezi, poţi să-l întrebi personal. Şi în fond, mă întreb de ce te amesteci tu în treburile mele? mormăi Aikness.

Se dădu apoi într-o parte, făcându-i loc lui Wade să treacă. Siniford stătea relaxat într-unul din fotoliile adânci, fumând dintr-un trabuc. Se zgâi un moment la omul cu ţinuta dezordonată care intră în salon fără să-l fi recunoscut. Când lucrul acesta se întâmplă, sări în sus.

— Ce vrei? Nu trebuia să vii aici. Nu am ce să-ţi spun.

— Mergi cumva la mal?

— Rămân toată noaptea aici, amice. Căpitanul Aikness a avut amabilitatea să-mi pună la dispoziţie o cabina.

Lordul evită privirea inspectorului. Ceva în el îi trăda neliniştea. John o puse pe seama jenei de a fi fost găsit acolo. Apoi detectivul reveni în vestibul.

— Mulţumit? îl întrebă Aikness acru.

— Nespus, zise Wade. Privi o clipă podeaua acoperită cu linoleum şi adăugă ca într-o doară: Ţi-am găsit inelul. Când ai chef poţi să vii să-l iei.

Căpitanul îl privi mirat.

— Inelul? Ce dracu' vrei să spui? N-am pierdut nici un inel.

— Am crezut că ţi l-a luat femeia pe când te luptai cu ea. Un inel cu bolta unui templu gravată pe el şi cu chipul Afroditei. Îţi spune ceva?

— Habar n-am, îi răspunse grăbit căpitanul.

— Eu am. Desenul acela reprezintă sigiliul Troiei (Seal of Troy). O fi o coincidenţă, d-le căpitan. Nu ştiu ce sigiliu mai foloseşte acum Troia – ochii lui îl sfredeleau pe căpitan – poate un om de cauciuc cu o armă într-o mână şi o frânghie în jurul gâtului.

Faţa căpitanului se transformă într-o mască. O clipă încercă să susţină privirea lui Wade, dar se răsuci pe călcâie şi dispăru trântind uşa.

CAPITOLUL V.

Wade reveni la pontonul poliţiei unde îl aşteptau trei tipi de la Scotland Yard.

— Nu prea ştiu ce am putea face, conchise şeful după ce ascultă povestea lui Wade. În mod sigur nu am descoperi nimic dacă am veni cu un mandat de percheziţie. Nu avem nici o dovadă care să ne demonstreze vreo legătură între acest vas şi oamenii de cauciuc. E înregistrat la Rio şi navighează sub pavilion brazilian. Pariez ca nici o „pieptănare” cât se poate de severă n-ar oferi o probă care să justifice o arestare. Voi da totuşi ordin de percheziţie. Probabil că va fi gata până ajungem la Yard. Ar fi bine să vii cu mine, inspectore.

În mijlocul nopţii a fost consultată cea mai înaltă autoritate. Sfatul a fost ca „Seal of Troy” să fie lăsat în pace.

Toată noaptea vasul a fost ţinut sub observaţie. Când, a doua zi, la ora 7, lordul Siniford debarcă, fu însoţit până la apartamentul lui din St. Jame's Street de o iscoadă. Tot restul zilei lordul nu-şi mai făcu apariţia.

După amiaza, la ora trei, „Seal of Troy” a molat ultima şalandă şi a pornit cu o viteză moderată în josul fluviului. Seara a ajuns la Gravesend unde la bordul lui a venit un medic ofiţer însoţit de asistenţi. De la Londra fuseseră informaţi că la bord exista un caz de boală contagioasă. Drept pentru care vasul trebuia cercetat până în cele mai mici amănunte. La plecare, căpitanul îi conduse până la scara de tambuchi, mormăindu-le un bun rămas.

— Mă tem că nu prea veţi avea ce să raportaţi la Yard, spuse el în timp ce „medicul ofiţer” zâmbi criptic.

Apoi „Seal of Troy” ajunse la Dungerness şi, ceva mai târziu, în Atlantic. Patru zile după plecarea vasului, John Wade primi un mesaj radio de la bord: „Când revin la Londra aş dori să avem o mică discuţie”. Era semnat „Aikness”.

— Asta spune multe, exclamă Wade. Un mare artist. Dar nu mai explică ce voia să spună.

— Oricum, zise Elk, căruia i se arătase mesajul, se pare că, cel puţin un timp, vom fi lăsaţi în pace de Oamenii de cauciuc.

Profeţia era prematură. Seara, la ora 10, un poliţist văzu o trombă de fum ieşind pe fereastra unui depozit gol din Oxford Street. Clădirea fusese ocupată de un blănar care dăduse faliment. Maşina pompierilor apăru brusc. Flăcările se extinseră însă cu o mare rapiditate. Jumătate din efectivul poliţiei locale a fost trimis să liniştească mulţimea. Incendiile au fost dintotdeauna un mare punct de atracţie. Cei doi ofiţeri în civil care trebuiau să ţină sub observaţie banca Northland, au fost şi ei atraşi de spectacol cu atât mai mult cu cât poziţia pe care o aveau le oferea o vizibilitate perfectă. În banca Northland exista o cantitate însemnată de devize. În clădire se afla un poliţist înarmat, dar şi el era atras de foc la care se uita prin fereastra biroului principal, chiar în clipa în care un cordon îi fu înfăşurat în jurul gâtului şi tras cu putere. În birou ardea în

permanenţă o lumină şi cei doi poliţişti în civil ar fi trebuit să vadă atacul, dacă ar fi privit la momentul oportun.

Între timp, incendiul fusese stăpânit. Cu această ocazie garda externă a descoperit însă că uşa din spatele clădirii fusese forţată. Înăuntru au descoperit paznicul pe jumătate mort, o uşă de oţel deschisă şi un seif gol.

Dimineaţa, înainte de a se îmbarca pe şalupa poliţiei, Wade primi un raport confidenţial care nu conţinea însă alte amănunte decât cele relatate în ziare.

Wade îşi făcu turul lăsând la urmă locul preferat. La Mecca nu se ajungea atât de uşor. Şalupa rămase acostată la mal şi inspectorul se apropie de clădire. Binecunoscuta fereastră era deschisă, dar camera de serviciu era goală. Nici urmă de Golly sau Mami. Wade aşteptă puţin, apoi o fată intră în cameră. Fu atât de uimită când a dat cu ochii de el încât scăpă o farfurie din mână.

— Lila e aici? a întrebat Wade.

Fata îl privi bănuitoare.

— Domnişoara Lila e sus.

Domnişoara Lila! Nimeni nu mai pusese până atunci acest prefix în faţa numelui Lilei Smith.

— Vrei s-o rogi să coboare? Unde e d-na Oaks?

Fata clătină din cap.

— Nu ştiu. De fapt nu trebuie să stau de vorbă cu nimeni. Aşa spune d-na Oaks. Apoi adăugă, părând că e frământată de un gând: Sunteţi dl. Wade?

John făcu semn că da şi fata avu un moment de ezitare.

— Aşteptaţi o clipă, spuse ea şi ieşi.

John aşteptă ceva mai mult. Când o văzu pe Lila, rămase uimit. Nu mai era deloc fata zdrenţăroasă de până atunci. Cenuşăreasa era foarte bine îmbrăcată.

— Bună, Lila.

Abia după aceste cuvinte îi privi faţa. Plânsese. Înainte ca el să-i fi pus o întrebare, fata veni la fereastră acoperindu-i mâna cu palma ei rece.

— Nu sta, te rog! Doamna Oaks e plecată acum. Eu o duc minunat. Voi merge la şcoală să învăţ franceza şi germana.

Rostise cuvintele repede, aproape mecanic. Wade avu impresia că fata repetă o lecţie.

— Unde? a întrebat-o el dintr-odată.

— Nu ştiu. Cred că în Franţa. Mami m-a obligat să-i promit că nu vă voi spune nimic, dar a trebuit să vorbesc. Am rugat-o pe fată să mă anunţe când veţi veni. M-aţi văzut seara trecută?

El confirmă printr-o înclinare a capului.

— Aceea era „experienţa”. A fost o prostie să fac caz de ea. De fapt nici nu-mi place. Mă înspăimântă. Nu ştiu de ce. În răstimpuri îşi întorcea capul spre fereastră ascultând încordată.

— Lila, ce s-a întâmplat de fapt? Cine e căpitanul Brown?

— Nu ştiu. E întotdeauna amabil cu mine, dar mi-e tare frică de el. Mă crezi? Era într-adevăr minunat în hainele alea, dar de data asta, nu ştiu de ce, m-am speriat. Nu înţeleg de ce.

— Cine e?

Fata inspiră adânc.

— Mami spune că ar fi o rudă, şi o cred.

Wade reflectă grăbit.

— Te-aş putea vedea singură zilele astea? Dacă aş veni într-o seară pe debarcader?

— Nu, nu, nu. Devenise aproape violentă în refuzul ei. Sub nici o formă nu trebuie să vii aici seara.

Fata ştia ceva mult mai grav decât experienţa pe care i-o descrisese.

Era ceva care o înspăimântase cu adevărat.

— Să nu vii, promite-mi!

— Dar tu poţi să vii la mine? Ieşi vreodată neînsoţită?

Îi văzu ezitarea.

— Mi-ai putea trimite un bilet. Te pot întâlni oriunde doreşti.

Privirea îi trăda hotărârea lăuntrică.

— De ce?

Cuvintele i se legau greu; nu va avea nici un pretext pentru o întâlnire secretă cu excepţia unuia, care nu era propriu-zis un pretext.

— Aş vrea să te ajut, Lila. Vreau să fac ceva pentru tine.

— Ştii unde stau? o întrebă el din nou.

— Da. Îl privi în ochi. Într-o căsuţă izolată. Poţi intra în casă pe la bucătărie, iar în fundul grădinii e o fântână.

Se holbă la ea, dar fata se întoarse pe neaşteptate şi fugi din cameră. Wade se îndreptă încet spre debarcader, fredonând o melodie. Într-adevăr, se putea intra în casă pe geamul bucătăriei din pricina acoperişului plat. Mai crezuse că nimeni nu ştia despre fântâna din grădină.

Acum se lămurise şi de ce i se oferise această descrieri amănunţită. Lila o auzise de la cineva care avusese un motiv foarte puternic să facă o recunoaştere. După ce ieşi din serviciu, prima grijă a lui Wade a fost să dea o fugă acasă şi să facă un control foarte minuţios. La acoperişul bucătăriei se putea ajunge foarte uşor cu ajutorul unor trepte. Fereastra nu era zăbrelită; zăvorul era dintre cele mai simple, iar camera în care nepoftitul putea să pătrundă aşa de uşor era de obicei pustie.

Privi şi fântâna, de a cărei existenţă aproape că uitase pentru că o astupase cu răsaduri cu flori. În drum spre Yard, Wade luă o mică alarmă electrică. Fusese chemat pentru o conferinţă, cel puţin aşa credea. Dar se înşela.

— S-a pus sechestru pe cauţiunea lui Siniford, îi comunică şeful său. Apropo, am descoperit o locuinţă a lui de la ţară. Este între Bourne End şi Maidenhead. E un locşor pe malul fluviului. L-a luat în arendă acum doi ani, dar a plătit chiria, aşa că proprietarul nu a avut necazuri din cauza lui. Nu are intendent. Există însă doi oameni care trăiesc în apropiere şi se ocupă ei de gospodărie. Bărbatul are grijă de grădină. Dar, din câte ştiu au fost concediaţi acum o săptămână. Unul din oamenii noştri a discutat cu ei, dar nu ştiau nimic

de Anna. A fost însă un interogatoriu superficial, aşa că, dacă ai chef, poţi să-l continui tu.

Prima apariţie a lui Wade la Maidenhead i-a vizat evident pe cei doi care fuseseră angajaţi de Siniford pentru a-i îngriji proprietatea.

— Nu, domnule, nu mai lucrăm pentru el, i-a spus bărbatul. Casa a fost închiriată, sau ar trebui, nici eu nu mai ştiu exact. N-a mai dat pe aici de o săptămână. De fapt m-a concediat şi pe mine şi pe femeie. Lordul e un tip ciudat. Niciodată nu ştii ce are de gând să facă.

Wade a făcut o vizită agentului local de închirieri şi a luat cheia de la Reach Cottage. Era un fel de bungalow, ceva mai mare, plasat la 50 de iarzi de malul fluviului. Pajiştea era neîngrijită ca şi grădina. Niciuna dintre camere nu era lăsată în dezordine. În bucătărie, Wade a descoperit două cutii de carton purtând adresa unui magazin de confecţii din Maidenhead. Şi-a notat adresa şi, după ce a terminat inspecţia casei a plecat la magazin unde avu o discuţie cu proprietara. O rochie, o pălărie, pantofi de damă şi ciorapi fuseseră expediate pe adresa lui Siniford cu mai puţin de o săptămână în urmă. Comanda fusese făcută de Siniford şi plătită cu bani gheaţă. Cu această ocazie inspectorul mai află de la un sătean că în maşina lordului, care încetinise mult la o trecere de nivel, se afla o femeie pe locul din faţă şi, în spatele ei, un omuleţ care cânta mai tot timpul cu o voce în falset.

În drum spre casă Wade trecu şi printr-una din aglomeratele pieţe ale Londrei. Se opri în dreptul unei dughene unde un cumpărător alegea panseluţe pe care vânzătorul le punea într-o cutie galbenă. Clientul efectua operaţia cu cea mai mare grijă fără să bănuiască faptul că, din spate era urmărit cu cea mai mare atenţie de omul legii. Era un om de statură mică, îmbrăcat într-o uniformă veche de marinar. Era proaspăt bărbierit şi figura îi era dominată de o pereche de ochelari cu rame mari de aur, care spânzurau deasupra unei bărbii trădând slăbiciunea.

Alegea numai panseluţe galbene. După ce termină, acoperi cutia cu un capac de carton, plăti şi dispăru înghiţit de umbra unei străzi. Poate că într-adevăr nu-l observase pe Wade, dar când acesta îl bătu pe umăr aproape că era să scape cutia din mână din pricina surprizei.

— Bună, iubiţelu', spuse John înveselit, uite ce bine ţi-a făcut marea, ţi-a zburat mustaţa aia oribilă şi te-a bronzat al naibii de bine.

— Nu înţeleg ce vrei, răspunse indignat omuleţul. Bine am ajuns dacă nu mai poţi duce acasă nişte flori.

— Şi ţie îţi place atât de mult să vezi cum gingaşele făpturi îşi înalţă căpşorul spre soare. Nimic de spus. Şi e mult mai curat decât să creşti pui.

Celălalt nu mai răspunse, dar era vădit încurcat. Îşi mută cutia cu flori dintr-o mână în alta.

— Mă tem că e vorba de o greşeală. Probabil că mă luaţi drept altcineva. Dar poliţiştii fac întotdeauna greşeli.

— De unde ştii că sunt poliţist? Şi acum povesteşte-mi despre voiajul tău. Înţeleg că tocmai te-ai tuns. „Seal of Troy” trebuie să fie de acum la cel puţin 1000 de mile de aici. Ce tinerel arăţi, Golly! Să hoinăreşti prin Atlantic! Mă mir că nu te-ai rătăcit. Ai avut busolă la tine? Apropo, ce mai face căpitanul Aikness?

Îl auzi pe Golly oftând din greu şi înţelese că va urma ceva ce putea să semene cu adevărul.

— N-are rost să te mint, d-le Wade, ai ochi de şoim. Ei da, eu sunt. Şi, dacă vrei să ştii, am evadat.

Wade dădu din cap dojenitor.

— Vrei să spui că ai dezertat de pe vas. Asta-i grav, Golly.

— Nu, vreau să spun că am fugit de acasă, de la ea. Pe mare n-am fost niciodată. Între noi, d-le Wade, e o femeie tare dificilă şi nu am mai putut rezista; aşa că i-am spus că plec. Bineînţeles că n-a crezut, dar când am pus-o în faţa faptului împlinit, nu a vrut să se afle şi a lansat ideea că aş fi plecat pe mare.

Poate că era ceva adevăr în vorbele lui şi poate că ar fi reuşit să-l convingă pe unul mai puţin sceptic decât Wade.

— De unde ştii că ea a lansat zvonul?

— Aşa am auzit, răspunse Golly într-un suflet. Acum stau singur şi am o slujbă bună la un depozit de ceai.

— Şi florile, bănuiesc, le-ai luat ca să-ţi faci viaţa mai plăcută. Nu iubiţelu', nu ţine. Cum nu ţine nici povestea cu depozitul de ceai. Ştiu ce slujbă ai. Îşi îndreptă acuzator degetul spre faţa lui Golly. Eşti servitor.

— Ce sunt, domnule?

— Servitor, repetă John. Stai lângă şofer şi fredonezi cântecele. Şi însoţeşti femei ţicnite de la Thames Valley la Londra.

Îl auzi cum inspiră adânc, dar Golly îşi reveni imediat.

— Să fiu al naibii dacă pricep ceva, Wade. Am un serviciu stabil. Poate s-o confirme şi soţia mea.

— Parcă nevastă-ta nu ştia unde eşti, spuse John fără să-l slăbească. Şi ai fi atât de interesat ca ea să nu afle că ţi-ai ras mustaţa şi că ai intrat în ţoalele astea de carnaval.

— Domnule Wade, aţi greşit adresa. N-am făcut nimic nimănui şi e ruşinos pentru dvs. că încercaţi să mă vârâţi la apă.

John înclină din cap.

— Fie ca tine, Golly, acceptă el cu un fel de resemnare.

Merse până la colţul străzii şi de acolo urmări silueta grotescă topindu-se în noapte. Cinci minute mai târziu dădea toate indicaţiile necesare unui detectiv.

— Vezi unde stă. Probabil că e o cameră pe undeva, aşa că adevărata urmărire trebuie să înceapă mâine dimineaţă.

Poliţistul se întoarse acasă decis să rezolve anumite probleme. De ce avusese nevoie Golly Oaks de o astfel de deghizare pentru a cumpăra flori?

Era ciudat, pentru că risca să fie descoperit de dragul câtorva panseluţe. Îşi aminti că lui Golly îi plăceau într-adevăr florile şi încercase să pună lângă debarcader, dar Mecca nu era un loc potrivit pentru horticultură. După ce

luă o cină uşoară, Wade plecă spre Mecca. Îi descuie chiar Mami Oaks. Îl privi lung şi el descoperi în ochii lui un semnal de alarmă. Totuşi nu îl întrebă nimic şi, după ce închise uşa în urma lui, îl duse în camera ei. Lila era acolo, stând pe marginea unui fotoliu, cu o carte de şcoală în poală. Când dădu cu ochii de John sări în picioare. Lui i se păru că e puţin mai palidă ca de obicei. Şi îngrijorarea i se citea pe faţă.

— Lasă-ne singuri, Lila. Vreau să schimb o vorbă cu dl. Wade.

Preţ de o secundă fata îl privi fix şi el citi în ochii ei un avertisment de care nu se putea îndoi. Vru să spună ceva, dar se răzgândi şi ar fi plecat dacă Wade n-ar fi oprit-o.

— Bună, Lila. Îi studiezi pe clasici, sau te pregăteşti pentru şcoala franceză?

Nu mai apucă să răspundă pentru că d-na Oaks o împinse spre uşă, şi rămase între cei doi, până ce fata ieşi.

— Ei, începu ea sfidătoare, ce te aduce aici?

— Dorinţa de a schimba o vorbă despre Golly. Ai primit vreo telegramă de la el?

Femeia nu răspunse dar îi observă buzele strângându-se. Privirea ei spunea că e la curent cu toată povestea.

— Ascultă, d-le Wade – părea foarte calmă – ştiu că te-ai întâlnit cu Golly aseară. Mi-a telefonat. N-are rost să ne învârtim în jurul cozii. Firesc, nu-mi convine ca toată lumea să afle că m-a părăsit. A avut totuşi bunul simţ să mă anunţe că l-ai recunoscut.

— Cred că nu ţi-a lăsat adresa?

— Nu, izbucni ea. Golly nu mă mai interesează sub nici o formă. Şi apoi bănuiesc că ai pus nişte copoi să-l urmărească, nu?

— Ce mai face excelenţa sa? întrebă poliţistul în loc de răspuns.

— Nu ştiu la cine te referi – a, tipul care a apărut ieri seară. Nu l-am mai văzut niciodată.

— Dar Anna unde este?

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, cu excepţia unei foste angajate, o fată de o mare frumuseţe.

Wade îi oferi floarea unui zâmbet lăbărţat.

— Ai pierdut o mare ocazie, madam Oaks. Ar fi trebuit să ştii că Anna e fata care a fugit cu fluşturaticul de Golly.

El se ridică de pe scaunul pe care se aşezase fără să fi fost invitat şi se întinse.

— Sunt un om obosit. Azi am fost până la Maidenhead. Am căutat-o pe fata pe care Golly a dus-o cu maşina.

Îi observă consternarea întipărită pe chip.

— Nu ştiu nimic despre nici o maşină, replică ea încăpăţânată.

— Doamnă Oaks, faceţi un joc tare stupid şi sunteţi mai implicată decât vă imaginaţi. Ştiţi că Golly a plecat la Maidenhead s-o aducă pe femeia aceea; ştiţi că a adus-o aici, fie la Mecca, fie undeva în apropiere. Ştiţi că a fost luată fără asentimentul ei şi ştiţi şi de ce. Repet: dacă femeia va fi pescuită din apele Tamisei, vă va fi greu, atât soţului cât şi dumitale să vă sustrageţi implicării în crimă. La fel de greu vă va fi să vă disociaţi de Oamenii de cauciuc, care au mai făcut şi ei câteva crime.

— Numai pentru asta ai vrut să mă vezi d-le Wade? întrebă Mami Oaks pe vechiul ton încărcat de insolenţă.

— Da, răspunse el înveselit. Nu te mai deranja să mă conduci. Ştiu drumul şi singur.

Wade îi simţi privirea până în clipa în care trânti uşa de la intrare. Era la jumătatea drumului spre portiţa de fier când auzi ceva lovind caldarâmul. Era zgomotul specific al oţelului rostogolit pe beton. Scoase mica lanternă de buzunar, luminând drumul. Era o cheiţă ieftină, un lucru fără valoare care se potriveşte la orice şifonier. Legat de ea cu un fir de aţă era un bileţel. Era tentat să se oprească sub primul felinar şi să-l citească. Era convins că Lila îl aruncase. Îi spusese că locuieşte în camera de la mansardă. Reuşi însă să-şi stăpânească dorinţa. N-avea certitudinea, dar putea ghici că e urmărit. Ajuns acasă descoperi, spre

disperarea lui, că îşi uitase cheile, aşa că se hotărî să meargă în fundul grădinii şi să bată în geamul de la bucătărie. Poate aşa va reuşi să-l trezească pe Henry. Deschise poarta laterală şi intră. Făcuse deja doi paşi când călcă pe ceva care îl făcu să alunece. Nu părea ceva tare. Îşi scoase lanterna, examinând la lumina ei obiectul aflat acolo.

— Iisuse! exclamă el în şoaptă.

Erau două cutii bine împachetate, pline cu panseluţe. Fuseseră lăsate pe lângă gardul grădinii şi, lângă ele, se aflau două sape noi-nouţe. Nu departe, sprijinită de zid, era o rangă de fier. Nu era singura descoperire extraordinară. Aproape de uşa bucătăriei era un cerc de lemn format din două bucăţi solide, bine înşurubate între ele.

La început crezu că Henry se apucase să facă anumite reparaţii.

Nu-şi putea da seama de când stăteau acolo florile, dar, în mod sigur, fuseseră aduse de curând. Ar fi putut să jure că văzuse una din cutii în mâna lui Golly.

— Din ce în ce mai straniu, şopti el.

Se apropie de geamul luminat al bucătăriei şi privi înăuntru printr-o crăpătură a perdelei. Henry stătea pe un scaun cu bărbia înfiptă în piept. I-au trebuit cinci minute ca să-l trezească şi alte cinci minute să-l facă să înţeleagă că trebuie să-i deschidă uşa.

— Îmi pare rău, d-le Wade, dar noaptea trecută n-am apucat să dorm prea mult. Era scuza preferată a bătrânului, dar Wade i-o tăie scurt.

— Ce e pe aleea din grădină?

— E ceva acolo? Abia acum Henry se trezi de-a binelea. Habar n-am. Îl însoţi pe John şi cercetă obiectele cu o figură uluită.

— Parcă ar fi un copac. Ciocăni lemnul cu degetele. Trebuie că au greşit adresa. Ce-i mai ciudat e că nu i-am auzit.

— Ăsta ar fi singurul lucru care nu e curios, îl întrerupse Wade, apoi intră din nou în cameră, îşi scoase cheia din

buzunar şi desfăcu aţa care lega bileţelul. Erau câteva cuvinte înşirate cu un creion. „Te implor, ai grijă. Fii atent la grilajul din camera ta. Despre el au discutat. Sunt foarte îngrijorată.”

Biletul nu era semnat şi, deşi nu-i recunoscu scrisul, îşi închipui cine i-l trimisese. Grilaj? Ce grilaj? Îşi cercetă cu atenţie camera pe care o cunoştea ca pe propriul buzunar, dar nu găsi nimic. Apoi îşi aminti şi împinse patul în mijlocul camerei. În perete, la nivelul podelei se afla un ventilator pătrat, din metal. Fusese făcut de tatăl său. Se aplecă şi încercă să privească prin el. Nu mai examinase niciodată până atunci ventilatorul, dar ştia că pe partea opusă, în afară, se afla un grilaj identic. Deschiderea abia dacă permitea unei pisici să se strecoare. În plus el dormea chiar deasupra aerisirii. Ca să se convingă ieşi afară, mergând până în dreptul ventilatorului. Acolo descoperi că grilajul de fier fusese înlăturat. Asta se întâmplase destul de recent. De altfel găsi şi grilajul sprijinit de zidul grădinii. Pe dalele care pavau aleea găsi şi urme de mortar rămase de la dislocarea grilajului. Se întoarse în casă şi cercetă cu atenţie ferestrele, apoi îl chemă pe Henry.

— Somnul îţi este adesea tulburat, nu-i aşa, Henry? Vreau să spun noaptea.

— Da, domnule, răspunse Henry.

— Şi în noaptea asta va fi la fel, răspunse John. De fapt s-ar putea să fie cea mai neliniştită noapte sau să poposeşti de-a dreptul în ceruri.

Ridică receptorul ca să anunţe staţia locală de poliţie, dar telefonul era mort.

— Curios, spuse Henry. Chiar în seara asta am vorbit la telefon cu un prieten.

— Cred că au tăiat firul.

— Tăiat! aproape că ţipă el uimit. Cu cine vreţi să luaţi legătura? Cu staţia? Dau eu o fugă până la ei.

— Dacă o faci, s-ar putea să fie ultima oară când mai alergi, Henry.

Descuie un sertar al scrinului aflat în biroul său, din care scoase un Browning de calibru mare. Goli încărcătorul şi examină fiecare cartuş.

— Acum cred că putem să ne culcăm. Încuie uşile, închide lumina la bucătărie.

În jurul orei 12,30 stinseră toate luminile. Urmă o oră de totală şi încordată acalmie. Wade stătea în pat şi nu îndrăznea să-şi aprindă o ţigară, în timp ce Henry, complet treaz, ţinea sub supraveghere ferestrele.

Ceasornicul din hol bătu ora două şi, în aceeaşi clipă, detectivul auzi primele zgomote. Sunetele proveneau de la ceva care zgâria zidul de cărămidă. Erau foarte slabe şi nu l-ar fi trezit dacă ar fi dormit. După un timp se auzi un „şşşşşş”. Provenea din ventilator şi era mai puternic decât se aştepta. Privi în ventilator. În capacul de oţel apăruse o deschizătură. Ieşi din cameră cu paşi neauziţi, apropiindu-se de tovarăşul său. Henry, care nu-l simţise, sări ca ars când inspectorul îi atinse braţul. Pe fereastra bucătăriei văzură o siluetă căţărându-se pe acoperiş, urmată de alte două umbre. Talia şi modul în care se mişcau îi spuneau lui John că e vorba de nişte chinezi. Apoi unul dintre ei reapăru în cadrul ferestrei lipind în dreptul zăvorului un fel de cerc mare. În clipa următoare cercul fu desprins şi fereastra deschisă fără nici un zgomot. Unul câte unul cei trei pătrunseră în cameră, lăsând storul la loc. În aceeaşi clipă John aprinse lumina.

Primul dintre ei se holbă surprins prin mască şi ridică mâinile. Al treilea făcu un salt spre fereastră, dar Henry îl apucă de gât, trântindu-l la pământ. Al doilea îşi acceptă soarta cu fatalitatea unui filosof.

— La cea mai mică mişcare vă împuşc, strigă Wade.

Era nevoie să strige pentru că toţi purtau măşti. Două perechi de cătuşe îi fixară pe cei trei spate la spate, apoi fură duşi la parterul casei. Wade îi lăsă în paza lui Henry, reveni în cameră şi deschise geamurile. îşi pusese pe faţă una dintre măştile de gaz. Coborî şi descuie fără zgomot

uşa de la intrare, apoi ieşi. Un bărbat care stătea lângă poartă veni repede spre el.

— E-n regulă? întrebă el în şoaptă, dar când văzu statura lui Wade înţelese că a comis o greşeală.

Încercă să fugă, dar mâna lui Wade îl înşfăcă de guler, răsucindu-l cu faţa spre el. John văzu sclipirea ţevii şi reuşi să-l izbească peste mână în timp ce arma îşi scuipa încărcătura cu zgomot înfundat. Wade îl izbi cu mâna dreaptă, dar celălalt se răsuci chiar sub braţul lui şi o zbughi în stradă cu viteza unui atlet. Primul impuls fu să-l urmeze, dar conştiinţa primejdiei îl făcu să renunţe. În clipa următoare o figură negricioasă, pipernicită apăru ca din pământ. Cineva aruncă un cuţit care nu-şi atinse ţinta. În prima clipă Wade ezită. Ca toţi poliţiştii avea o mare reticenţă pentru armele de foc. Dar acum primejdia era reală. Trase în direcţia celui mai apropiat dintre „vizitatori” şi în urma exploziei se auzi un zgomot de paşi. Atacatorii fugeau în toate direcţiile. Răsună fluierul unui poliţist, apoi un altul, şi curând Wade văzu un poliţist alergând spre el. Uşi şi ferestre se deschideau. Parcă incidentul fusese aşteptat cu râvnă în tot cartierul, strada se umpluse pe loc de oameni îmbrăcaţi în mare grabă.

— Nimeni nu e rănit, spuse John în timp ce îşi scotea masca. Fluieră şi adună nişte oameni.

În acest timp, gazul ucigător care fusese introdus prin gura de ventilator se făcea simţit şi la parter. Wade îşi fixă din nou masca înainte de a intra pe uşa care fusese deschisă de Henry. Cei trei prizonieri, adunaţi lângă scara ce ducea la etaj, au fost scoşi din casă la venirea poliţiei.

Abia spre zi s-a putut intra în casă fără masca de gaze. Mai târziu au descoperit cum fusese introdus gazul – cu ajutorul unui cilindru de oţel, terminat cu o duză. Cel care îl folosise, se urcase pe o scară uşoară din bambus. Dar cea mai importantă descoperire a fost făcută în zori. În capătul grădinii era un puţ adânc. Capacul acestuia fusese dat la o parte şi alături se aflau cele două cutii cu panseluţe.

Minuţiozitatea cu care fusese plănuită crima stârni admiraţia lui Wade. Până şi panseluţele care fuseseră strivite de vizitatorii nocturni, urmau să fie înlocuite cu unele asemănătoare celor plantate de Henry, pentru a se şterge orice urmă.

— Atât eu, cât şi tu, Henry, ar fi trebuit să fim acum pe fundul puţului fără ca cineva să ştie unde am dispărut, spuse John în timp ce sorbea din cafeaua fierbinte. Din Dover au expediat o telegramă semnată chipurile de mine, pentru a-mi explica absenţa din Londra.

Henry îşi scutură capul.

— Florile m-au dat gata. Prinde-l pe ăla care a cumpărat florile şi

— Exact, spuse Wade şi ieşi în căutarea lui Golly Oaks.

CAPITOLUL VI.

Abia mijiseră zorile şi câţiva oameni se îndreptau deja spre Mecca. John Wade dădu colţul străzii care ducea spre club, când îşi auzi numele strigat dintr-un gang întunecos care conducea la scările uzate ale debarcaderului.

— Nu vă duceţi, d-le Wade. Vă aşteaptă.

Tocmai trecuse de gang în clipa în care avertismentul se făcuse auzit. Se răsuci pe călcâie şi se întoarse grăbit. Era Lila.

— Ce naiba izbucni el.

Apoi ceva îl izbi în picior. Lila îşi înfipse braţele în haina lui şi îl trase cu disperare spre ea.

— Ştiau că vei veni singur. Ei au spus asta, şopti ea întretăiat.

Abia dacă apucă să vadă cum e îmbrăcată. Purta o haină veche, bărbătească peste cămaşa de noapte. Picioarele îi erau goale. Încercă să scape din strânsoare, dar fata era surescitată şi nu voia să i dea drumul. Se lăsă tras până la locul unde treptele de piatră coborau spre apă. Se simţea straniu de slăbit şi, când ea îl împinse în barca mică, legată la mal, aproape că s-a prăbuşit. Lila îl urmă cu o agilitate

surprinzătoare. Dezlegă barca şi în clipele următoare vâslea cu mişcări sigure.

Felinarul care de obicei lumina malul fusese stins.

— De ce ai venit? suspină ea în timp ce continua să vâslească.

Privi înapoi şi nu zări decât două dâre slabe de lumină. În tăcerea profundă se auzea doar plescăitul vâslelor. Ceva izbi bordul bărcii şi ricoşă ca un bâzâit de albină furioasă. Apoi recunoscu o şalupă a poliţiei pe care o strigă cu voce tare. Şi din nou cineva trase din gangul prin care trecuseră, iar el văzu dâra de apă ridicată de glonte.

În câteva secunde şalupa fu lângă ei. Wade ştia că fusese atins înainte ca ei să-i fi tras în şalupă. Dar singurul său gând era la fată. Era în stare de şoc când o urcară la bordul şalupei. Tremura toată, deşi era învelită bine şi avea faţa ca varul. Îşi recăpătase însă ceva din stăpânirea de sine, când Wade o rugă să-i spună ce ştie.

— Totul a fost ca un coşmar groaznic Nu pot să-ţi spun. N-am voie s-o fac. Doar că mi-a fost atât de frică pentru tine. Am fugit înaintea ta să-ţi spun.

— Cineva ştia că vin la Mecca şi că sunt singur. De aceea au pregătit o mică ambuscadă. D-na Oaks ştie toată povestea?

— Nu pot să spun, zise ea începând să plângă încet.

Elk sosi de la Departamentul general şi luă un interogatoriu d-nei Oaks care, intuind cum stau lucrurile, venise singură la poliţie ca să afle noutăţi în legătură cu fata.

— Dacă Lila tace n-ai cum să-i implici pe cei de la Mecca, îi spuse Elk lui Wade pe când se întorceau de la casa inspectorului. Şase dintre chiriaşi jură că n-au auzit nimic toată noaptea şi unul garantează pentru d-na Oaks că nu şi-a părăsit camera până dimineaţă, deşi n-am habar cum ar putea şti el aşa ceva. Oricum n-are sens să declanşezi un scandal.

Lila fusese dusă la casa unui sergent şi lăsată în grija soţiei acestuia. Tot aici veni şi d-na Oaks după o oră de interogatoriu dezagreabil din partea inspectorului Elk. Fu mai mult decât indispusă să-l găsească pe Wade stând pe marginea patului Lilei. Era puţin dezamăgită că nu se adeverise zvonul capturării inspectorului de către Oamenii de cauciuc, zvon care făcuse înconjurul Wappingului.

— E o zgârietură, îi spuse John bine dispus. Deşi pare gravă, nu e. Ţopăi pe ambele picioare. Aş dori să spui curioşilor că într-o zi sau două voi fi foarte activ.

— Ce ţi-a venit să fugi în toiul nopţii, Lila? o întrebă ea cu o voce plângăreaţă. A fost o lovitură pentru mine. În plus, vestea a provocat un scandal teribil în tot cartierul. Toată viaţa mea n-am fost atât de mâhnită. De fapt era furioasă. Ochii ei de vasilisc erau aproape roşii de nervi.

— Lila umblă prin somn, spuse Wade înveselit de-a binelea. E o boală a naibii de scârboasă, probabil că ai auzit de ea. Golly a suferit vreodată de aşa ceva?

Femeia ignoră ironia.

— Trebuie să vii acasă imediat, Lila. Am venit cu un taxi.

— Iar eu am un certificat medical, o întrerupse Wade în şoaptă. Nu poate fi clintită din loc nici de taxi, nici de ambulanţă sau de vreunul dintre prietenii tăi chinezi.

Mami tremura de furie, dar remarcabilul autocontrol, pe care Wade i-l cunoştea, funcţionă din nou ireproşabil. D-na Oaks zâmbi părând a fi într-o stare excelentă. Ba mai mult, se interesă şi de dl. Wade.

— Ce-i cu povestea asta care a făcut furori prin Wapping? îl întrebă ea. Se spune că ţi-a fost spartă casa. Ce curaj pe spărgători să pătrundă în casa unui detectiv atât de celebru. Te pomeni că vin la rând, deşi, aşa să-mi ajute Dumnezeu, n-am nici un ban.

După câteva încercări eşuate de a intra în vorbă cu fata, d-na Oaks plecă, condusă până la uşă de inspector.

— O să rămână trei zile aici, nu-i aşa? întrebă gânditoare d-na Oaks. Presupun că nu pot fi de nici un folos. Nu pricep

ce o fi făcut-o să iasă din casă. Să ştii că e somnambulă! E un adevărat mister.

Tot un mister era şi pentru Wade, deoarece nu avea nici o explicaţie cu privire la prezenţa ei pe stradă în dimineaţa aceea rece, îmbrăcată doar în cămaşa de noapte peste care avea o haină veche, bărbătească. Era hotărât să găsească cheia misterului, deşi fata nu era încă într-o stare care să-i permită răspunsul la anumite întrebări. Când se întoarse, soţia sergentului îi dădea să mănânce cu linguriţa. Aşteptă răbdător ca fata să termine, apoi făcu gazdei un semn să-l lase singur cu ea.

Văzu pe buzele ei fantoma unui zâmbet.

— Te simţi mai bine?

— Nu suficient de bine ca să-ţi răspund la întrebări răspunse ea încet. Şi tu vrei să mă întrebi, nu-i aşa?

— Aşa îmi câştig existenţa. Eu sunt semnul de întrebare al lumii, spuse detectivul în timp ce îşi trăgea un scaun lângă pat.

— O să mă întrebi ce căutam pe stradă şi de ce ţi-am aruncat biletul când ai plecat de la Mecca – şi o mulţime de alte întrebări – şi eu n-o să-ţi răspund la niciuna dintre ele.

Începutul nu era prea promiţător.

— Nu-mi pot asuma acest risc fără a cauza necazuri unui număr destul de mare de oameni. Doamna Oaks… nu-mi place mătuşa foarte mult, şi nici unchiul Golly… dar a fost urât din partea mea să trag cu urechea la ce discutau. Ce-i drept, n-am auzit prea multe. Doar de un grilaj din casa ta, şi…

Ezitarea ei îl făcu să creadă că se gândeşte la o discuţie auzită înainte să fi fugit din Mecca pentru a-l avertiza de primejdie. Wade era pus în încurcătură. Ar fi putut să discute cu cealaltă fată care fusese angajată, dar era mult mai tentat s-o convingă pe Lila să vorbească pentru simplul motiv că era Lila. Se aşeză pe marginea patului prinzându-i mâna subţire.

— Draga mea, situaţia ta mă interesează foarte mult. Vezi, îmi eşti foarte dragă.

Fata se îmbujoră şi îl privi stăruitor, ca şi cum ar fi căutat pe chipul lui, confirmarea acelor cuvinte. În primul moment Wade fu surprins, apoi pleoapele ei coborâră.

— Îţi sunt foarte dragă? ce nostim!

El avu suficient tact ca să nu insiste.

— Şi tocmai pentru că-mi eşti atât de dragă, te pun pe tine înaintea sarcinilor mele de poliţist. Ai auzit ceva care te-a făcut să fugi pe stradă. Ai crezut că cineva mă va ucide. Pe Golly l-ai auzit?

Îl privi uluită.

— Golly? Dl. Oaks? Credeam că e pe mare Nu-i aşa?

El evită răspunsul.

— Niciodată nu ştii ce face, de fapt, Golly.

— Adică şi tu trăieşti acelaşi lucru ca şi mine atunci când eu simt că eşti neliniştit din cauza mea?

— De o mulţime de ori, spuse el şi vocea îi sună răguşit din cauza emoţiei. Un moment uită că trebuie să obţină informaţii de la ea. Dar tocmai fata fu aceea care îl aduse cu picioarele pe pământ.

— Cine e Anna? A venit într-o seară o femeie. Plângea, am auzit-o, şi m-am întrebat cine e. Foarte rar vin femei la club.

Soţia sergentului intră în cameră. Era o femeie sensibilă, care fusese soră medicală.

— E timpul să pleci, d-le Wade, spuse ea cu un zâmbet. Singura întrebare la care va răspunde fata noastră va fi aceea despre cum a dormit.

Wade reveni la secţie cu taxiul. Deşi şchiopăta de pe urma rănii de la picior, nu avea dureri. Glontele i se oprise în muşchi, fără să-i fi atins osul şi medicul îi promisese că, dacă va reuşi să stea în pat două-trei zile, va fi complet vindecat. Da el nu putea să aibă un moment de pace.

O mulţime de detectivi vizitaseră zona populată de marinarii care stăteau cu chirie. Nici un echipaj alcătuit din

chinezi nu-şi făcuse apariţia în ultimele 24 de ore; cât despre galbenii din cartier, mai toţi erau de nebănuit.

Wade îşi strâmbă buzele, gânditor.

— Atunci de unde dracu au apărut? Dacă „Seal of Troy” ar fi fost aici, nu m-aş mai întreba, dar e cam departe de noi.

— Aşa o fi, admise Elk liniştit, dar şi echipajul tot aşa de departe o fi? Să fie Aikness chiar aşa departe? Dar Raggit Lane?

— E aici, răspunse Wade scurt. El e cel care a regizat povestea din noaptea trecută.

Poliţistul telefonă la Borough Engineer şi, chiar în timp ce vorbea, sosi un plic mare. În interior era planul unei clădiri pe hârtie de calc.

— Ce-o fi asta? întrebă curios Elk.

Wade examină plicul fluierând încet.

— Nu-l recunoşti? E vechea clădire care se afla pe locul pe care azi se înalţă Mecca. Acolo era fabrica de bere; a mai rămas o parte din clădire şi de asemenea pivniţele.

— Pivniţele? repetă Elk şi răsuci planul spre el ca să-l vadă mai bine.

— Se întind sub toată clădirea şi ar putea să adăpostească un batalion de ucigaşi chinezi. Am văzut locul. Golly îl folosea ca magazie de lemne. Apropo, l-ai găsit pe Golly?

Elk clătină din cap îmbufnat.

— Ca să folosesc un termen la modă, răscolim în căutarea lui. Trei brigăzi mobile cercetează zona. O a patra se află în Surrey.

Un detectiv confruntat cu o mulţime de probleme, toate legate de un subiect principal, va urmări pista cea mai sigură. După părerea lui Wade se impunea o cercetare mai amănunţită a Meccăi. Criminalii chinezi trebuiau să aibă un adăpost şi să fie hrăniţi. Ideea că sub Mecca se ascundea un fel de pivniţă a pivniţelor, se născuse mai demult în capul lui Wade. Pentru un moment, o vizită la club nu ar fi fost însă lucrul cel mai bun. Cu siguranţă că toate mişcările poliţiei erau urmărite şi raportate şi o încercare de a ajunge la

ţintă ar fi fost cu siguranţă semnalată; prada i-ar fi scăpat înainte ca oamenii lui să fi ajuns acolo. Mai înţelept era să lase Mecca pentru la noapte şi, în acest timp, să-şi orienteze atenţia într-o altă direcţie. Era hotărât să descopere sursa veniturilor lui Siniford şi să afle cum de ajunsese sărăntocul ăla să înoate în bani. Exista posibilitatea ca antipatica sa excelenţă să fie alimentată de Oamenii de cauciuc. Oricum între ei exista o legătură, dar Wade nu descoperise încă natura ei.

Un ofiţer de poliţie poate face multe lucruri pentru a-şi atinge scopul, cu excepţia pătrunderii în intimităţile băncilor şi ale clienţilor lor. Ştia banca unde Siniford îşi ţinea banii, dar nu deţinea nici un control asupra operaţiunilor efectuate în numele lui.

La fel de imposibil i-ar fi fost să afle sursa acestor venituri. Dar mai erau şi alte metode decât abordarea unui director cu faţa prin definiţie împietrită şi John pusese în mişcare nişte rotiţe de la care aştepta multe. În fiecare lună, pe întâi şi 15, Siniford primea un plic bine sigilat. Îşi făcuse un adevărat tabiet din a fi acasă atunci când primea plicul. În acea dimineaţă omul care îl urmărea pe Siniford raportă că excelenţa sa a plătit o poliţă, care reprezenta conţinutul plicului. Dar Siniford făcu o prostie pe care, probabil, o făcea şi atunci când nu era urmărit: după ce plăti poliţa şi semnă un cec pentru o sumă considerabilă, mototoli plicul şi-l aruncă pe podea. Sergentul îl luă şi-l aduse lui John, aflat încă la secţie. Nu exista nici un nume pe plic, dar pe clapă rămăsese sigiliul de ceară pe care era imprimată o ştampilă. Erau vizibile patru iniţiale: LKZ şi B. Deşi în lumea afacerilor numele cvadruple sunt o raritate, ele sunt ceva obişnuit în cazul avocaţilor. Wade îşi procură o listă cu numele oamenilor legii, concentrându-şi atenţia asupra celor care începeau cu L. Dacă era vorba de avocaţi, era uşor de găsit, pentru că era o iniţială neobişnuită. În câteva secunde descoperi ce-l interesa – celebra firmă a domnilor Latter, Knight, Zeeland şi Bruder din Lincoln's Inn Fields.

Îşi notă adresa şi în aceeaşi după amiază porni spre vest, oprind la un amic pentru a se interesa despre firma în cauză.

— E o firmă respectabilă, îi spuse prietenul său. Latter şi King au murit, Zeeland s-a retras şi bătrânul Bruder a rămas să conducă afacerea. E tăcut ca un peşte, dar, ca toţi oamenii din jurul Lordului Cancelar e plin de bunăvoinţă. Dacă ştii să-i spui ce vrei, te ajută.

Detectivul avu norocul să-l găsească pe dl. Bruder la birou şi, după câteva momente de aşteptare, a fost primit. Avocatul era un bărbat înalt şi slab; îl privea pe John prin lentilele groase ale ochelarilor.

— Luaţi loc, d-le Wade, îi spuse el cu un zâmbet subţire. N-am mai văzut de mult un ofiţer de poliţie în acest birou. Şi sunt liniştit pentru că am convingerea că niciunul dintre clienţii mei nu s-a intersectat cu poliţia.

— Lordul Siniford e clientul dumneavoastră? întrebă Wade. Spre surprinderea lui avocatul negă plin de convingere.

— Nu! El e… Cum să spun? Nu mi-e client.

Îl privi gânditor pe Wade şi se văzu în ochii lui că nu se mira deloc că lordul Siniford a dat de necaz. Îi arătă lui John un scaun cu arcurile rupte, apoi îşi puse mâinile pe birou şi îl întrebă:

— De fapt, d-le Wade, ce doreşti?

John ştia cât de periculos e terenul pe care păşise, aşa că deveni foarte atent la fiecare cuvânt pe care îl rostea.

— O să joc cu cărţile pe faţă, d-le Bruder. Investighez cazul Oamenilor de cauciuc, despre care trebuie să fi auzit. Li se mai spune şi Măştile morţii.

Avocatul îşi înclină capul.

— Imaginează-ţi că până şi eu am auzit de ei.

— E firesc să cercetez fiecare fir care se desprinde din ghemul cel mare. Am descoperit că lordul Siniford s-ar putea să facă parte dintr-o asociaţie aflată în legătură cu ticăloşii ăştia. Ştiu cu siguranţă că până de curând a fost

sărac. Da, dintr-o dată, situaţia lui s-a schimbat şi primeşte o alocaţie de la dvs. Când spun că ştiu, sunt de fapt în faţa unor bănuieli. Totuşi primeşte bani de undeva şi ar fi de cea mai mare importanţă să aflu sursa veniturilor lui.

Avocatul îl privi gânditor.

— Venitul lui e cât se poate de legal. Este drept şi faptul că primeşte anumite sume de la noi. Dar dacă mai primeşte bani şi din altă parte, asta nu-i treaba mea. Dar, aşa cum menţionam înainte, nu noi îi suntem avocaţi, însă acţionăm în numele anumitor executori.

Pe faţa lui John se citi decepţia şi avocatul zâmbi cu îngăduinţă.

— Mă tem că am distrus o teorie interesantă.

— Nu chiar, răspunse John ezitând. Nu era exact o teorie. Dar dacă a moştenit banii

— N-aş putea spune că a moştenit banii, îl întrerupse avocatul, cântărindu-şi cuvintele. Există un anumit fond din care lui îi revine o anumită parte pe o perioadă determinată. E vorba doar de un an. Zâmbi iar văzând uluirea lui John.

— Mă tem că am devenit misterios. Dar nu văd de ce nu ţi-aş spune ceea ce ai putea să afli cercetând registrele de la Somerset House. Un client al nostru, rudă cu Siniford, a murit acum cinci ani lăsând o adevărată avere. Banii ar fi trebuit să fie moşteniţi în altă parte… Nu pot să-ţi spun mai mult, afară de faptul că au fost depuşi pe numele unei persoane care nu mai trăieşte şi nu pot fi scoşi decât atunci când respectiva persoană ar fi împlinit 21 de ani. Mai mult nu-ţi pot spune, inspectore.

— Aţi putea să-mi dezvăluiţi numele testatorului ale cărui afaceri le conduceţi?

Avocatul rămase pe gânduri şi, după figura lui, John ghici că nu era vorba despre cineva certat cu legea.

— Ei bine, după cum îţi spuneam, ai putea să descoperi nişte membri ai trustului Pattison la Somerset House. Veniturile lordului Siniford provin de la trustul Pattison,

care administrează afacerile răposatei doamne Pattison, mătuşa de a doua a lordului Siniford.

Avocatul se ridică şi rămase încruntat.

— Nu văd de ce n-aş merge ceva mai departe, zise el. Am avut o experienţă neplăcută cu lordul Siniford.

— Comit o indiscreţie întrebându-vă despre ce e vorba?

Avocatul îl privi fix apoi continuă.

— A fost aici şi a vrut să facă anumite cercetări care mi s-au părut inutile. I-am scris rugându-l să consulte un avocat. E mai plăcut să faci afaceri prin intermediul unui avocat consultant, decât să ai de-a face cu excelenţa sa. De fapt totul a plecat de la pretenţia lui de a obţine nişte cutii care deocamdată aparţin trustului, până ce averea îi va fi oficial înmânată. L-am refuzat şi l-am învăţat cum să procedeze pentru a obţine ce doreşte. Şi-a cam pierdut controlul, cred că din cauza băuturii. Cam asta ar fi, d-le inspector.

Rezultatul anchetei nu-l mulţumi deloc pe Wade. Dacă lordul era moştenitorul unei asemenea averi, şi dacă în prezent primea o pensie respectabilă, de ce se înhăitase cu Oamenii de cauciuc, sau de ce îşi petrecuse o noapte la bordul lui „Seal of Troy”?

Wade îl găsi pe Elk într-o cămăruţă nu tocmai curată.

— Am aranjat totul pentru „vizita” de astă-seară, spuse acesta. Trei dintre şalupele tale vor patrula pe fluviu şi se vor apropia de debarcader la semnal. Treizeci şi cinci de oameni vor înconjura clădirea, sub pretextul căutării unui criminal care ar fi fost văzut îndreptându-se spre debarcader cu o jumătate de oră mai devreme. Nu am stabilit încă ce fel de criminal. Un ucigaş? Nu, asta ar ajunge imediat în ziare. Mai curând un individ căutat de poliţie. Poate fi oricine. Nu e nevoie de mandat. Totul se va face manierat, cu permisiunea stăpânilor casei.

John îşi arătă aprobarea.

— Din partea mea merge. Ce s-a mai aflat despre Golly?

— Nimic. Parcă l-ar fi înghiţit pământul.

— Dar despre chinezi?

— Nimic. Ultimul chinez a fost văzut la Tilbury. Şefu' te-a numit coordonatorul acţiunii de diseară. Mai e ceva?

John ezită.

— Nu. Aş fi fost îngrijorat dacă fata ar fi fost acolo. Dar aşa

— Fata fiind tânăra Smith? sugeră Elk.

— Tânăra Smith, cum o numeşti tu, nu intră în calcule, răspunse acru Wade.

— Dacă am reuşi să împiedicăm pe inspectorii noştri cei mai drăguţi să se îndrăgostească, adăugă Elk, fără să mai primească vreo replică din partea lui Wade pe această temă.

— Trebuie găsit Golly. El e cheia care va deschide multe uşi.

Fiecare secţie de poliţie din Londra primise o fotografie a lui Golly. Tot ce era casă de închiriat fusese cercetat cu migală, dar fără rezultate. Partea proastă era că Golly nu avea antecedente. Era cunoscut ca un om care îşi iubea căminul pe care rareori îl părăsea şi atunci pentru un timp foarte scurt. Nu avea prieteni, nu avea locuri preferate pe care să le viziteze, şi astfel de persoane dădeau adevărate bătăi de cap poliţiştilor.

— E la Mecca. Dacă aş pune pariu aş câştiga sigur, spuse Elk.

Dar Wade nu avea chef de glume, aşa că trecu la lucruri serioase.

— Elk, îţi mai aminteşti că în noaptea în care au comis marele furt de la banca din St. James, Oamenii de cauciuc au fugit cu o şalupă rapidă?

Elk făcu semn că da.

— I-ai scăpat, adăugă el.

— I-am scăpat pentru că şalupa fusese remorcată de „Seal of Troy”. Vasul a fost în ziua aceea în port şi probabil că şalupa era deja trasă la bordul lui când am trecut eu spre Greenwich. Dacă nu vor arunca şalupa în ocean, omul nostru din America de Sud o va găsi la bord. I-am

telegrafiat să facă o inspecţie a vasului Când o să ajungă la destinaţie.

Elk îşi umplu pipa. Pufăi un timp, apoi spuse:

— Secretul îl constituie Lila Smith, nu „Seal of Troy”. E clar că vasul ăsta reprezintă cel mai mare bârlog al ticăloşilor de pe acest pământ. Poţi fi convins că sunt dotaţi cu tot ce le trebuie. În mod sigur că au şi ateliere. Să-ţi arăt ceva.

Deschise un sertar şi începu să caute febril, blestemându-l pe cel vinovat de dezordinea de acolo. Într-un târziu scoase o coală pe mijlocul căreia fusese lipit un articol decupat din ziar.

— Secţia documentare a găsit asta într-un ziar din Lancashire acum trei ani.

Wade luă bucata de hârtie.

Un prieten al lui George Speer, giuvaergiul care a fost condamnat la 18 ani de închisoare pentru diverse fraude, dar care va rămâne o amintire plăcută pentru oamenii din oraşul lui, în pofida necazurilor sale, l-a vizitat de curând la Buenos Aires. Acum are o situaţie bună şi cooperează cu o companie de navigaţie. A făcut câteva călătorii în Anglia; ne bucură situaţia lui Speer. Activitatea lui la Clubul de distracţii pentru tineri e o compensaţie pentru trecutul lui nefericit.

— Uite încă unul, spuse Elk, arătându-i o altă tăietură din ziar. Era o reclamă: „Se caută bijutier talentat pentru America de Sud. O ocazie excelentă pentru cei care vor să ia viaţa de la capăt”.

— Am verificat. „Seal of Troy” era la Londra când a fost publicat anunţul şi se afla la Buenos Aires când Speer şi-a întâlnit prietenul. Câte oferte crezi că au primit pentru salariul ăsta regesc pe care îl promiteau? Mii! Şi câţi dintre solicitanţi crezi că erau pensionari de la Dartmoor?1

Wade îşi masă bărbia.

— E totuşi prea periculos. Dacă Aikness e şeful bandei de cauciucaţi, e greu de crezut că s-ar lăsa pe mâna unui fost

puşcăriaş.

Elk surâse cu bunăvoinţă.

— Un tip care poate trage în poliţişti, e capabil şi să pună la adăpost ticăloşi de talia ăstuia. Am făcut anumite cercetări, mai cu seamă în privinţa lui Speer. Are ceva rude în Peebles, care n-au mai auzit de el până ce n-au primit o scrisoare din care au aflat că are o slujbă bună. A fost o dată sau de două ori în Anglia, nu-i aşa? Ei bine, nimeni nu l-a văzut, deşi maică-sa primeşte cu regularitate bani de la el. Tipul are o condamnare pe viaţă în Anglia şi acolo unde e, cu salariul lui princiar, e un om fericit. Poţi să pariezi că orice bijuterie care ajunge la ei e desfăcută în bucăţi în cel mult o oră.

CAPITOLUL VII.

A plouat mult în seara aceea, până spre miezul nopţii. Wade coborâse spre fluviu şi împărţise ultimele instrucţiuni ofiţerilor care aveau sub comandă trei şalupe. Fiecare din ele era dotată cu un echipaj suplimentar. Oamenii erau înarmaţi. La bordul celei mai mari şalupe fusese instalat un tun mic cerut de Wade.

După o jumătate de oră de consiliu de război au fost fixate toate amănuntele. La ora 9 Wade s-a îmbarcat pe cea mai rapidă şalupă. „Armata” de uscat urma să fie transportată de un camion acoperit, de tipul celor care treceau frecvent prin zona Meccăi, astfel încât să nu provoace suspiciuni. Cele trei şalupe urmau să fie însoţite, la distanţă, de o a patra ambarcaţiune, ceva mai mică.

Un poliţist bătrân, care cunoştea bine viaţa fluviului, le-a dat o informaţie chiar înainte de a pleca.

— Fluxul va fi puternic în noaptea asta. Poliţia i-a avertizat pe riverani să fie atenţi.

Cele trei şalupe mergeau în şir indian, îndreptându-se spre Surrey. În apropiere de Wapping încetiniră. Wade îşi consultă ceasul şi semnaliză cu lanterna celorlalte şalupe să se îndrepte către malul din nord.

De unde stătea, inspectorul vedea ferestrele de la Mecca. Două erau iluminate, cea de-a treia, a lui Mami, era cufundată în întuneric.

Erau la jumătatea fluviului când auzi şoapta speriată a sergentului.

— Vine cineva la debarcader.

Omul avea o vedere remarcabilă. Putea să vadă în întuneric ceea ce pentru cei mai mulţi era invizibil. Nici Wade nu reuşi să vadă la început nimic. Apoi distinse un contur negru care naviga pe apa Tamisei.

Era o barcă de o lungime neobişnuită, căreia nu i se putea auzi motorul, cu excepţia unui pârâit înfundat. Încercă să ajungă barca, dar îşi dădu imediat seama de viteza ei cu totul neobişnuită. Nu mai apucă să priceapă ce se întâmplă. Vasul acela zburător aproape că se năpustise peste ei. Nu a fost accident. Doar bordul a fost izbit cu putere şi, dacă nu s-ar fi ţinut cu nădejde de copastie ar fi fost cu toţii aruncaţi în apă. În aceeaşi clipă motorul şalupei lui Wade se opri. Totul se consumă într-o clipă. Barca se avântă înainte. Poliţistul apucă să vadă faţa unui singur om. Era Aikness, despre care ştia că în clipa aceea ar fi trebuit să fie în largul mării. Nu mai avu timp să se gândească. Şalupa se înclinase spre pupa.

— E găurită, exclamă cineva, se scufundă.

În acelaşi timp altă şalupă se apropie, în ajutorul bărcii ce se scufunda. Într-o clipă săriră peste bord în cealaltă şalupă.

— Ne apropiem de ţărm, spuse cineva.

O lampă verde clipi dinspre debarcaderul de la Mecca. Cele două şalupe trecură pe lângă şlepurile mari ancorate la mal şi se apropiară de peretele abrupt al debarcaderului. Wade uită că picioarele îi erau ude şi că pantalonii i se lipeau de piele, provocându-i o senzaţie neplăcută.

Sări pe mal şi în aceeaşi clipă înşfăcă o arătare care venea alergând de-a lungul debarcaderului. Omul se luptă cu furie

şi, în prima clipă, Wade crezu că l-a prins pe Golly. Apoi cineva lumină faţa celui prins. Era Sughiţ.

— Aaa, bun venit, îi spuse Wade, ai nimerit la marele fix.

— N-am făcut nimic, scânci omul. N-ai nici o dovadă împotriva mea, d-le Wade. Normal că o iau la sănătoasa când dau peste curcani. Niciodată nu ştii ce se mai inventează pe seama ta.

Luaţi-l, spuse Wade, apoi se îndreptă spre casă.

În pofida fugii precipitate a lui Sughiţ, la Mecca totul era cufundat într-o mare linişte. Singurii poliţişti la vedere erau Elk şi asistentul lui, deşi în întunericul străzii se puteau distinge câteva siluete. Probabil poliţişti în haine civile.

Elk stătea cu doamna Oaks în antreu şi faţa ei respingătoare era nefiresc de palidă. Un alt fapt care atrase atenţia lui Wade fu atitudinea femeii. Nu protesta în nici un fel la atentatul împotriva liniştii ei. Probabil că din pricina amplorii raidului. Îi aruncă lui John o privire grăbită, dar imediat îşi concentră atenţia asupra lui Elk.

— Tot ceea ce vreau, d-le Elk, spuse ea pe un ton scăzut, este ca niciunul din clienţii mei să nu afle despre acest raid. Altfel mă ruinaţi. Ce vreţi să vedeţi? Vă pot da cheia fiecărei camere.

— Am vrea să vedem pivniţele, răspunse John.

— Nu există nici un beci aici, veni răspunsul pe loc. E doar magazia de lemne pe care nu o ţinem încuiată. Nu ne temem, ca alţii, de hoţi şi nici că bieţii oameni s-ar putea să ne ia o bucată de lemn.

Wade îi oferi un zâmbet larg.

— Exact asta ne spunea şi Golly în seara asta.

— Chiar aşa? răspunse ea calmă. Atunci e primul adevăr pe care l-a spus Golly în viaţa lui.

Înţelese din jocul ei că nu avea de ce să se teamă din cauza lui Golly. Probabil că îl văzuse în seara aceea şi poate că omul era în casă, sau undeva foarte aproape.

— Cine a fost în seara asta aici, începu el direct. Nu mă interesează numele chiriaşilor. Doar al vizitatorilor. La ce

oră a venit Aikness şi când a plecat.

Îl privi surprinsă.

— Aikness? Te referi la căpitanul Aikness? Cel de pe „Seal of Troy”? Nu l-am mai văzut de câteva săptămâni.

— În seara asta a fost aici, spuse John. Şi trebuie să te anunţ că ăsta e un fapt prea grav pentru a-l nega. Aikness a fost aici în seara asta, ceea ce nu înseamnă că a şi comis ceva, sau că tu ai comis o crimă primindu-l.

Femeia zâmbi acru.

— Nu ştiu cine a greşit şi cine nu, răspunse ea tăios. Dar nu l-am văzut pe căpitanul Aikness.

Nu mai avea ce să scoată de la ea. O trimise după chei, deşi bănuia că le ţine în mica pungă ce spânzura de cureaua de piele care îi încingea mijlocul. Reveni cu ele şi i le puse în palma întinsă.

— Pentru pivniţă nu există chei. Ţi-am mai spus. Vrei să te însoţesc?

Wade nu-şi dorea aşa ceva; plecă împreună cu Elk şi la lumina lanternelor găsiră cele câteva trepte care duceau la pivniţa de cărbuni a lui Golly. Spaţiul era mare, pavat cu pietre. Acolo îşi tăia Golly lemnele. Uşa era mare şi grea, având în mijloc un fel de grilaj de fier. John se aşteptase să-şi folosească toată puterea ca să o deschidă. Spre surprinderea lui, uşa se deschise la prima atingere, fără nici un zgomot. Balamalele erau bine unse şi faptul i se păru curios. Cercetând în continuare uşa descoperi în tocul ei o tăietură triunghiulară, iar în prag o alta asemănătoare. Cu siguranţă că exista o încuietoare secretă. Era ascunsă într-o crăpătură din interiorul uşii, suficient de largă pentru a permite strecurarea unei chei. Astfel uşa putea fi încuiată numai pe dinăuntru. În beci exista şi un bec care atârna din mijlocul tavanului. Aproape trei sferturi din pivniţă erau ocupate de cherestea. În colţul din stânga se afla un fel de oală mare de fier. Era aproape plină cu nisip. Cu ajutorul unuia din oamenii lui, Wade degajă pereţii de lemnul stivuit acolo. Nu descoperi nimic în afară de zidăria mucegăită.

Nici ciocănitul zidului nu îi aduse rezultate mai bune. Podeaua era acoperită cu dale grele de piatră.

— De ce nisip? întrebă John dintr-o dată. Pentru că este greu. Trase de oală dar ea nu se clinti. Pentru că e al dracului de grea, repetă el. Dar nu suficient de grea ca să nu poată fi mişcată. Ajută-mă, Elk.

Traseră de oală fără nici un rezultat. Wade îşi scoase haina şi, suflecându-şi mânecile îşi vârî mâinile în nisip. La început nu simţi nimic, apoi degetele sale dădură peste o bucată de fier de forma unei lumânări, care ieşea din fundul oalei. Era înfiptă chiar la mijloc şi nu se lăsa clintită. Pipăind mai departe, găsi un alt obiect metalic de forma unui mâner de tirbuşon. Trase de el şi auzi zgomotul oţelului care se loveşte de oţel.

— Ce-o fi, întrebă Elk curios.

— Să mai tragem o dată de oala asta. Cred că va ceda. Oala se roti într-adevăr în jurul unui ax pe care îl bănuia în apropierea mânerului. În aceeaşi clipă colţul zidului se deschise spre interior, dezvăluind un pasaj întunecos.

— Ei drăcie! exclamă Elk.

Dispărură şi stivele de lemn. John se aplecă şi, luminându-şi drumul cu lanterna se aventură prin tunel, însoţit de Elk.

— E un întrerupător electric, spuse al doilea. Lumină electrică şi toate celelalte comodităţi.

Când au aprins lumina au descoperit că se află într-un apartament spaţios. Pereţii şi tavanul erau din cărămidă şi purtau patina vremii. Pe alocuri zidăria era foarte degradată. Lângă uşa deschisă, pe care intraseră, se vedea un levier metalic. După ce Elk dădu câteva instrucţiuni omului rămas în pivniţă, trase de levier şi pereţii se închiseră.

— Aşa se închide, constată Elk. Bănuiesc că şi nisipul a reumplut oala.

Wade cerceta cu atenţie camera. Două mese puse cap la cap şi 12 scaune. Nimic nu arăta că locul fusese folosit de curând. Doar sub un scaun, Wade găsi un ghemotoc de

hârtie. Îl netezi descoperind că era o foaie de ziar chinezesc. Pivniţa se termina cu o uşă întredeschisă. Dincolo era o altă pivniţă, ceva mai mică, mobilată cu un pat şi o masă. Într-un cui atârna o haină de damă. Era o haină ieftină, dar sub guler avea o etichetă cu numele magazinului din Maidenhead. Wade era sigur că aici locuise Anna. Cât timp? probabil că nu prea mult, pentru că patul nu era făcut şi avea suficiente semne că se dormise recent în el. Pe masă era o sticlă cu apă şi o cutiuţă plină cu tablete albe. Apa era proaspătă şi ziarele găsite sub cuvertura îngrămădită pe pat, aveau data din ziua aceea. Sub pernă era o batistă de damă. Elk făcu însă o descoperire şi mai importantă. Sub cearceaf se afla un cuţit. Părea de fabricaţie chinezească şi pe plăseaua care imita jadul erau gravaţi dragoni. Dar Elk era convins că arma era produsă în Birmingham.

— Acolo se vând rahaturi din astea marinarilor chinezi. Ce faci cu el?

— Probabil că asta a fost prima şi ultima încercare a Annei de a se apăra, spuse John. Şi-a dat seama că era în primejdie, aşa că şi a făcut rost de cuţitul ăsta pe care l-a ascuns. Asta înseamnă că a fost luată de aici pe neaşteptate.

Luă cutiuţa cu tablete şi le mirosi.

— Dl. Raggit Lane a fost şi el pe aici. Probabil că el o făcea pe doctorul. Ar trebui să-şi schimbe pomada de păr.

Nu mai descoperiră nimic. Locul era bine ventilat, poate chiar prea bine; John nu mai întâlnise un loc cu un curent atât de puternic.

— Există un ventilator pe undeva, spuse el. Aikness sau Raggit au fixul curăţeniei. Am impresia că, nu de mult, aici a fost apă. Uită-te la mucegaiul ăsta verde care ajunge până la tavan. Hai să mergem.

Reveniră în prima cameră şi Elk trase de levier. Părea însă înţepenit şi nu cedă nici atunci când Wade interveni cu toată puterea.

— Pe cine ai lăsat afară? întrebă cu o voce ascuţită Wade.

— Martin şi Scance. Probabil că se joacă cu

În aceeaşi clipă lumina se stinse. Wade aprinse lanterna.

— Încearcă uşa, spuse iar Wade. Dar truda era zadarnică. Elk izbi în pereţi sperând că va atrage atenţia celor de afară. Nu auzi nici un răspuns.

— Să fi fost un accident? întrebă într-un târziu Wade.

Auzi hohotul înfundat al lui Elk şi simţi un fior coborându-i pe spate. Ştia că pe Elk nu-l apucă niciodată râsul decât dacă e într-o încurcătură veritabilă.

— Cred că nu, răspunse bătrânul. Tu ţine lumina aprinsă ca nu cumva amicul chinez să apară pe la spate să te înjunghie şi eu o să mă uit niţel la electrică.

John rămase cu faţa spre colţul cel mai îndepărtat al camerei.

— Asta e, spuse Elk după un timp, în timp ce clămpănea inutil la întrerupător. Electrica e controlată de-afară. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu cei doi poliţişti. Apoi îl întrebă dintr-o dată pe Wade. Tu observi ceva la camera asta?

John încuviinţă. Văzuse pereţii verzui şi începu să priceapă.

— Îmi dau seama şi de ce au curăţat totul în seara asta. Nu pentru că veneam noi.

Prinse un zgomot ciudat, un zornăit urmat de un fel de chiţăituri. Ceva i se freca de picioare.

— Nu sunt slab de înger, spuse Elk cu o voce agitată, dar, dacă n-ai nimic împotrivă, hai să ne urcăm pe masă. Îmi plac tare mult animalele, dar nu suport şobolanii.

Se urcară pe masă. Podeaua se umpluse de umbre mărunte care viermuiau fără ţintă, izbindu-se de pereţi. Erau speriaţi de un pericol invizibil.

— Observi că s-a terminat cu ventilaţia?

Wade observase. Aerul era stătut şi greu de respirat. Dar, în aceeaşi clipă se făcu simţit un curent slab de aer şi, o dată cu el, din colţul cel mai îndepărtat al camerei se auzi un fel de gâlgâit, care provocă şobolanilor o spaimă şi mai mare.

— Apă, strigă Elk. Îţi aminteşti ce spusese tipul ăla? Că în noaptea asta fluxul va fi foarte puternic. Va fi prea mare pentru noi. Chiar mult prea mare. Uită-te la dracii ăştia cum înoată.

Scaunele începuseră să plutească; pe ele se îngrămădiseră ciorchini de şobolani. Într-un timp surprinzător de scurt apa trecu de tăblia mesei, ajungându-le la glezne. Elk coborî de pe masă şi luă un scaun, alungând echipajul chiţăitor.

— Bara aia e pentru noi, spuse el.

De-a lungul tavanului boltit, exact deasupra capetelor lor, se afla o bară din fier ruginit. Probabil că scopul ei fusese de a întări tavanul. Elk se întinse, ajutat de Wade şi apucă bara. John îl urmă cu oarecare dificultate. Aproape în aceeaşi clipă scaunul şi masa se rostogoliră şi ei rămaseră suspendaţi de bară, cu apa ajungându-le la brâu. Totul era cufundat în beznă.

— Cred că apa fluviului a crescut foarte mult, spuse John, dar nu poate totuşi să ajungă până aici. Făcu rapid un calcul. Chiar dacă apa ar fi depăşit nivelul debarcaderului, tot nu ar putea să depăşească înălţimea noastră, dacă stăm pe masă.

— Poliţia metropolitană o să piardă doi ofiţeri capabili, spuse Elk cu un calm resemnat. Cine o să fie înaintat în locul tău, John? O să-l avanseze pe Standford. Nu-mi place tipul. Îmi pare rău că o să mor.

— Taci! izbucni John aproape sălbatic.

Apa le ajunsese aproape la gât. O simţi atingându-i bărbia ridicată. Nu-l mai interesau nici amicii cu blană. Nu-l mai deranja nici faptul că-i chiţăiau în ureche. Apa începuse să-i treacă de bărbie. Faţa aproape că i se lipise de cărămida tavanului.

Lila Smith. Cel puţin ea e în siguranţă. I-ar fi plăcut să dezlege misterul legat de trustul Pattison, ar fi vrut să-i zdrobească mutra lui Aikness, şi

Simţi o zdruncinătură, dar nu putu să audă nimic pentru că urechile îi erau sub apă. I se păru că se clatină toată casa. Apoi, cu o viteză incredibilă, nivelul apei începu să descrească.

— Ce se întâmplă, Elk?

Nu putea fi decât o singură explicaţie – o porţiune de zid cedase sub presiunea apei. John atinse masa şi o simţi cum se afundă în apă.

— Sări în apă, îl sfătui el pe Elk, trebuie să găseşti spărtura.

Înotă pe lângă zid până când îşi simţi picioarele trase cu putere de vârtej. Trebui să se agaţe de zid. Apoi găsi spărtura. O gaură lată de trei picioare şi înaltă de patru. Nu putea însă preciza unde ducea breşa respectivă. Curând mişcarea apei se opri, apoi începu să crească iar, de astă dată doar până la piept. Wade plonjă după lanterne, ale căror lumini continuau să răzbată prin apă. Cu ajutorul lor începu să cerceteze deschiderea.

— Probabil că mai există un nivel al subsolului constată el, sub noi. Unul dintre noi trebuie să vadă încotro duce.

— Şi acela vei fi tu, spuse Elk.

Wade încercă să facă un plan al vecinătăţilor. Clădirea aflată în continuarea Meccăi era un depozit. Cunoştea locul. Era o pivniţă mai adâncă decât cea în care se aflau şi în care primul ocupant îşi făcuse o instalaţie frigorifică. Se scufundă şi se strecură prin deschizătură, trecând în partea cealaltă. Călcând apa îşi îndreptă fascicolul de lumină spre tavan. Se afla într-o parte mai veche a clădirii. Tavanul era sprijinit pe stâlpi groşi de stejar, şi pe apă pluteau cutii mici de lemn. Acum ştia unde se află. Mai trebuia să găsească ieşirea. Trecu înapoi prin gaură şi îi povesti lui Elk ce descoperise.

— Aici se termină pivniţa Meccăi şi apa s-a scurs în încăperile aflate la o adâncime mai mare. Trebuie să fie o ieşire pe undeva.

Cei doi se strecurară prin gaură, trecând iar în pivniţa depozitului.

Înaintară încet, strecurându-se printre cutii. După vreo zece minute de orbecăială John văzu ceva care-l înveseli. Doar la câţiva paşi de el era o scară ce ducea afară din apă, spre o uşiţă de fier. John constată cu surprindere că uşa nu era încuiată şi deschizând-o descoperi câteva trepte din piatră care duceau într-o cameră aflată la nivelul străzii. Auzi o voce autoritară care îl soma. Era paznicul de noapte care ţinea în lesă un alsacian cu înfăţişare feroce.

— Sunteţi de la poliţie? Ia să vă vedem niţel, spuse omul sceptic.

Îi luă un timp până se convinse, apoi le explică ceea ce reprezenta pentru Elk cel mai mare mister al serii şi anume de ce era deschisă mica uşă care dădea în depozit.

— Ştiam că apele sunt în creştere şi am trimis un mesaj pompierilor, le explică paznicul, aşa că am lăsat uşa deschisă ca, în cazul în care vin, să poată pompa apa. Dar până atunci mai durează nişte ore. Au evacuat apa la Mecca şi doi tipi aflaţi în magazia de lemne aproape că au fost ucişi. Apa a dat năvală în magazie pe neaşteptate. N-am de un' să ştiu ce făceau acolo.

Portarul le dădu drumul să plece şi cei doi reveniră la Club lipăind prin apa care le ajungea până la glezne. Ajunseră la timp ca să oprească o echipă pregătită să pătrundă cu orice preţ în pivniţă, pentru a-i salva.

O şalupă îi duse apoi până la un vaporaş al poliţiei unde se schimbară de haine după ce făcură o baie fierbinte. Lui Elk îi venise cheful de vorbă.

— Nu, nu mi-e frică, deşi am distrus un costum clasa una. Cine o să mi-l plătească? În fiecare buzunar aveam câte un şobolan mort. Am crezut că tipii ăia de cauciuc au pus mâna pe noi. Asta m-a speriat rău. Dar pe urmă am văzut că era un semn de la Providenţă.

— Oare? se întrebă John repede. Cineva a oprit ventilaţia şi tot cineva a oprit lumina. Cu siguranţă voi găsi tabloul de

comandă în casă. Eu o să încerc să fac unele investigaţii. Şi nu presiunea apei a ţinut uşile închise. Ele se deschid spre interior. De aceea nu le-aş da Oamenilor de cauciuc numele de Providenţă.

Când ajunse la Mecca, apele fluviului scăzuseră destul de mult. Grupa de cercetare, udă până la piele, fu înlocuită cu alta, mai bine echipată. În stradă se aflau cinci pompe care evacuaseră apa din pivniţe. Magazia lui Golly devenise o harababură în care cheresteaua masivă era amestecată cu lemnele mai subţiri, destinate focului. John deschise uşa secretă şi examină cu fior fosta lui carceră. Pentru el era clar că pivniţa mai fusese inundată. D-na Oaks povestise unui poliţist că, în urmă cu patru ani, apa pătrunsese în magazie şi ajunsese până la tavan. Podeaua era acoperită de şobolani morţi. Şi, ca o dovadă că lumina fusese stinsă de cineva, ea ardea acum din nou. Aparent apa nu avusese nici un efect asupra legăturilor electrice. Wade îi atrase atenţia lui Elk asupra acestui aspect. Apoi descoperi şi cabina ventilatorului. Tavanul era mai înalt deasupra patului unde dormise Anna şi avea o breşă de vreo 4 inci care comunica mai departe cu un fel de fundătură lungă de 20 de picioare între depozit şi Mecca. Ventilaţia fusese închisă cu un mâner de fier fixat cu ajutorul unui lanţ, terminat cu un cârlig. Fusese acţionat de o mână criminală. Era mai greu de descoperit de ce se stinsese lumina. În holul Clubului găsi trei tablouri de comandă, dar nu mai avu timp să facă verificări. I se spuse că d-na Oaks se află în camera ei, distrusă de nenorocirile provocate de inundaţie. O găsi într-o stare vecină cu isteria. Întâmplările din noaptea aceea reuşiseră să-i atingă până şi ei nervii.

Era plină de lacrimi şi avea un aer înfuriat. Dar el era obişnuit cu ameninţările pe care le bâlbâia ea.

— Cară-te! mi-e de ajuns inundaţia. Nici nu ştiu ce e mai al dracului, apa sau curcanii.

Wade zâmbi.

— Sticleţii sunt cu mult mai răi. Viitura justiţiei nu trece cu una cu două.

Nici cartierul lui nu scăpase de apele umflate ale Tamisei, care ajunseseră doar la câţiva paşi de casa sa. După trei ore de odihnă Wade fu chemat să se ocupe de consecinţele acelui flux rebel. Un vas se desprinsese din dana de acostare, dând peste o barcă ancorată în Pool, după care a fost târât spre un ponton părăsit din zona Surrey, unde a fost prăduit în timp record de „şobolanii" fluviului. Şalupa a dus echipajul poliţiei de la un vas la altul. În cele mai multe cazuri navele erau complet părăsite. Arar mai găseau pe cineva pe punte să le spună „E în ordine". Ajunse, în cele din urmă, la cele două nave lungi, ancorate de cealaltă parte a Clubului. Inspectorul se arătă dintr-o dată interesat.

Acolo se afla un paznic care îi putea oferi anumite informaţii. Îl strigă în timp ce omul îşi aprindea pipa.

— E-n ordine, şefu', nici o problemă.

— Vin la bord, spuse John.

Şalupa se lipi de bordul navei şi Wade sări pe punte ajutat de mâna imensă a paznicului. Îi întinse mâna stângă, pe cealaltă o ţinea în buzunar, dar faptul nu-i atrase atenţia. Mulţi dintre aceşti oameni erau infirmi şi Wade crezu că şi paznicul face parte din această categorie. Află de la paznic mai mult decât s-ar fi aşteptat. Nu numai cât văzuse barca neagră plutind pe apele fluviului, dar observase şi coliziunea.

— Nu, nu venea dinspre debarcaderul Meccăi. Omul era foarte sigur de asta. Am văzut-o în zona dinspre Middlesex, înainte să o fi cotit în direcţia asta. Prima dată am crezut că e a poliţiei şi supraveghează malul de vis-a-vis. M-a uluit cât de tare putea să meargă.

Wade nu-l cunoştea pe paznic şi îi puse câteva întrebări.

— Cine? Eu? Vin din Grays. Niciodată nu ajung până la cota asta, dar vasul ăsta merge în susul apei şi m-au angajat.

— Te-ai lovit la mână?

Omul râse scurt şi-şi scoase mâna din buzunar.

— Puţin. Fluxul ne-a izbit de debarcaderul de la Mecca şi am căzut peste bord. Îşi pipăi încheietura cu o figură îndurerată, apoi reveni la barca cea neagră. Sunt ciudate lucrurile pe care le vezi. L-am găsit pe un tip ascunzându-se aici, unul de-i zice Sughiţ, cel puţin aşa spuneau şi ceilalţi.

— Care ceilalţi? Că spuneai că n-ai vorbit cu nimeni.

— Mă refer la Poliţie. Poliţia fluvială. S-au învârtit p-aici toată noaptea. În viaţa mea n-am văzut aşa de mulţi. Adevăraţi Sherlock Holmes. Pe bune.

John sesiză batjocura ascunsă în vocea omului şi ghici că între paznic şi poliţie era cam aceeaşi iubire ca între el şi hoţii din zonă.

— Şi ce face Sughiţ ăsta pe aici?

Omul îşi scutură capul.

— N-am priceput niciodată de ce se caţără hoţii pe puntea unor astfel de vase, spuse el ironic.

În timp ce şalupa se îndepărta, pierzându-se în ceaţa cenuşie a dimineţii, paznicul trase afară din apă doi cilindri de culoare neagră. Îi ascunse sub punte apoi se îndreptă spre trapa care ducea la cabina lui. Se aşeză cu spatele spre trapă şi nu se întoarse nici atunci când o voce îl strigă de dedesubt.

— Wade era, spuse el, am crezut că va coborî, fiind în misiune. L-aş fi ucis şi aş fi distrus şalupa. Ar fi fost simplu.

Auzi mormăitul aprobator şi rânji. Întotdeauna căpitanul Aikness îşi manifesta acordul mormăind în felul acesta.

CAPITOLUL VIII.

Era aproape de 8 când Wade se trezi în hărmălaia făcută de copiii care se jucau pe stradă. Îşi terminase baia şi tocmai îşi punea hainele când veni Elk.

— Nici o veste în afară de faptul că cei din Aylesbury au arestat un tip crezând că e Golly. Am văzut-o pe Lila Smith. E o.k. şi doctorul spune că poate să meargă acasă. Chiar şi excelenţa sa i-a făcut o vizită azi-dimineaţă.

— Siniford? întrebă Wade surprins.

— Chiar aşa, cu nişte buchete.

John se încruntă. Afacerile lordului începuseră să-l neliniştească. Omul era înconjurat de un mister la fel de adânc ca acela al Oamenilor de cauciuc. Măcar, în privinţa lor, nu mai era nevoie de explicaţii: ei reprezentau o organizaţie a crimei cu scopul de a jefui. Dar interesul lui Siniford pentru Lila… între cele trei elemente – Oamenii de cauciuc, Siniford şi Lila exista o legătură directă. Pe de altă parte Aikness era la Londra. Era convins că îl recunoscuse în barca de care s-au izbit.

— Mă duc s-o văd pe Lila, spuse el după o tăcere îndelungată.

Pe faţa fetei se aşternuse o culoare pe care nu o mai văzuse până atunci. Ochii îi erau strălucitori iar vocea avea un timbru cu totul nou. Atitudinea ei se schimbase şi asta îl şocă puţin. Primul semnal de alarmă era starea ei febrilă şi un fel de ameţeală. Lila se pregătise în mod special pentru întâlnirea cu el. Îl aştepta în salonaşul gazdei, în faţa unui foc ce ardea în cămin. Purta o pereche de ochelari cu rame subţiri, din corn şi citea o carte.

— Bună, Lila, nu ştiam că porţi ochelari, îi spuse el în timp ce-i întindea mâna.

Fata îi arătă un scaun.

— Îi port când citesc, spuse ea închizând cartea.

Apoi îşi scoase ochelarii.

— Am cerut să-mi fie aduşi ieri seara.

Modul în care îl privea i se părea ciudat. Era obişnuit să o trateze ca pe un copil mare. Dar până acum nu se simţea stingher în prezenţa ei şi nici nu avea limba legată.

— Au crescut apele? Doamna… Am uitat cum o cheamă pe doamna care mă îngrijeşte, eu îi spun Alice, ea mi-a povestit. Sărmana doamnă Oaks! Am mai fost inundaţi cu câţiva ani în urmă. Apa a pătruns în pivniţă şi a acoperit podeaua. De ce nu ai venit să mă vezi dimineaţă?

Rămase uluit în faţa acestei pretenţii exprimate atât de direct.

— Am dormit, recunoscu el jenat. Toată noaptea mi-am petrecut-o printre ape. Am fost obosit.

— Aşa mi-am zis şi eu.

Urmă o pauză jenantă, jenantă pentru el. Ei îi făcu plăcere încurcătura lui.

— Ce-ţi mai face piciorul? N-a fost ceva grav. Alice mi-a spus. Se cutremură. Acum totul îmi pare coşmar. Groaznic. De ce te urăsc atât de mult?

— Cine? întrebă el.

Ezită o clipă. Apoi continuă.

— Doamna Oaks, şi şi toţi ceilalţi. De ce?

Era o urmă de disperare în glasul ei. Ştia răspunsul însă spera ca el să o lămurească. Dar tăcerea lui o obligă să continue.

— Chiar sunteţi cu toţii atât de răi? Şi doamna Oaks? Hai, John, spune-mi, te rog. Te superi dacă îţi spun pe nume?

Într-adevăr, în faţa lui se afla o altă Lila.

— Da, toţi sunt foarte răi. Nu ştiu cât anume de răi, dar îmi pot închipui.

— Spune-mi, Lila, i-ai auzit vreodată vorbind despre trustul Pattison?

— Se vorbea despre un trust, dar nu Pattison. Lordul cum îl cheamă?

— Siniford.

— Exact. El vorbea. Golly era acolo şi Mami şi încă cineva. Cred că Lane. Se parfumează groaznic. Vorbeau despre tine şi eu am tras cu urechea, deşi îmi displace grozav să fac aşa ceva. Dar voiam să aud ce spun despre tine pentru că

— Pentru că, şopti el atunci când ea se opri.

— Ah, n-aş putea să spun foarte precis. Pentru că Trustul? Era ceva legat de o bancă – Medway. Lane a spus banca Medway. Cred că îşi nota numele. E în City, pe una din străzile cu nume ciudate – Luffbury.

— Lothbury, o corectă el.

— Probabil. Trustul e legat de o poveste cu banca. Lane vorbea ceva despre nişte gravori. Îţi spune ceva?

— Pentru moment, nu.

Fata îşi puse mâna peste a lui şi râse.

— Crezi că voi deveni detectiv?

— Dacă te vei căsători cu un detectiv, îi răspunse el cu vocea tulburată.

Fata îşi retrase mâna cu un gest blând. Nu era afectată. Parcă niciodată nu o văzuse atât de stăpână pe sine.

— Sunt îngrijorată, spuse ea. Din cauza Clubului şi a oamenilor care îl frecventează. Nu e corect să-ţi spun asta. Nu pot fi de ambele părţi, nu-i aşa? Tocmai pentru că am vrut aşa ceva, s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Ce vrea omul ăsta? Arătă spre un buchet mare de flori, aflat într-o vază.

— Siniford? Nu ştiu.

— Vrea să se căsătorească cu mine, spuse ea foarte calmă. Nu e o absurditate? Aş fi doamna Siniford de Siniford. Unde e Siniford? Nu apare în Mersul trenurilor?

Se uita uluit la ea nu atât din cauza propunerii lui Siniford, cât din pricina calmului de care fata dădea dovadă.

— Sigur că nu mă voi mărita cu el. E un om groaznic. Bea.

John scutură capul.

— Te rog să te opreşti, Lila. Chiar vrea să se căsătorească cu tine şi d-na Oaks e de acord? E, nu-i aşa? Te vei mărita cu el?

O văzu zâmbind.

— Nici nu se pune problema! Mă voi căsători… ei bine, cu oricine care se dovedeşte a fi un om drăguţ.

— Ca mine?

Îl privi serioasă şi îi răspunse la fel de serioasă.

— Ca tine.

Wade părăsi casa o oră mai târziu. Părea a fi un om cu totul nou. Lumea i se părea cu totul alta şi niciodată nu şi-a amintit ce s-a mai întâmplat în ziua aceea până a ajuns acasă. Elk îl aştepta în faţa porţii.

— Un tip pe nume Pauder sau Wouder, te-a sunat, vrea să te vadă. E avocat.

— Bruder, cumva? întrebă John grăbit.

— Exact, Bruder. Spune că e ceva important.

Wade nu mai pierdu nici o clipă. Îşi dorise foarte mult o discuţie cu avocatul trustului Pattison şi ocazia tocmai se ivise. Luă un taxi care îl lăsă în faţa biroului lui Bruder când ceasurile băteau de şapte. Avocatul era adâncit în studiul unui dosar. Se ridică întâmpinându-şi oaspetele.

— Am dorit să vă văd în legătură cu trustul Pattison, şi, mai cu seamă, în legătură cu lordul Siniford. Totuşi, sunt într-o încurcătură, d-le Wade. Dacă informaţiile pe care aş putea să vi le dau ar face parte dintr-un interogatoriu, atunci o parte din dificultăţile mele s-ar rezolva. Pe de altă parte, n-ar fi normal să vă fi chemat tocmai eu ca să declanşez un interogatoriu.

Wade zâmbi.

— Cu alte cuvinte nu vreţi să faceţi primul pas.

— Aţi ghicit. Nu am nici o justificare pentru a fi chemat poliţia. Mă simt, în schimb, justificat de investigaţiile care tocmai au început. Începu să se plimbe prin micul birou cu mâinile la spate.

— După cum probabil că aţi aflat, d-na Pattison a fost soţia lordului Pattison, al treilea fiu al ducelui de Soham. A fost o femeie foarte bogată. Actualul duce de Soham este un om sărac. Toţi banii intraţi în casă i-au parvenit lordului John Siniford datorită mamei sale şi a lui lady Pattison. Familia Pattison a avut un fiu care s-a căsătorit. La doi ani de la căsătorie cei doi soţi au murit într-un accident de maşină lăsând o fiică. John rămase fără respiraţie. O fiică! Dar imediat avocatul îi nărui visul nebunesc.

— Dar şi fiica a murit. A fost o tragedie. A murit într-un incendiu care a izbucnit în casa lui lady Pattison din Belgrave Square. Drama a îmbolnăvit-o pe biata doamnă şi cred că i-a afectat puţin şi modul de gândire. Deşi, când a creat trustul, se poate afirma fără ezitare că sănătatea ei

mentală era perfectă. Singura ei iluzie a fost că nepoata ei trăieşte, aşa că în testament a hotărât ca împărţirea averii ei să se facă atunci când fata ar fi împlinit 21 de ani.

— Lordul Siniford este moştenitorul ei legal?

— Da, într-un fel.

— Nu există nici o posibilitate ca fata să nu fi fost ucisă?

— Nu. Se afla în casă la izbucnirea incendiului. Era singură şi flăcările au distrus întreaga clădire. Toţi servitorii erau plecaţi. Doica ei – fata avea trei ani – a plecat să se întâlnească, se pare, cu un tânăr la colţul străzii. Lady Pattison a făcut testamentul pe care îl cunoşti numai datorită iluziilor cu care a trăit.

— Cum o chema pe doică?

— Atkins, răspunse avocatul după un timp de gândire.

— Şi prenumele?

— Numai o clipă, era un nume tare comun. Nu mi-l pot aminti nici în ruptul capului. A! Alice!

— Sau Anna, sugeră detectivul, şi avocatul tresări.

— Desigur, Anna!

Dintr-o dată Wade rămase fără grai. Delia Pattison – fetiţa despre care se credea că a pierit în flăcări, trăia. Era Lila Smith. Era destul de limpede, pentru că „Lila” e o alintare a numelui „Delia”.

Când îi reveni vocea îl întrerupse pe avocatul care continua să vorbească despre Anna.

— o tânără foarte respectabilă

— De ce aţi vrut să mă vedeţi?

Dl. Bruder îşi reluă locul la birou.

— Biroul meu a fost „vizitat” noaptea trecută, şi sertarul referitor la domeniul Pattison a fost deschis şi cercetat.

Se ridică şi se îndreptă spre capătul camerei, opus ferestrei. Acolo se afla un fişet plin cu sertare. Deschise unul dintre ele purtând iniţialele P. T.&E.

— Pattison Trust and Estate, explică avocatul în timp ce punea sertarul pe masă. Priviţi.

Lacătul era forţat şi nu mai putea fi folosit.

— Au intrat pe fereastră. Au tăiat un ochi de geam prin care au deschis zăvorul. Deşi pare curios, am observat acest lucru abia după amiază, când am avut treabă la sertar.

— A dispărut ceva din sertar?

— Nimic. Sunt hârtii de mică valoare. Documentele importante le ţin la bancă.

Wade examină lacătul apoi fereastra. Treaba fusese făcută de un maestru. Porţiunea decupată în cerc perfect rămăsese fixată pe locul ei.

— Nu a dispărut nimic, repetă avocatul. Avem un sistem de verificare a tuturor documentelor. E vorba de o dublă înregistrare.

— Siniford a fost aici ieri?

— Alaltăieri. Cred că v-am mai spus că a avut o atitudine nu tocmai potrivită. Dorea să vadă conţinutul acestui sertar, deşi i-am spus că nu se află nimic în el care l-ar putea interesa.

— S-ar putea să-l intereseze documentele de la bancă?

Dl. Bruder se gândi o clipă.

— Posibil. Acolo sunt documente personale ale lady-ei Pattison şi ale nepoatei sale. E şi o fotografie a copilului.

Wade auzi o exclamaţie înăbuşită în spatele lui şi se răsuci pe călcâie. Lordul Siniford se afla în prag. Faţa îi era palidă şi ochii aproape ieşiţi din orbite. Rămăsese cu gura căscată, ca o imagine caraghioasă a consternării. Preţ de o clipă, Wade fu atât de uluit încât nu putu să articuleze nici un cuvânt.

— Ei, lord Siniford, vrei să-l vezi pe dl. Bruder?

— Nu… nu, răspunse el clătinând din cap. Vocea îi era stridentă. Chiar de loc. Îmi pare rău că am venit. Rămâne pe altă dată, Bruder.

Uşa se trânti în urma lui şi cei doi se priviră uluiţi.

— Ce naiba l-o fi speriat? întrebă Wade.

— Să mă ia dracu dacă ştiu. Ba dracu să-l ia pe el că m-a speriat groaznic.

— Şi când te gândeşti că noi n-am reuşit să-i răspundem cu aceeaşi monadă, răspunse John zâmbind. Îşi privi ceasul. Aranjase cu Elk să se întâlnească la opt.

— Cred că nu doreşti să întocmesc un raport referitor la spargere. Bruder îşi scutură capul hotărât. Dacă l-aş face ar trebui să-l las la poliţia locală. Totuşi îi voi face o prezentare confidenţială a situaţiei. Când voi putea să văd şi celălalt sertar?

— Mâine la 11. Îl voi aduce de la bancă.

Bruder privi insistent către uşă.

— Crezi că mă paşte vreun pericol? întrebă el nervos. Doar nu credeţi că Oamenii de cauciuc sunt implicaţi în afacerea asta.

— Adică?

Drept răspuns, avocatul deschise sertarul biroului său şi îi arătă o mănuşă. Era dintr-un cauciuc subţire şi făcută pentru mâna stângă.

— Iat-o! spuse el respirând uşurat de parcă cineva i-ar fi luat o greutate de pe suflet.

Wade luă mănuşa pe care o examină curios.

— Când ai găsit-o?

Bruder se aşează iar.

— N-am observat-o până când angajatul meu nu mi-a atras atenţia asupra ei. Zăcea sub biroul meu. Hoţul a scos-o ca să examineze hârtiile.

— Exact în acel moment ar fi trebuit s-o aibă pe mână, zâmbi John. Nu, a scos-o fiindcă voia să noteze ceva, probabil conţinutul sertarului. Acum nu mai avem ce face, dar poţi să-mi laşi telefonul şi adresa dumitale, poate luăm legătura mai târziu. Oricum, mâine la 10,30 voi fi aici şi, dacă îmi veţi aduce şi ce mi-aţi promis, vă rămân îndatorat.

Wade se opri în prag, adâncit în gânduri.

— Eşti absolut sigur că Delia Pattison a murit?

— Absolut, răspunse avocatul.

Wade coborâse deja jumătate din scări, când îşi aminti că ar fi trebuit să pună avocatului o întrebare şi se întoarse.

— Când e a douăzeci şi una aniversare a Deliei?
— Pe 21 a acestei luni.
— După care averea va reveni lordului Siniford.
— Va mai dura ceva, pentru că trebuie împlinite o serie de formalităţi în vederea transferului. Dar teoretic, lordul va intra în posesia averii pe 21 sau 22.
Wade se duse direct în biroul lui Elk, unde fusese fixată întâlnirea şi îi rezumă cele întâmplate la avocat.
— Nu pot fi de acord cu opiniile tale, îi spuse Elk după ce îl ascultă, mai cu seamă că moştenitoarea asta a ta pare a fi una din figurile ridicule din melodramele siropoase. S-o luăm de la cap. Cine a fost ţăcănita aia de bunică?
— Nu era nebună, spuse Wade sâcâit de atitudinea celuilalt. Se numea lady Pattison.
Sprâncenele lui Elk descriseră un fel de arc deasupra frunţii.
— Femeia de smarald. O, Doamne! îmi amintesc incendiul.
— Femeia de smarald? repetă Wade.
— Avea sute, explică Elk. Le ţinea într-un mic muzeu, organizat la ea în casă. N-am aflat niciodată dacă au fost furate atunci. Casa a ars până în temelii şi numai puţine pietre au fost găsite. Dar bătrâna fusese atât de înnebunită din cauza morţii nepoatei, încât nu ne-a mai dat nici un amănunt. Asta e. „Femeia de smarald” fără îndoială este o altă filă din istoria Oamenilor de cauciuc. Dar evenimentele astea se întâmplau într-o vreme când nu ştiam nimic despre existenţa lor. Tot ce am aflat e că personalul casei fusese în seara aceea la teatru şi doica fetiţei primise un telefon de la iubitul ei. Totul părea un scenariu bine ticluit.
— Trupul copilului a fost găsit?
— Cum să-ţi spun? fără să intru în detalii, pot să afirm că după focul ăla nu s-a mai găsit nimic despre care să se poată spune că ar fi fost corp omenesc. Focul a fost atât de cumplit încât a transformat cărămida în cenuşă. Elk se ridică de pe scaun. Poate să pară o prostie, dar cel mai bine ar fi să pui doi oameni de pază la casa unde se află tânăra

domnişoară. Voi avea o discuţie cu ea diseară. Vreau să văd ce-şi aminteşte din trecutul ei.

— Aş putea face eu asta, începu John.

— N-ai putea face nimic, îi replică Elk calm. Te-ai îndrăgostit de ea şi în situaţia asta judecata nu mai e limpede.

Sergentul Tappitt locuia într-un bloc aflat în imediata apropiere a casei lui Wade. Ocupa un apartament la etajul I. Sergentul le dădu cheia apartamentului. Micul hol era întunecat.

— Soţia mea face economii, le spuse el şi aprinse lumina.

Trecură printr-un hol strâmt spre bucătărie, unde lumina era de asemenea stinsă.

— Ciudat, spuse Tappitt cu o voce alarmată. Aprinse lumina.

Masa era pusă pentru trei persoane. Pe masă era o ceaşcă plină până la jumătate cu ceai rece. În rest nu era nimic atins. În bucătărie nu se afla nimeni. Camera Lilei era vis-a-vis şi sergentul bătu grăbit la uşă. Nu primi nici un răspuns. Uşa era încuiată.

— Lila! Wade îi pronunţă numele îngrijorat.

Nu răspunse nimeni. Bâjbâi după întrerupător şi aprinse lumina. Camera era goală.

— Cred că soţia mea a ieşit, spuse sergentul.

Vocea lui Tappitt îl făcu pe Wade să simtă un fior de gheaţă. Panica sergentului trecu asupra lui, pentru că omul înţelese că, în nici un caz, soţia lui nu părăsise casa din propria-i voinţă.

— Să arunc o privire prin cameră.

El apăsă clanţa, dar aceasta nu cedă.

— Aprindeţi lumina, d-le Elk, e chiar lângă dvs.

Sergentul strigă numele soţiei, dar nu primi nici un răspuns. Apoi Wade observă ceva straniu. Cheile erau băgate în broască de cealaltă parte a uşii. În aceeaşi clipă Tappitt se aruncă asupra uşii, deschizând-o forţat. Wade îl urmă în dormitorul cochet. În pat era o femeie care părea

adormită. O recunoscu pe gazda Lilei. Femeia era atât de liniştită încât în prima clipă o crezură moartă. Tappitt O scutură de umăr.

— Mary! O, Doamne! E

— E bine, respiră, spuse John.

O întoarse cu faţa în sus şi îi deschise o pleoapă. Faţa femeii se congestionă când îi pătrunse lumina în ochi.

— Deschide fereastra şi adu nişte apă.

Femeia îşi reveni surprinzător de repede. După cinci minute stătea pe marginea patului privind ameţită în jur.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea în cele din urmă. Am dormit. Lila e bine?

Îl recunoscu pe John şi zâmbi.

— Bună seara, d-le Wade. De ce m-am culcat?

O duseră în bucătărie unde îi făcură un ceai.

— Să nu goleşti ceaşca aia, spuse John repede. Am nevoie de ea, spuse el sergentului care tocmai se pregătea să golească ceaşca.

— Credeţi că are un drog? întrebă sergentul privindu-şi superiorul cu neîncredere.

John îi luă cana şi o puse cu grijă pe masă. Ştia că nu are rost să pună acum întrebări femeii. Dar fosta soră medicală înţelesese că ceva nu e în ordine, aşa că adresă ea prima întrebare despre Lila.

— Nu e aici? dar am lăsat-o acum câteva momente. Cât e ceasul?

Când auzi că e 8,30 se uită la ei neîncrezătoare.

— Imposibil. Era 5 când mă aflam pe High Street. Voiam să-i iau nişte papuci. Când m-am întors mi-a făcut un ceai. Cât am lipsit, am rugat-o pe vecina de vis-a-vis, d-na Elford, să aibă grijă de ea.

— Vă mai amintiţi ce a urmat?

— Nu, deloc, răspunse ea clătinându-şi capul.

Doamna Elford, care locuia vis-a-vis, le oferi cheia misterului. Fusese rugată de d-na Tappitt să aibă grijă de fată în lipsa ei şi a stat acolo ceva mai mult de zece minute.

Imediat după plecarea d-nei Tappitt a venit cineva cu un bilet pentru fată. Nu-şi amintea exact cum arăta, cu excepţia faptului că avea un aer de marinar. L-a lăsat să aştepte la uşă şi ea a intrat în camera fetei.

— Timp în care el s-a ascuns în bucătărie. S-ar mai fi putut ascunde în altă parte?

În bucătărie se afla o uşă care dădea într-o debara. Doamna Tappitt o credea închisă şi încuiată.

— Aici a stat, spuse Wade. Vă amintiţi să vă fi făcut un ceai? D-na Tappitt încuviinţă. Şi după ce vi l-aţi turnat, aţi ieşit cumva din cameră?

Se gândi o clipă.

— Da. Am ieşit o clipă. Am ieşit să o întreb dacă i se potriviseră papucii.

— Apoi v-aţi întors şi v-aţi băut ceaiul. Asta e tot ce vă amintiţi. V-a dat o doză suficient de puternică încât să vă adoarmă şi să vă ducă în pat. După care a încuiat uşa.

După ce au cercetat atent camera Lilei, singurul lucru pe care l-au găsit au fost pantofii ei aflaţi sub un fotoliu.

— Nu i-au găsit din cauza grabei în care erau, spuse Elk. Cum arătau papucii pe care i-aţi luat?

— Erau din piele roşie. Când am plecat de la ea, era încălţată cu ei. Erau cam scumpi, dar dl. Wade mi-a spus să-i iau tot ce-şi doreşte.

Cei doi poliţişti o lăsară pe soţia sergentului în grija acestuia şi începură să cerceteze cazul în afara apartamentului. În cinci minute descoperiră doi martori. De la ei au aflat despre un taxi care fusese parcat la uşa blocului. Din apartament au ieşit doi bărbaţi şi două femei. S-au urcat în taxi şi asta a fost tot. Nimeni nu i-a văzut venind. Probabil că sosiseră pe rând. Altceva nu au mai aflat. Aparent, fata nu s-a opus. În mod cert nu s-a recurs la violenţă. Tot ceea ce li se spusese era preţios dintr-un singur motiv: recunoscuseră identitatea unei femei.

— Poate că mâine vom găsi pe cineva care să ne spună mai multe, zise John. Cea de-a doua femeie trebuie să fi fost

Mami. Lila n-ar fi ieşit cu altcineva.

— Atunci să încercăm la Mecca, propuse Elk.

Clubul părea întruchiparea nevinovăţiei. Casa fusese curăţită şi semnele inundaţiei îndepărtate. Mami îi primi în camera ei şi nu părea nici surprinsă, nici speriată de vizita lor.

— N-am fost acasă în seara asta, spuse ea afectată. Ce vă mai pregătiţi să-mi puneţi în spate, d-le Wade?

— Aş vrea să fac o inspecţie, spuse John direct, şi mai cu seamă să văd camera Lilei.

— Ai vreun mandat?

— Cel vechi n-a expirat încă, interveni Elk. Nu e cazul să ne faci greutăţi.

— Nu o veţi găsi pe Lila aici.

John o fulgeră cu privirea.

— Cum aşa. De unde ştii că nu mai e acolo unde am dus-o?

O clipă femeia rămase surprinsă.

— Dar n-am spus asta.

John se apropie de ea, privind-o furios. Nu-l mai văzuse niciodată în halul ăsta şi, instinctiv, Mami se retrase simţindu-se ameninţată.

— Ai fost la sergentul Tappitt însoţită de doi bărbaţi şi ai convins-o pe fată să plece.

Ura pe care o avea faţă de poliţist o făcu să comită o greşeală.

— Să admitem că aşa a fost. Acum e în grija mea. Nu mai ai nici un drept să o ţii departe de casa ei, aşa cum nu ai nici un drept asupra mea. Ştii bine că nu e nici o crimă în a-ţi lua nepoata acasă, salvând-o de o influenţă nocivă.

— Deci asta ai făcut, zise el pe un ton blând. Nu negi. Nu-ţi spun că ai fost recunoscută, pentru că nu ai fost.

— Chiar aşa am făcut, răspunse ea dispreţuitoare. Şi dacă o vrei pe Lila, n-ai decât s-o cauţi. E pe mâini bune.

Inspectorul văzu cum trăsăturile i se contorsionează şi în ochi i se aprinde un licăr de spaimă. Era prea târziu. Mărturia ei era completă şi intra sub incidenţa legii. Un

detectiv urmărea Mecca zi şi noapte. Omul se afla în pragul Clubului, dar nu îi raportase nimic special. Wade îi făcu un semn să se apropie.

— Aresteaz-o, spuse el. Voi veni mai târziu la secţie pentru a-i spune care este acuzaţia.

— Mă arestezi?! Dar de ce? Ce am făcut? Nu mă poţi condamna pentru nimic.

— Ai plănuit cu ceilalţi drogarea d-nei Tappitt. Ai uitat cum s-a făcut răpirea.

Wade o lăsă în grija poliţistului să-şi împacheteze câteva lucruri în vederea unei nopţi în beciurile poliţiei, iar el cu Elk au început o cercetare serioasă a camerei. Camera Lilei era goală.

— Se pare că nu au trecut pe aici, observă Elk. Omul nostru ar fi trebuit să vadă sosirea taxiului.

— Nici nu au venit cu taxiul. Oamenii de cauciuc vin la Mecca pe calea apei. Şi totuşi, de ce să fi venit aici? Probabil că au o mulţime de ascunzători.

— D-na Oaks se afla aici, îl întrerupse celălalt, nerăbdător. Hai să vedem debarcaderul.

Făcură o cercetare rapidă la lumina lanternelor. Cele două vase care fuseseră ancorate de partea cealaltă a apei nu se mai aflau acolo. Erau pe punctul de a pleca, dar Wade zări deodată ceva roşu. Se apropie şi Elk îi auzi strigătul de surpriză.

— Nu atinge, îl avertiză Wade.

Era un papuc roşu, aflat chiar pe marginea debarcaderului.

— Cum o fi ajuns aici, se întrebă Elk. Cred că fata a stat chiar pe margine.

— Sau a fost aruncat special din barcă, observă Wade. Nu are noroi nici pe toc şi nici pe talpă. Barca a tras aici să o lase pe Mami, după care a plecat în altă direcţie. Lila a profitat de oprire şi a aruncat papucul pe mal.

Wade îl ridică cu speranţa nebună că va găsi un mesaj în el.

— Nu e nimic pe el, constată întristat inspectorul.

— Femeia trebuie dusă la poliţie. Poate o facem să vorbească, spuse Elk. Probabil că nu e nimeni în vizuina asta de şobolani. Arătă spre o grămadă de cărămizi aflată la intrarea în magazia de lemne. Se făceau probabil reparaţii ale zidului, pentru că acolo mai erau şi alte materiale de construcţie.

— Sunt grăbiţi să facă bârlogul locuibil, spuse Elk gânditor. Am mai putea pierde un minut?

Wade îl urmă fără chef până la treptele magaziei. Uşa nu era închisă, aşa că putură să intre. Elk lumină oala de oţel.

— Au adus alt nisip, observă el.

Îşi vârî mâna în nisip şi găsi mânerul pe care îl trase. Uşa se deschise. Interiorul era luminat. John pătrunse în camera mai mare, acolo unde încercase cea mai mare spaimă a vieţii lui. În aceeaşi clipă ceva se mişcă în colţul cel mai îndepărtat al încăperii. Preţ de o secundă, în cadrul uşii ce dădea spre cămăruţa în care stătuse misterioasa Anna, apăru cineva. Tot ce mai putu să vadă fură un braţ şi un umăr.

— Vino aici! strigă el din toate puterile.

Nu-i răspunse nimeni. Wade îl lăsă pe Elk lângă intrare şi se strecură încet spre ceea ce fusese iatacul Annei. Auzi un zgomot şi alergă înainte, apucând să mai vadă nişte picioare care dispăreau pe gaura de aerisire. Se întoarse în fugă, trecu pe lângă Elk şi ajunse la debarcader. Ştia unde răspundea ventilatorul şi spera să-l întâlnească pe necunoscut în zona respectivă. Cel urmărit se dovedi însă mai iute. Încercă să-l prindă dar nu reuşi. Apoi umbra plonjă în apă. Wade se întoarse abătut la magazie.

— Ori era Golly, ori eu comit o mare greşeală. Un tip surprinzător de mărunţel. Nici nu mi-am închipuit că poate să fugă înot.

— N-ai putut să-l prinzi?

— Nu se vede nici o şalupă, adăugă Wade în loc de răspuns. Am putea să-l prindem. Poate ar trebui să

telefonăm la Yard pentru o şalupă rapidă. Fata trebuie găsită. Noaptea asta. Dacă d-na Oaks nu vorbeşte, o va face Siniford.

În timp ce maşina zbura spre vest, Wade reveni asupra principalelor probleme discutate cu avocatul despre Lila. Fata era în mâna Oamenilor de cauciuc, şi totuşi nu se temea pentru soarta ei. Elk părea cu mult mai îngrijorat şi, în timp ce maşina îşi continua drumul spre vestul Londrei, întrebările lui curgeau una după alta.

— Sper să nu i se fi întâmplat nimic fetei. Ascultă, Johnny, presupunând că tipii ăia de cauciuc

— Astâmpără-te, mârâi John. Cred că mâine, până la 10,30 îl am pe Siniford în mână. Nu, nu sunt îngrijorat din pricina Lilei. Planul lor e limpede. Siniford vrea să se căsătorească cu ea şi, cine ştie de ce, Aikness îl ajută. Lila e Delia Pattisen, ceea ce înseamnă că nimeni nu-i va face nici un rău. Ce se va întâmpla după căsătorie e o altă poveste, dar ceremonialul căsătoriei trebuie să aibă loc în condiţii perfecte. Siniford nu e omul care să rişte.

— Ce te aştepţi să găseşti în sertarele alea? Apropo, unde sunt?

— În banca lui Bruder.

— Şi asta unde mai e? Mă întreb pentru că am auzit-o pe Lila vorbind de o bancă şi de atelierul unui gravor, undeva pe Lothbury.

— Opreşte la primul telefon, spuse Wade şoferului, vreau să-l sun pe Bruder. Am făcut o prostie că nu am sunat la banca de pe Lothbury să verific povestea Lilei.

Maşina se opri direct la dl. Bruder, care avea un apartament în Portman Square.

— Great Central Bank, spuse dl. Bruder, sucursala Lothbury.

— Lothbury, exclamă John. Spuneţi-mi, domnule Bruder, există în apropierea acestei sucursale atelierul unui gravor?

I se păru că aude şoapta lui Bruder.

— De ce, începu el…

— Vă rog să-mi spuneţi! E foarte important.

— Da, există aşa ceva. Firma ocupă ultimul etaj al clădirii. De fapt patronul, care este un domn în vârstă, client de al meu, este şi proprietarul atelierului. Chiar el a permis băncii să ridice clădirea, pentru că el avusese la origine parterul, condiţionat ca lui să-i lase ultimul etaj, pentru a-şi continua afacerile. Desigur că are o intrare separată.

— Asta e tot ce doream să aflu. Vă mulţumesc, spuse John, după care îl părăsi pe bancher lăsându-l uluit.

Inspectorul era într-o dilemă. City-ul Londrei avea o situaţie destul de specială: avea propria-i poliţie, propriu-i serviciu de detectivi, şi o administraţie proprie a forţelor de poliţie. Ar fi fost simplu să le ceară sprijinul, dar asta ar fi putut avea implicaţii neaşteptate. Pe de altă parte gândul că va încălca „moşia” celor din City îl oprea să ia legătura cu Yard-ul.

Wade reveni la maşină şi îl întrebă pe Elk.

— Ai telefonat la noi? Ar fi fost o prostie. O să aruncăm o privire băncii. Un stol de poliţişti se învârte pe-acolo, aşa că la o adică le putem cere ajutorul.

Lothbury era complet gol. Văzură un poliţist dând colţul chiar în clipa când ajungeau în faţa clădirii. Banca ocupa ultima parte a unui bloc cu pereţi de piatră şi destul de îngust. În faţa băncii se afla un bărbat înalt care, atunci când cei doi coborâră din maşină, se apropie de ei, privindu-i cu atenţie.

— Inspectorul Wade? întrebă el. Mă numesc Cardlin, sergent detectiv la poliţia din City.

— S-a întâmplat ceva?

Detectivul nu răspunse imediat.

— Asta aş vrea să ştiu, zice el încet. Nu vreau să dau alarma decât dacă este cazul. Sergentul Tophan a promis că vine şi el, iar eu tare aş vrea să telefonez comandantului adjunct – Wilson – care locuieşte prin Holborn.

— Îi telefonez eu. Am văzut un telefon în apropiere. De ce ai venit aici, sergent?

Cel întrebat reflectă o clipă înainte de a răspunde.

— Nimic special, dar mi s-a părut că văd o lumină în atelierul de gravură, aşa că m-am întors la Old Jewry şi am luat a doua cheie. Încă n-am urcat. Dar când m-am întors lumina se stinsese. Le dădu, apoi, numărul de telefon al comandantului adjunct. John descoperi, vorbind cu el, că se cunosc. Se întâlniseră cu un an în urmă la un fel de conferinţă.

— O să aduc totuşi cheile. Dacă e un hoţ? adăugă detectivul.

— Asta vreau să văd şi eu, îi răspunse John.

Când se întoarse îi găsi pe cei doi poliţişti patrulând pe trotuarul de vizavi.

— Şeful vine imediat. Care e atelierul?

Cardlin arătă spre ultimul etaj.

— Dacă urcaţi voi, eu rămân aici. Am armă şi, dacă e cineva sus, nu poate ieşi decât pe aici.

Wade traversă strada şi deschise o uşă laterală cu cheia. Intră urmat de Elk. În spatele uşii era un coridor care mergea de-a lungul peretelui clădirii băncii. În capăt se afla cabina unui lift în jurul căreia o scară circulară ducea spre etajele superioare.

— Vor fi atâţia poliţişti încât nimeni n-o să poată scăpa. Cu ce abordăm subiectul? Cu liftul sau pe scări?

John optă pentru scări. Îşi scoase pantofii şi urcă neauzit. Elk îl urmă îndeaproape. Erau înarmaţi, dar nu avură nevoie de pistoale. Ajunseră la capătul scării fără nici un incident. Pe palier se aflau două uşi, ambele de sticlă, ambele purtând numele gravorului. John potrivi cheia în broască şi deschise uşa fără zgomot. Pătrunseră într-un atelier mare, care cuprindea tot etajul. Când aprinseră lumina văzură pe nişte bănci uneltele necesare unui gravor.

— E pustiu, spuse Elk. N-a trecut nimeni pe aici.

Mai multe grinzi de oţel traversau tavanul. De una din ele atârna o bară de oţel. Era legată de grindă cu sârmă. John se întrebă cu ce putea să-l ajute această bară pe gravor.

Capătul barei se afla între două bănci. Se apropie să vadă despre ce e vorba şi descoperi secretul. În podeaua de beton fusese făcută o gaură lângă care fusese aşezată o bară, un vinci şi un con de oţel. De unul dintre picioarele solide ale băncii fusese legată o scară de frânghie. Înţelese imediat ce s-a întâmplat. De bara care fusese fixată de grindă, s-a fixat vinciul prevăzut cu acel con de oţel. Prin răsucirea şurubului vinciul apăsa asupra conului, care perfora podeaua. Cu bara de oţel se putea lărgi gaura. John coborî pe scară în camera de dedesubt. Era un birou mare ocupat cu şiruri de pupitre. Găsi o uşă al cărei lacăt fusese tăiat. În spatele uşii se afla o scară spiralată care ducea la etajele inferioare. Auzi zgomotul unei uşi care se deschise şi îşi scoase arma din buzunar. Totuşi nu se punea problema apărării. Între timp sosise directorul băncii care îi deschise uşa lui Cardlin. Îi găsi la parter discutând.

— Este extraordinar faptul că au dat o spargere aici. Nu prea avem rezerve importante, spunea directorul.

— Aveţi şi fişe cu acte? întrebă John.

— Da, avem şi aşa ceva, răspunse directorul, dar acolo se poate ajunge doar pe această uşă, care nu e atinsă. Arătă spre o uşă masivă de oţel practicată în zidul biroului său, în care tocmai intraseră. Uşa părea bine închisă, dar la o examinare superficială se vedea că se umblase la lacăt.

Vopseaua era zgâriată şi, mai târziu, au găsit ascunse sub birou o trusă cu scule fine şi o lampă puternică de gaz. Directorul deschise uşa.

Biroul subdirectorului era o cameră cochetă. Părea el însuşi un seif şi li se explică faptul că era folosit chiar în acest scop.

— Avem un număr de clienţi, membri ai Bursei şi, înainte ca seiful băncii să fi fost construit, am păstrat documentele secrete aici, le explică directorul.

— Şi totuşi nu mi-am imaginat niciodată că vor face ceva acestei uşi, spuse şi subdirectorul.

— Sunteţi convins că nu mai există nici o posibilitate de a pătrunde în tezaur? întrebă Cardlin.

— Doar dacă cineva poate să străpungă zece picioare de beton, răspunse directorul zâmbind.

Îi rugă să aştepte o clipă, iar el formă cifrul pe un cadran. Uşa se deschise cu un declic. Aprinse o lumină care le dezvălui cele şase trepte care duceau în camera de beton.

— Aici sunt fişetele. Şi acolo, continuă directorul, arătând cu mâna spre un grilaj de oţel care împărţea încăperea în două, se află un alt seif în care ţinem registrele şi ceva bani gheaţă.

— Care din acestea aparţin trustului Pattison? întrebă Cardlin.

Directorul arătă spre o cutie ceva mai mică de cât celelalte, pe care Cardlin o trase spre el, apoi sub ochii uimiţi ai inspectorului, sergentul introduse un obiect ascuţit între capac şi cutie. Capacul se deschise cu un scrâşnet metalic. Cardlin scoase două pachete cu hârtii pe care le puse în buzunar. Apoi se întoarse calm şi se îndreptă spre scări. Doar în clipa aceea îşi reveni şi John din uluială.

— Ce ţi-a venit, Cardlin, strigă el.

— Făcu un pas în direcţia sergentului şi se opri. Cardlin era cu faţa spre el şi ţinea îndreptat asupra lui un automat.

— Nici o mişcare, spuse el. N-aş vrea să trag. Nu de alta, dar mă aud ceilalţi sticleţi şi-mi strică retragerea şi o săptămână bună de pescuit.

Abia atunci îşi dădu scama că se află în faţa unui american. Vag, John îşi amintea că a mai auzit vocea, dar atunci nu avea accent. Omul urcă scările şi ajunse în cameră ţinând încă arma îndreptată spre ei. Apoi începu să închidă uşa.

— Doamne! Ne închide aici! răsună vocea directorului. O să ne asfixiem! în clipa aceea Wade trase. Auzi ţipătul celuilalt şi zgomotul automatului căzut pe ciment. Uşa mare de oţel se închidea încetişor. Din două salturi, Wade ajunse la uşă, strecurându-şi umărul între masa mare de oţel şi

canat. Celălalt fugise din cameră, trântind a doua uşă pe care o încuiase cu lacătul.

— Semnalul de alarmă, suspină directorul. Lăsaţi-mă pe mine.

Îl împinse pe Elk şi se aplecă peste birou, căutând undeva jos, la piciorul acestuia. Găsi mânerul şi în acelaşi moment în liniştea străzii răsună soneria de alarmă.

Un poliţist din City îi eliberă. În graba lui, hoţul lăsase celelalte uşi deschise. Poliţistul raportă că o maşină trecuse pe lângă el chiar în clipa în care el intra pe Lothbury. Când John părăsi clădirea, strada era plină de poliţişti, lot atunci apăruse şi şeful diviziei.

— Cardlin? nu, nu ştiu să am printre oamenii mei pe unul cu numele ăsta. Cum arăta?

— John îl descrise pe poliţistul cu barbă, dar comandantul ridică din umeri neputincios.

O jumătate de oră mai târziu doi poliţişti treceau foarte abătuţi prin zona digurilor.

— Suntem de tot râsul, spuse Elk întunecat. Singura consolare e că se întâmpla oricum, chiar dacă nu apăream noi. Era al dracului de iute. Mi-aş da salariul pe o lună să pun mâna pe domnul cu barbă.

John tăcea. Pentru el aventura nu însemna nici ridiculizare, nici pierdere de timp. Şi asta pentru că bărbosul, fără voia lui, îi oferise un fir.

Prima vizită o făcu la apartamentul lui Bruder. Avocatul îi aştepta. Deşi se arătă interesat în povestea lor, nu părea prea afectat de pierderea documentelor.

— Consolarea mea e că acolo nu se afla nici un document de valoare din punctul meu de vedere.

— Ce se afla în cutie?

— Certificate de naştere şi căsătorie, câteva scrisori ale fiului d-nei Pattison, câteva fotografii mai cu seamă ale Deliei. Avu o scurtă ezitare, apoi continuă. O declaraţie a servitoarei Anna despre incendiu. Şi atât. Doamnei Pattison îi era teamă că aceste acte vor fi ţinute separat de celelalte

documente. De asta le-am şi pus în bancă, deşi cu greu cred că li se poate atribui vreo valoare.

— Cine ştia că se află la bancă? întrebă John.

— Nimeni. Răspunse avocatul prompt. Nu i-am spus nici lordului Siniford.

— Ba da, replică John încet. Tocmai îmi spuneai mie când el intrase în cameră, ieri seară. Îţi aminteşti că intrase şi arăta ca o momâie udă.

— Mă tem că ştiau cu mult înainte, spuse Elk. Nu auzise Lila vorbindu-se despre Lothbury şi despre atelierul de gravuri cu zile, poate săptămâni înainte? Se poate ca Siniford să fi aflat de acele documente numai ieri, dar, dacă ceea ce îmi spuneţi e corect, atunci el era mai speriat de gândul că le vom vedea decât de acela că ştim unde se află.

John telefonă lordului Siniford, dar acesta nu răspunse. Sună din nou la portar, care avea un alt număr.

— Excelenţa sa a venit şi a plecat imediat, răspunse portarul.

— A venit singur?

— Nu, domnule. A venit însoţit de un domn scund. Au plecat amândoi.

John se duse apoi personal la apartamentul din St. James Street, dar portarul nu-i putu oferi alte detalii.

— Tipul mărunţel era european sau chinez?

— European, domnule. Avea o înfăţişare destul de banală. A mai fost o dată aici. Excelenţa sa rămăsese fără whisky şi eu i-am adus o sticlă. Mi s-a părut că micul domn spune ceva de mare. Îi povestea cât de rece fusese apa Tamisei noaptea trecută. Eu am un şperaclu pentru toate apartamentele din bloc şi, din întâmplare, exact când am intrat vorbeau de chestia asta. Cred că nu v-am fost de mare ajutor.

— Oare? răspunse John enigmatic. Apa a fost rece.

— Ei, nu chiar aşa. Cuvintele lui au fost: „nu mi-am închipuit că apa poate fi aşa rece”, când m-au auzit s-a oprit.

Deci Golly era vizitatorul. Şi mai fusese pe aici. Faptul era o verigă din lanţ.

Wade se întoarse preocupat la Wapping, pentru a formula acuzaţia împotriva d-nei Oaks. O găsi în cea mai conciliantă stare.

— Nu înţeleg ce ai cu mine, d-le Wade. Am fost întotdeauna politicoasă cu d-ta, şi nu ţi-am făcut nici un rău. Acuzaţia e ridiculă – administrare de droguri! Cât despre Lila nu am mai văzut-o de ieri. Fata aia îmi dă mai multă bătaie de cap decât bucurii. Tare aş vrea ca cineva să mă elibereze luându-mi-o de pe cap. N-arată rău de loc şi mai are şi ceva bani. Sărmana mea soră a lăsat aproape 1000 de lire. E tânără dar poate fi o soţie bună.

— Pentru mine, de exemplu, spuse John. Asta era momeala. Ei bine, nu merge. Cât despre soră-ta, dacă ai avut aşa ceva, atunci n-a fost nici sărmană, nici drăguţă – e o poveste care nu ţine. Lila Smith e Lila Pattison. O văzu făcând feţe-feţe.

— Nu nu înţeleg ce vrei să spui. E un adevărat mister ce aud.

John reformulă acuzarea, apoi se întoarse spre ea.

— Îmi vei da drumul pe cauţiune, nu-i aşa, d-le Wade? Era în pragul lacrimilor. Nu vei reţine o femeie respectabilă peste noapte în celula asta mizerabilă.

— Celulele acestei secţii sunt atât curate cât şi sănătoase, îi spuse inspectorul cu răceală. Pe lângă asta cred că dl. Oaks va plăti cauţiunea. Da, scumpa mea prietenă, accept eliberarea ta pe cauţiune dacă soţul tău îşi face apariţia. Cel mai bine ar fi să-i trimiţi o vorbă.

Femeia era surprinsă, dar încercă să-şi revină.

— Nu ştiu unde e Golly, nu l-am mai văzut.

— Îţi duci viaţa fără să întâlneşti pe nimeni. În mod sigur te-ai văzut cu el noaptea trecută. L-am găsit în magazia de lemne. Ultima oară înota spre London Brigde. Sper că n-are probleme cu reumatismul.

Faţa femeii redeveni masca pe care Wade o ştia atât de bine. Vru să spună ceva dar se răzgândi. Se răsuci pe călcâie, urmând-o pe gardiană spre celulă.

Wade se întoarse acasă frânt de oboseală şi adormi înainte de a-şi fi dat seama că e în pat. Se trezi după cinci ore cu Elk la capul său.

— Nu dorm niciodată, spuse el netulburat. E cea mai mare pierdere de timp.

— Ce vrei? îl întrerupse John întinzându-se şi căscând cu poftă. Te pomeni că ai venit cu vreo chestie trăsnet de la Yard?

Elk îl puse pe jar întârziind răspunsul cu aprinderea unui muc de ţigară.

— Nu, da' o să vină şi asta la vremea ei. Am vrut să afli că poliţia fluvială a pescuit în zori trupul unui bărbat din apele Tamisei. L-au găsit plutind pe lângă malul dinspre Middlesex.

— Cine e? întrebă Wade nerăbdător.

— Răposatul lord Siniford, răspunse poliţistul lansând un nor de fum spre tavan.

— Siniford! A murit! Înecat!

Elk negă dând din cap.

— Înjunghiat. A fost o treabă făcută de un specialist. Doctorul spune că Siniford nici n-a mai apucat să priceapă ce se petrece.

Conţinutul buzunarelor lordului stătea întins pe o masă a secţiei de poliţie. O tabacheră de aur, o cutiuţă de aur conţinând o pudră care urma să fie analizată, dar despre care Wade ştia că e cocaină, un cuţitaş de argint, un inel de platină, chei, un flacon cu pilule pentru răul de mare. Aceasta fusese averea aflată asupra lordului. Nu exista nici o agendă, nici bancnote sau documente care să permită identificarea, deşi, după cum spunea şi Elk, tabachera şi cheile erau suficiente pentru stabilirea identităţii. Rana fatală abia dacă se putea vedea. Siniford fusese înjunghiat

în gât, din spate. Lovitura, extrem de precisă, vizase vertebrele şi moartea fusese instantanee.

— Am mai văzut o crimă sau două în genul ăsta, spuse Elk. Sunt originali chinezii ăştia. Ce facem cu astea? Arătă cu mâna spre obiectele de pe masă.

— Nimic, a fost un marinar prost. Crima s-a comis între miezul nopţii şi 6 dimineaţa, când a fost găsit. Probabil că a fost comisă în zona Westminster.

Luă din cuier vesta purtată de lord.

— Iată dovada că era pregătit să plece pe mare. Asta e o vestă de salvare, aşa cum poartă cei mai slabi de înger. Nu şi-au dat seama că va pluti. Ceasul i s-a oprit la, 1,17, adică cu 5 minute înainte ca fluxul să scadă. Crima s-a comis deci la 6 ore după Greenwich. Fluxul reîncepea chiar în clipa în care a fost găsit cadavrul.

— Ia uite! exclamă Elk, devii un adevărat Sherlock Holmes. Asta ce mai e? Luă de pe masă inelul şi îl privi atent. Puţin cam mic pentru degetele lui. Nu-i aşa?

— Era în vesta de salvare, spuse John. Şi nu era destinată degetului său. E o verighetă.

— Avea de gând să se căsătorească, se minună Elk şi fluieră prelung.

Puse apoi inelul pe masă şi aruncă o privire furişă spre chipul răvăşit al lui Wade.

— Te văd frământat, Johnny.

— Da, sunt teribil de frământat. Teoriile mele s-au spulberat. Am crezut că planul era de a o căsători pe Lila cu individul ăsta. Credeam că asta îi va oferi un răgaz. Ar fi micşorat pericolul. Dar aşa…

Elk îl părăsi curând. Peste o oră îi telefonă lui Wade rugându-l să vină la Scotland Yard. Wade se supuse fără nici un chef.

Elk se afla în biroul şefului, care tocmai studia un mesaj radio în clipa în care intră Wade. Îi împinse un ziar aflat pe masă.

— Uite şi sfârşitul lui „Seal of Troy”, spuse el. Respectând instrucţiunile Amiralităţii, un crucişător de-al nostru a interceptat-o în timp ce se apropia de coasta braziliană. Uite raportul.

„Conform codului XF.43/C9A1195142, am interceptat „Seal of Troy” pe care l-am supus unor cercetări. Încărcătură: maşini agricole şi automobile. Şef maşinist Silvini, secund Thomas Treat. Nici căpitanul Aikness, nici celălalt secund, Raggit Lane, nu se aflau la bord. În cabinele 75, 76 şi 79, aflate pe puntea 4, cea care se află sub nivelul apei, am găsit trei bărbaţi, doi englezi şi un american, care au afirmat că se află pe vas de şase ani, misiunea lor fiind de a topi monturile bijuteriilor furate. Fiecare dintre cei trei a dat câte o declaraţie separată din care rezultă că vasul este, în principal, folosit pentru preluarea bunurilor furate. Într-una din cabine a fost găsită o casă de fier conţinând o mare cantitate de pietre preţioase, aur şi platină. A mai fost găsită o mare cantitate de bani lichizi. Unul dintre bijutieri a declarat că ceea ce conţinea casa de bani reprezintă rezultatul a şase spargeri, printre care şi o bancă.” Urmau două rânduri indescifrabile, după care textul continua: „Declaraţiile au fost şi vor fi luate în faţa magistraţilor şi vor fi înaintate. „Seal of Troy” va face procesul propriilor lor ofiţeri.”

— Asta va fi o veste proastă pentru căpitanul Aikness, ca să nu mai vorbim de Lane, spuse Elk.

Wade dădu din cap.

— Nu chiar atât de proastă cum îţi închipui. Am impresia că Aikness a ştiut că joaca s-a terminat, tocmai de asta a permis navei să plece, convins fiind că va fi reţinută. Pierderea nu-l va afecta prea mult. Sigur a adunat o sumă frumoasă în America de Sud.

Elk îl privi neîncrezător.

— Aikness? Hm. Ce-o fi făcând Golly pe nava asta? Sărmanul drăcuşor e căzut şi el în aceeaşi cursă. Să-ţi spun drept, îmi place Golly ăsta, chiar dacă mai cumpără şi panseluţe. Dar nu e decât un instrument.

— Cu două tăişuri, continuă John.

Avea o întâlnire la tribunal unde găsi un număr impresionant de rude ale d-nei Oaks şi de vecini. Cei mai

mulţi dintre şobolanii fluviului o cunoşteau pe Mami şi ştiau cât de profitabilă era acea cunoştinţă. În camera aflată în spatele magaziei de lemne dispăruse într-o noapte o cantitate apreciabilă de mătase furată de la bordul unui vapor ancorat în Pool. Din afacerea asta căpitanul se alesese cu partea lui, dar câştigul cel mai mare îi revenise lui Mami.

Locul gemea de indivizi cu mutre bizare pe care nu-i mai văzuse până atunci. Era privit cu ochi inexpresivi, într-o tăcere desăvârşită. O văzu pe d-na Oaks în mica sală de aşteptare ce se învecina cu holul. Dormise foarte puţin, dar părea calmă. Îl întrebă dacă a fost la Club şi, când el îi spuse că nu, redeveni tăcută. Dar după un timp îi zise:

— Sper că vei rezolva cazul azi, d-le Wade. Nu văd ce acuzaţii îmi poţi aduce, cu atât mai puţin cum le poţi susţine. Am cei mai buni avocaţi şi m-ar mira să nu te facă praf. N-aş vrea să te fac de râs în tribunal. Dar dacă retragi acuzaţia n-o să mai formulez nici o plângere şi nici n-o să-ţi mai port pică.

Wade clătină capul.

— Cazul a fost înaintat curţii civile şi eu o să cer condamnarea ta, o anunţă el în timp ce pe obrajii ei apăreau pete violete şi ochii i se aprindeau de ură.

— Bine. O să vezi de ce sunt în stare. Am şi eu prietenii mei. Dl. Siniford…

— Lordul Siniford e mort.

Inspectorul vorbise cu răceală, urmărindu-i reacţia. În prima clipă deveni stacojie, apoi păli.

— Mort? şi vorbele ei avură un şuierat sinistru.

El încuviinţă.

— Când Când a murit?

— A fost ucis în noaptea trecută. Corpul i-a fost găsit în apă.

Femeia rămase ţeapănă în faţa lui. Apoi i se muiară picioarele şi era gata să se prăbuşească. El o prinse şi o

ajută să se aşeze. Nu leşinase. Ochii ei rotunzi străluceau drăceşte. Vocea îi devenise ca un croncănit.

— L-au ucis! Şi lordul ar fi trebuit să se însoare cu ea. De ce l-au lăsat să o facă?

Răspunsul lui John fu la fel de inspirat.

— Pentru că celălalt vrea să se însoare cu ea.

— Nu, nu! izbucni ea. Nu a putut să facă una ca asta.

Detectivul îşi puse mâna pe umărul ei.

— Doamnă Oaks, nu sunteţi suficient de tare ca să rezistaţi. Sunt gata să renunţ. De ce nu vorbiţi? Profitaţi de calitatea d-voastră de martor principal. Aikness înseamnă bani pentru d-ta şi noi ştim totul despre „Seal of Troy" şi despre Lila Smith.

Femeia rămase tăcută.

— Nu încerc să te păcălesc. Dimpotrivă, aş vrea să te ajut, continuă detectivul.

Ea îşi ridică ochii şi el rămase mut în faţa agoniei care se citea în ei.

— Nu ştiu Nici nu-mi mai pasă de puşcărie şi nici nu-mi doresc cauţiune. Poate că o să ne vedem mâine sau zilele următoare.

Apăru în faţa curţii cu un obraz de ceară. Când totul se sfârşi, d-na Oaks nu ceru eliberarea pe cauţiune; numai un singur om nu a fost surprins şi acela era inspectorul Wade.

— Aşa sunt damele, spuse un tip cu figură ciudată care îşi făcuse apariţia în ziua aceea. Toate mi se par niţel ţicnite.

Cel care îl însoţea mormăi ceva fără să îl susţină prea înfocat.

— Ascultă! nu-s curţile astea de tot râsu'? Cum să le zici ăstora magistraţi? Şi toţi sunt aşa de mişto înţoliţi. Demni de toată stima.

Celălalt mestecă ceva dar nu mai spuse nimic. O clipă avu impresia că sunt urmăriţi şi îşi pipăi arma de sub haină, dar se lămuri că se înşelase. După un timp sparse tăcerea.

— Uite şi dama. Ascultă Jakey, chiar crezi că e o.k.? N-am avut niciodată de făcut treabă pă una ca asta.

Îşi continuară discuţia despre misiunea lor când ajunseră acasă.

CAPITOLUL IX.

Taina lui „Seal of Troy” nu mai era un secret. Cineva de pe vas telegrafiase guvernului brazilian. După amiază apăru în ziarele londoneze o declaraţie a guvernului britanic; în paralel cu prezentarea tragediei lordului Siniford, apăru şi povestea vasului comoară, cu o listă a jafurilor comise de „MĂŞTILE MORŢII”.

Se publică şi un raport privind cercetările întreprinse de autorităţi. Apariţia fotografiei lui Oaks ca fiind căutat de poliţie, avu oarece efect asupra soţiei lui, arestată pentru un motiv care, aparent, nu avea nici o legătură cu cauza.

Era ziua conferinţelor şi John trebuia să apară în faţa celor patru şefi care nu acceptă scuze şi nu iartă greşeli. Din expunerea făcută de Wade privind spargerea de la bancă, superiorii au ales ce li s-a părut lor mai consistent.

— Sunt inteligenţi tipii ăştia, spuse directorul. Au încercat seiful şi au văzut că nu merge. A fost o lovitură de maestru să trimită după director. Cu atât mai mare le-a fost norocul ca tu să te afli acolo. Unul din poliţişti l-a auzit pe Cardlin prezentându-se, – bine şi-a ales numeleşi i-a văzut şi legitimaţia de la Scotland Yard. Nu te condamnăm, inspectore, dar îi vrem pe Aikness şi Oaks al naibii de mult.

— L-am cunoscut pe Oaks destul de bine acum 20 de ani, spuse unul din cei Patru. Era cel mai deştept hoţ din Est End. Cred că a strâns o avere. Vorbeşte cinci sau şase limbi.

John îl privi uimit.

— Cine? Oaks? întotdeauna am crezut despre el că e un analfabet.

— Da' de unde. Defectul lui a fost altul. A crezut că are voce şi a cheltuit sute dacă nu mii de lire ca să şi-o cultive.

Atât de impresionat fu John de cele aflate despre Golly că după amiază făcu o vizită la Mecca. Cunoştea camera lui Golly pe care o văzuse cândva în treacăt. Se gândi că n-ar strica o vizită mai aprofundată.

Camera, destul de întunecoasă şi spaţioasă, se afla deasupra magaziei de lemne. Fereastra era mică, de aceea şi aerul era stătut şi lumina săracă. Un pat mic, o bibliotecă mare plină cu volume, o lampă şi o sofa uzată completau mobilierul. Titlurile volumelor nu erau vizibile. Cărţile fuseseră îmbrăcate în coperţi de hârtie, ceea ce înseamnă că alegerea lor presupunea ore întregi de căutări, ori, poate, proprietarul le cunoştea după mărime şi locul ocupat. Biblioteca era bine aranjată. Primul volum era „Noul Testament” în greacă. Această descoperire a fost primul şoc. O jumătate de duzină de volume tratau probleme de strategie a războiului. Cărţile acestea fuseseră citite şi răscitite, pentru că pe margini erau multe adnotaţii făcute cu creionul. Un număr de volume tratau probleme de teoria muzicii. Celelalte erau de filosofie şi călătorii, scrise în germană, franceză, spaniolă şi italiană. Wade mai descoperi şi „Comentariile” lui Cezar în latină. Nimic nu făcea vreo referire la starea materială a lui Golly. John îşi scutură capul. Golly reprezenta un adevărat mister pentru el. Încercă să descopere ascunzătoarea, dar nu găsi nimic.

Restul zilei fu obositor şi trist. Poliţia a patru judeţe desfăşura o muncă susţinută pentru descoperirea Lilei Smith, dar la cartierul general al poliţiei nu parveni nici o ştire în acest sens. În aceeaşi seară Wade făcu o vizită d-nei Oaks la închisoarea Holloway. Era îmbufnată şi necomunicativă. Finalul fu o explozie de nervi a femeii care puse capăt dialogului.

Ceva mai târziu se duse la Elk.

— Ceva nou?

— Nu tocmai. Doar ştirea că în câteva cartiere rău famate din Londra poliţia a întreprins nişte razii, punând sub urmărire străinii care se iviseră în ultima vreme.

— S-a aflat ceva despre Golly Oaks? Mă interesează trecutul lui.

— Am găsit ceva, dar nu sunt probe. A fost şeful unei bande de puşti; pe vremea aia se băteau cu cei din Brick

Lane. Dar niciodată nu ne-a ajuns pe mână. Mai târziu a organizat la Birmingham o bandă specializată în furtul de aur. Sunt mulţi bijutieri acolo, aşa că furtul de aur nu era o problemă. Se făcea un aliaj care imita aurul şi treaba mergea strună.

John făcu un efort să şi-l amintească pe Golly. Nu era o treabă uşoară. Credea despre el că e un hoţ mărunt, dar mai cu seamă un tăinuitor de lucruri furate. Mai ştia că e ţinut la mare respect de unii dintre cei mai înrăiţi hoţi din zonă. Un om aparent atât de slab, care se vâra sub papucul nevesti-si de unul singur. Ar fi fost greu să crezi despre el că organizase o bandă de tâlhari.

— A suferit vreo condamnare?

— Nimic, răspunse Elk. E curios cât de târziu a devenit Golly un cetăţean onorabil care taie lemne. Şi eu care credeam că Mami l-a cules de pe drumuri!

— Şi eu aş fi pariat. Încep să-mi formez o altă imagine despre el.

Şi impresiile Lilei Smith se schimbau. Stătea singură în cabina mică şi luxoasă unde fusese adusă din casa lui Tappitt. Nu ştia pe ce vas se află pentru că imediat după debarcarea d-nei Oaks fusese legată la ochi. Nu-i era teamă. O frământa doar o mare curiozitate. Frică nu a simţit cu adevărat decât în noaptea incendiului.

Nu părea a fi o cabină obişnuită. Era destul de largă, cu tavanul jos, mobilată cu gust. Cabina nu avea nici un hublou, era practic separată de lume. În apropiere se auzea zumzăitul unui motor care îi ventila şi lumina cabina. Un recamier şi o masă de scris completau mobilierul. Pe pereţi erau câteva tablouri. Un cămin electric îi asigura un plus de căldură în dimineţile răcoroase. Singura persoană pe care o vedea era servitorul chinez care îi servea masa şi îi pregătea baia.

Vasul se mişca lin cea mai mare parte a timpului. Ştia cu siguranţă că se mai aflau pe Tamisa. Auzea sirenele celorlalte nave şi ceasul bisericii bătând ora de zece.

Dormise excelent prima noapte pe vas, în pofida emoţiilor. Când s-a trezit l-a văzut pe servitorul chinez aranjând o măsuţă de serviciu lângă ea. I se păru ciudat ca cineva să aştepte după ea, dar curând se obişnui cu prezenţa lui. Omul vorbea puţin englezeşte, zâmbea tot timpul şi îi anticipa fiecare dorinţă. Faptul că putea să încuie uşa cabinei i se părea o mare uşurare. Pe de altă parte uşa era încuiată şi pe dinafară. De aceea nu reuşise să vadă vasul şi nici să afle în compania cui se află. Îşi imagina că d-na Oaks se afla la bord de vreme ce ea fusese aceea care o scosese din casa sergentului. Era sigură că John Wade o căuta.

Venirea lui Golly a fost un eveniment. Îi plăcea omuleţul. Şi-l închipuia combinat cu tot felul de ticăloşi, dar vedea în el mal mult un instrument. Tocmai îşi lua micul dejun când uşa s-a deschis şi el a intrat zâmbind. De obicei purta pălărie, sau o căciulă care îi acoperea urechile. Acum avea un melon care îi venea caraghios. Ochelarii cu rama de aur, mustăcioara malagambistă şi hainele ponosite îl făceau să pară în totală discordanţă cu locul luxos în care se afla.

— Bună, domnule Oaks, spuse ea, ridicându-se de la locul ei.

— Ia loc, draga mea. Voi lua o ceaşcă de ceai cu tine.

Abia atunci observă că pe tavă se află două ceşti. El îşi scoase melonul pe care îl puse pe jos.

— Ce viaţă! Vorba lui Socrate… îi spuse ceva care sună ca o păsărească pentru ea. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că era în greacă.

— Un adevărat lux, Lila!

Fata ezită o clipă.

— Da, mă simt bine. Dar încotro mergem, d-le Oaks?

Bărbatul privi spre uşă, apoi spuse în şoaptă.

— Numai Domnul ştie. Am crezut că vom ajunge la Mecca – dis aliter visum.

Fata îşi reveni cu greu din uimire.

— D-na Oaks e la bord? întrebă ea încă uimită de ce auzise.

— N-a putut să vină, răspunse el clătinând din cap. Are o mulţime pe cap. Ce femeie! Un adevărat ajutor pentru orice bărbat. Va fi bine, Lila, continuă el după ce mai adăugă câteva cuvinte într-o limbă necunoscută. Să nu-ţi fie teamă. Vei fi înconjurată de lux şi vei fi fericită. Giuvaeruri, diamante şi Rolls-uri. Tot ce-şi poate dori inima.

Îl privi cu aceeaşi uimire în ochi.

— Când va fi asta, d-le Oaks?

— La timpul potrivit, draga mea.

Golly privi încăperea cu un fel de mândrie care nu-i scăpă fetei.

— Uite un Tintoretto, în ceea ce aş numi a doua fază a creaţiei. Probabil că era deja bătrâior când l-a pictat. Uite şi nişte desene de Sansovino, uite şi un Bellini. Asta nu e cine ştie ce, şi nici pictorul n-a fost dintre cei mai buni. Personal sunt cu totul pentru şcoala veneţiană.

Fata rămase cu gura căscată. Omuleţul ăsta pe care nu dăduse prea multe parale, stătea acum în faţa ei emiţând judecăţi de valoare.

— Benvenuto, iată un om pentru banii mei. I-ai citit cartea? Am crezut că o să leşin de râs. Ăsta n-a fost pictor. Sculptor. Ai văzut „Meduza”? Odată, când am fost la Florenţa am văzut-o. Privi din nou spre picturi şi plescăi din buze.

— Locul lor e în Anglia, spuse el.

— Nu am bănuit niciodată că sunteţi o asemenea autoritate în artă, d-le Oaks, îl complimentă ea zâmbind.

— Mă pricep puţin. Dar adevărata mea pasiune e muzica. Se spune că aş avea vocea lui Caruso.

Rostise aceste cuvinte fără să zâmbească. Instinctul îi şopti că dacă ar completa ilaritatea mută a acestui moment cu un hohot de râs ar face cea mai mare greşeală.

— Nu nu v-am auzit niciodată cântând, d-le Golly începu ea cu o oarecare timiditate.

— Unchiule Golly, o corectă el. Ce tot îi dai zor cu acest „domnule”? Ba da, m-ai auzit cântând. Îi aruncă o privire

încărcată de dor. Nu-i aşa?

Lila îşi scutură capul. Minţea. De fapt îl auzise cântând de mai multe ori. De fiecare dată închisese ferestrele ca să scape de gălăgie.

— Ce zici de aria asta din „Faust”?

Fata dădu iar din cap, neîndrăznind să vorbească. Spre uimirea ei, Golly se ridică de la locul lui, şi apropiindu-se de micul pian aflat într-un colţ al cabinei, începu să cânte. Spre uimirea ei cânta ca un adevărat maestru. Apoi începu să cânte din gură. Avea o voce remarcabil de falsă. Dacă până atunci distanţa mai atenuase ceva din chinurile la care fusese supusă, în spaţiul strâmt schelălăiturile lui deveneau insuportabile. Cânta în italiană, bâţâindu-se pe scaun, capul îi era dat pe spate şi ochii închişi într-un extaz neprefăcut. Şi, din nou, instinctul îi şopti să nu-şi astupe urechile sau să facă alt gest care l-ar fi ofensat. După o vreme care i s-a părut o eternitate cântăreţul îşi încheie recitalul, întorcându-se apoi spre ea.

— Ei?

— Minunat, şopti ea. Nici… nici n-am ştiut că puteţi să cântaţi.

Spre marea ei uşurare el închise capacul pianului. Se apropie apoi cu mâinile în buzunare şi pieptul umflat ca o vrăbiuţă.

— Numai câţiva oameni sunt în stare de aşa ceva, decretă el, extrem de puţini.

Oare era nebun sau credea sincer că între oribilul său scheunat şi a cânta există o legătură cât de vagă? Fata se grăbi să schimbe subiectul întrebându-l numele vasului.

— Rikitiki, răspunse el prompt. E un vas indian. Căpitanul l-a cumpărat pe nimica toată. Şi când te gândeşti că e unul dintre cele mai rapide din lume.

— Unde ne aflăm acum, domnule Oaks?

— Unchiule Golly, vrei să zici, o admonestă el cu reproş. Unde suntem? Îşi privi ceasul cu un gest emfatic. Am trecut de Gravesend. Îl aşteptăm pe pilot.

Pentru prima dată nervii începură s-o lase.

— Pilot? Plecăm pe mare? întrebă ea alarmată. Unde mergem, d-le Oaks, adică unchiule Golly?

— Nu se ştie exact.

— De ce sunt ţinută aici?

— Pentru binele tău, draga mea.

Se aşeză şi îşi bău ceaiul cu sorbituri gălăgioase.

— Pentru binele tău. Te caută tot soiul de tipi. Omul acela, Wade. Ce şacal! Ce ticălos bun de spânzurat. E unul dintre cei mai şmecheri din Wapping. Trăieşte numai din ciubucuri. Măştile morţii l-au îmbogăţit.

Nu putea crede o vorbă, deşi dl. Oaks era foarte serios. Aproape că o convinsese.

— De fapt nu m-ar mira să fie unul dintre Oamenii ăştia de cauciuc. Poliţiştii sunt amestecaţi în toate porcăriile astea. N-ai citit ultimele ziare?

— Dar dl. Wade n-ar putea să facă aşa ceva, spuse ea indignată.

— N-ar putea? o imită Golly cu un rânjet sarcastic. Nici nu-ţi trece prin minte de ce e în stare un tip ca ăsta. Chiar crezi că poate trăi din salariu? Nu, draga mea, primeşte o avere de la cei care au tot interesul să-l mituiască: proprietari de case de joc şi de alte locuri de care tu nici nu-ţi poţi închipui că există. A vrut să ia şi banii tăi.

— Banii mei?

Omul din faţa ei înnebunise? Dl. Oaks îşi reveni din izbucnirea sa chicotind.

— Asta e, ca să zic aşa, o figură de stil. Vrea pe cineva să-i fie ca un servitor. Cineva care să-i ţină gospodăria pe nimic. Unui cerşetor ca el i-ar trebui o soţie cât mai ieftină. Nu-şi poate permite să…

— Dar spuneaţi că s-a îmbogăţit prin mijloace necinstite.

Dl. Golly Oaks tuşi. Comisese o nouă eroare.

— E un fel de a spune, o drese el ştergându-şi gura cu o batistă de o curăţenie îndoielnică. Sunt aici o mulţime de

cărţi care te vor bine dispune. Păcat că nu ştii să citeşti în limbi străine.

Arătă spre un raft de cărţi bine garnisit pe care fata nu avusese încă timp să-l cerceteze.

— Ai grijă de tine. Îl voi trimite pe căpitan să-ţi îndeplinească dorinţele.

— Căpitanul? Vreţi să spuneţi

— Aikness îl cheamă. N-are importanţă cum îi spuneai înainte. E domnul care obişnuia să te scoată la restaurant.

O examină printre pleoapele lăsate.

— E un tip drăguţ. Ţi-a fost mai bun ca un tată. Are 58 de ani.

Cu aceste cuvinte, mititelul părăsi camera.

O lăsă pe Lila cu destule probleme la care să reflecteze. Acel domn Oaks pe care îl cunoscuse cândva, dispăruse definitiv. Acum avea de-a face cu un alt om, fantastic, şi deloc real. Nu-i era teamă de el. Dimpotrivă, cu el la bord se simţea mai în siguranţă. Într-un fel îl prefera soţiei lui. În plus, fuseseră buni prieteni.

Fata se culcă devreme în seara aceea dar se trezi pe la patru din pricina unui zgomot straniu: mugetul unei vaci. Urmă un alt muget al unei alte vaci. Apoi cântecul unui cocoş şi un clopot care anunţa cel de-al patrulea sfert al orei. Vaci şi pui şi toate zvonurile satului făceau discordanţă cu afirmaţia d-lui Golly că s-ar fi aflat pe un vas la gurile Tamisei.

Lila se hotărî să-l întrebe pe Golly dacă putea să iasă pe punte. Aerul din cabină era în permanenţă proaspăt, dar ar fi vrut să vadă lumina zilei. Înaintea prânzului, Aikness îşi făcu apariţia. Nu purta haine de marinar ci un costum de flanelă. Era atât de înalt încât trebui să se aplece când intră. Era pentru prima oară când îl privea cu detaşare, fără nici un pic de interes. Faţa îi era bronzată şi dosul mâinilor acoperit cu un păr fin şi negru. Avea o figură mai curând înspăimântătoare.

— Cum te simţi? Ai obosit? întrebă el.

O bătu apoi pe umăr cu palma lui mare şi ea se strânse toată de dezgust.

— Într-o zi, cel mult două te ducem la mal. Ne aşteaptă o maşină care o să te ducă în vestul Angliei. Dar pentru un timp ar fi bine să nu te arăţi.

O întrebă dacă o vizitase Oaks în dimineaţa aceea şi când ea îi spuse că nu, păru uşurat.

— Lordul Siniford e la bord?

Faţa căpitanului căpătă o notă amară, de parcă subiectul i-ar fi displăcut.

— Nu, răspunse el scurt. Ar fi mai bine să-l uiţi. Nu era de tine.

A fost rândul ei să se simtă uşurată. De când se afla la bord se aşteptase ca excelenţa sa să-şi facă apariţia. Căpitanul, faţă de care avea un respect generat de ţinuta lui de om de comandă, i se părea nervos. O întrebă brusc, după mai multe încercări de a formula corect o propoziţie.

— Câţi ani crezi că am, Lila?

— 58, răspunse ea prompt. Răspunsul nu fu de natură să-l încânte.

— Ce tâmpenie! Fac 52 pe 3 iulie. Aş putea spune că sunt tânăr. Dacă ai de gând să te căsătoreşti, să-ţi alegi un om cu mult mai în vârstă ca tine, un om care să fie în stare să-ţi poarte de grijă. Un om care să te poată salva din primejdie şi să te ducă într-un loc sigur ca ăsta.

Îşi plesni degetele cu zgomot. O privi lung fără să mai spună ceva. Figura lui întunecată aproape că o sperie.

— Sunt atâţia care ar vrea să pună mâna pe un milion. Nu-ţi pierde capul dacă ţi se oferă o partidă bună, dar nu uita că eu sunt aproape şi, dacă vrei să scapi de cineva, e suficient să faci aşa – şi îşi plesni iar degetele.

Apoi schimbă subiectul.

— Când m-am întors din ultimul voiaj am descoperit că nu mai eşti un copil. Ai început să însemni ceva pentru mine şi însemni din ce în ce mai mult. Aş risca mult pentru tine, un milion, dacă nu şi mai mult.

— Ce înţelegeţi prin „milion”, d-le Aikness?

Omul tuşi, luând o atitudine vădit încurcată.

— Credeam că Golly te-a vizitat şi că a avut o discuţie cu tine. N-a fost aşa?

Ea zâmbi. Căpitanul era foarte încurcat şi ea se simţi imediat stăpână pe situaţie.

— Nu e nevoie să-i spui lui Golly ce am discutat. E un tip altruist şi generos, dar prea sensibil la anumite chestii.

Golly generos? Mititelul devenea o figură tot mai incredibilă, dar ce făcuse el ca să fie generos? Doar era un tip sărac.

— Îl cunoaşteţi de mult pe unchiul Golly?

— Da, răspunse el scurt, apoi se apropie de uşă. Azi, sau mâine va fi uşor, dar după asta nu mai garantez. Când vrei să pleci să mă anunţi, dar să nu-i spui nimic lui Golly.

Înainte de a-i fi răspuns ceva, căpitanul părăsi încăperea.

Aikness urcă scara şi ajunse pe puntea vasului mare cu pânzele strânse. Nava se numea „Betsy and Jane” şi era ancorată în dreptul unei pajişti. În spatele ei se afla un alt vas pe care se vedeau doi oameni. Pe puntea lui „Helsy” se afla doar un om, mic de statură care citea ceva scris pe o bucată de hârtie. Îmbrăcămintea ridicolă şi boneta imensă care îi acoperea capul îl făceau greu de recunoscut pe Golly. El îl privi pe deasupra ochelarilor pe căpitanul care se apropia.

— Arăţi nostim. Vorbele îi musteau de bătaie de joc. Cine te vede ar crede că eşti pe un vas familial. Am fost la Lila.

Aikness se sprijini de tambuchi şi îşi umplu pipa.

Golly îl privi batjocoritor, apoi spuse:

— O săptămână te-ai chinuit să-ţi laşi favoriţi şi acum ţi i-ai ras ca să creadă că ai 52 de ani.

— Atâta şi am, mârâi celălalt.

— Ai 10, îi spuse Golly acru. Du-te şi schimbă-te, intră în ţoalele tale de marinar şi p-ormă o să-ţi spun ce s-a întâmplat cu „Seal of Troy”, scrie în ziare.

Faţa celuilalt deveni o pată albă.

— Au agăţat-o?

Golly încuviinţă.

— Şi au găsit tot, completă el vesel. Aur, platină, diamante. Şi te vor găsi şi pe tine, Bill Aikness. Hai du-te şi schimbă-te.

— Mai vrei ceva? îl întrebă căpitanul în timp ce se pregătea să coboare.

— Da, să-mi aduci o fâşie de voal negru. Vreau să mi-l leg la gât.

— Adică? izbucni Aikness.

— Asta vreau. Toate lucrurile trebuie să se sfârşească într-o bună zi. Şi ăsta ar fi trebuit să se termine de mult.

CAPITOLUL X.

Wade ceruse trei zile de detenţie pentru d-na Oaks, timp în care trezoreria să hotărască dacă urmărirea acuzatei să mai continue sau nu.

— Probele sunt cam slabe, afirmă o oficialitate de la Justiţie. Mă îndoiesc că vei obţine arestarea. Noi îţi oferim patru zile. Poate vei reuşi. Nu există nici o dovadă că Oaks a dat vreun drog soţiei poliţistului.

— Mai daţi-mi patru zile. Poate va vorbi.

Doamna Oaks fu adusă de la Holloway dimineaţa în zori şi fu lăsată într-una din celulele poliţiei. În aceeaşi dimineaţă, conform obiceiului, o prietenă a d-nei Oaks îi trimise un mic dejun consistent care îi fu adus de gardiană. Cam în acelaşi timp sosi Wade. Se afla în coridorul care conducea la celulele rezervate femeilor, când gardiana trecu în fugă pe lângă el. Se opri la sergentul de serviciu pe care îl rugă să trimită după un medic. Wade apucă să o prindă de mână pe când se întorcea.

— E cineva bolnav?

— Femeia de la numărul 9 – cazul dumitale, d-le Wade. Cred că a leşinat. Am auzit când a răsturnat tava cu ceai. Zăcea întinsă pe duşumea.

Wade alergă spre celulă. Femeia avea faţa cenuşie şi buzele decolorate. Inspectorul se aplecă peste ea dar nu îi auzi respiraţia. Mâinile îi erau de gheaţă. Nici urmă de puls.

După câteva minute apăru şi medicul închisorii. După o examinare sumară, urmă verdictul definitiv:

— E moartă; cianură; d-na s-a sinucis.

Cercetările ulterioare ale celulei şi ale hainelor victimei nu au dus la descoperirea fiolei. Din fericire, deşi masa fusese răsturnată, ceainicul şi cu cana cu lapte rămăseseră întregi.

— Trebuie duse la analiză, spuse Wade. Inspectorul era convins însă că d-na Oaks murise din pricina aceluiaşi motiv care pusese capăt vieţii lui Siniford.

Lui Wade nu-i fu greu să găsească persoana care adusese mâncarea sărmanei Mami. Era chelneriţă într-o cafenea mică lângă Mecca. Femeia nu avea de făcut nici o declaraţie. I se spusese să ducă micul dejun la închisoare. Luase ceaiul şi laptele la întâmplare alegând dintre câteva vase care conţineau acelaşi lucru.

— Te-ai întâlnit cu cineva pe drum? o întrebă Wade.

Ea îşi aminti că a întâlnit doi bărbaţi. „Străini” îşi spusese în gând; unul dintre ei o întrebase cum se ajunge în High Street. Le arătase direcţia cu o mişcare a capului.

— Destul de simplu, observă John. În timp ce unul ţi-a distras atenţia, celălalt a turnat otrava.

— A putut să ţi-i descrie? îl întrebă Elk.

— Tot ce mi-a putut spune a fost că sunt străini. O să încerc să las o descriere a lor la fiecare comisariat. E clar că au otrăvit-o ca să nu vorbească.

În după-amiaza care a urmat, li se raportă prezenţa lui Golly în cartierul Notting Hill. În aceeaşi zonă fu semnalată şi apariţia unui număr de „străini”. Wade şi Elk îi anchetară pe martori. Unul dintre ei era sigur că îl văzuse pe Golly. Era convins că îl zărise trecând pe lângă Arbroath Building. Elk cunoştea bine locul. Era un bloc destinat unor apartamente şi magazine, ce se distingea prin urâţenia lui. De altfel imobilul era pustiu şi lăsa impresia unei nave naufragiate.

— L-am recunoscut şi l-am salutat, zise primul.

— Ce a spus? voi John să ştie.

— N-a spus nimic. Şi-a ridicat doar gulerul şi a trecut mai departe. Am crezut că am făcut o confuzie, dar n-a fost aşa, pentru că Jimmy l-a văzut după zece minute.

— Aşa e, spuse şi celălalt martor. Sunt sigur că el a fost.

— Ai discutat cu el?

— Nu, domnule, dar era Oaks. Sunt sigur. Acum câteva seri l-a văzut şi bătrânu' Serbey şi i-a spus unui poliţai. N-a avut nici cea mai mică îndoială.

Cei de la departamentul poliţiei din Notting Hill nu prea avură multe de adăugat. Doar că „pieptănaseră” bine zona fără să dea de Golly.

— Poate că stă chiar la Arbroath Building?

— Nu cred, fu de părere inspectorul principal care apăruse în timpul interogatoriului. Clădirea e închisă şi sub controlul municipalităţii. Dar oricum putem să facem o vizită şi să discutăm cu portarul.

Arbroath Building semăna cu un monument închinat zgârceniei şi răutăţii proprietarului. După ce bătură cu insistenţă timp de mai multe minute, portarul îşi făcu apariţia la ferestruică

— Nu e nimeni aici, spuse el, deşi mi-aş dori-o. Azi dimineaţă am vorbit cu avocaţii. Se pare că au găsit un cumpărător. Aş fi încântat să plec la mare. Mai trebuie să-mi iau şi un concediu.

Wade îi prezentă o descriere precisă a lui Golly.

— Curios, dar am văzut aşa ceva, spuse portarul. Chiar aseară, când stăteam la poartă şi fumam o ţigară. Avea un impermeabil cafeniu şi o căciulă. Părea cam mare pentru el. I-am spus: „Bună seara” şi el mi-a spus „bon soir” cu un aer absent. Dar nu era străin. Pot să jur.

— Avea ochelari?

— Da, şi mai fuma şi o ţigară în timp ce fredona ceva cu o voce oribilă.

— El e, se încruntă Wade. Ce dracu o fi făcând pe aici?

Se întoarseră la Scotland Yard fără să aibă mai multe date decât atunci când plecaseră. Tot timpul drumului, Elk

rămase cufundat în gânduri.

— Nu-mi place invazia asta de muncitori străini, spuse el. Ai auzit de maeştri ai crimei?

— Prin cărţi, da, spuse Wade.

— Şi eu tot acolo i-am întâlnit. Şi totuşi presimt că am dat şi noi de unul.

— Aikness sau Golly?

— Golly? răsună uimită vocea lui Elk.

— Chiar el. E meticulos. Nu pot să uit panseluţele pe care le plantase pe mormântul meu. Are şi simţul umorului. Un astfel de tip este unul dintre cei mai periculoşi criminali.

În timp ce îşi luau cina împreună, Elk citea ziarul.

— Uite aici e o chestie, Johnny. Amiralitatea trimite un distrugător la Greenwich pentru a lua parte la centenarul

— Ei şi, îl întrerupse Wade.

— De ce să nu fie ţinut un distrugător permanent la gurile fluviului? Mai devreme sau mai târziu tot pe aici o vor şterge amicii noştri. Or fi pierdut ei „Seal of Troy” dar de unde ştim noi că nu mai au alt vas? Doar au făcut milioane!

În aceeaşi seară Golly citi şi el informaţia apărută în ziare şi acelaşi gând îi veni şi lui. Numai că la el acesta urma unui altul care îl făcuse să intre în viteză. Era atât de agitat încât uitase că trebuie să primească ştiri de la Raggit Lane căruia îi dăduse o misiune. Faptul că cel în cauză nu-i executase ordinele din scrisoare se datora numai imperfecţiunilor serviciului poştal.

Comisarul şef îl sfătui pe Wade să-şi continue cercetările pentru a o găsi pe Lila, în zona portului Londrei. Cheia enigmei ar fi fost rezolvată dacă ar fi dat de urma celor două vase pe care le văzuse cu câteva zile înainte ancorate vis-a-vis de Mecca. John se opri pe stradă să privească o vitrină luminată, când geamul se sparse brusc în mii de bucăţi. Wade nu auzi nici măcar zgomotul armei.

— Omul ăsta e născut într-o zodie norocoasă, spuse Raggit Lane dispărând în umbra din cabina taxiului în care se afla de trei ore urmărindu-l pe detectiv.

Lane desfăcu surdina de la pistolul cu ţeavă lungă, făcând o mutră vinovată. Primise o notă prin care i se ordona să îl înlăture pe Wade indiferent de corst (Golly avea obiceiul să introducă un „r” în cuvântul „cost”). Apoi răsună fluierul unui poliţist. Lane coborî din maşină şi închise uşa.

— Îmi pare rău, şefule, zise şoferul, idiotul din faţă a pus frână brusc.

— E-n regulă, Harry, am pus arma la locul ei, sub scaun.

Lui Lane îi părea bine că aventura se sfârşise. O acceptase, dar avusese o anumită presimţire. Era pentru prima dată când trăgea după cineva în plină stradă, ceea ce nu-i făcea de loc plăcere. Rolul lui Lane era de a asigura liniile de comunicaţie. Jefuirea băncilor şi forţarea caselor de bani nu erau domeniul lui. Treaba lui începea şi se sfârşea când posibilităţile de salvare erau asigurate. Lane se simţea suficient de obosit, dar şi de bogat ca să se retragă. Şi totuşi partea care trebuia să-i revină din noua combinaţie i se părea mult prea importantă ca să renunţe. Undeva, în America de Sud îl aştepta o vilă somptuoasă, un iaht şi o soţie. Dar Lila Smith îi plăcuse încă înainte de a fi aflat că e moştenitoare. Lane presupunea că şi bătrânul o dorea. De aceea îl eliminase pe Siniford. Mişcarea i se păruse periculoasă… „E timpul să te retragi” îi şopti o voce venită din cotloanele sufletului. Apoi gândul îi zbură din nou la partea care i s-ar fi cuvenit; o mână îl prinse cu afecţiune de braţul drept. În timp ce se răsucea o a doua mână îl apuca de braţul stâng. În faţa lui se afla John Wade.

— Tocmai mă gândeam la tine, Lane. Nu-i aşa că nici tu nu-ţi doreşti o discuţie pe stradă?

Un taxi parcat lângă bordură se apropie încet. Wade deschise uşa şi-l împinse uşor pe Lane înlăuntru în timp ce închidea cătuşa ce îl lega de el. Imediat au fost urmaţi de un alt poliţist.

— Bănuiesc că nu eşti înarmat, spuse John. Apropo, l-am luat pe amicul tău, taximetristul şi i-am găsit sub perne toată artileria pe care o ai în dotare.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, începu Lane.

— Doar foarte puţini ştiu. Toţi cei pe care îi arestez sunt nevinovaţi ca nişte prunci. Ai fost văzut coborând din taxiul cu pricina de unul din oamenii noştri, apoi urmărit până în Haymarket. Se pare că soldăţeii tăi vor plânge după colonelul lor.

— Parcă mi-ai vorbi pe greceşte.

— Am luat lecţii de la Golly, spuse John înveselit.

În secţia din Canon Row, Lane a fost percheziţionat. S-a găsit asupra lui un cartuş consumat.

— Îţi va fi cam greu să-ţi dovedeşti acuzaţiile, spuse Lane triumfător.

Drept răspuns John îl prinse de mânecă, răsucindu-i braţul.

— Ia uită-te la mâna lui, sergent. E înnegrită de pulbere la baza degetului mare. Armele astea vechi lasă urme. Unde-ţi sunt mănuşile de cauciuc, Lane? Le-ai aruncat la gunoi?

Lane zâmbi.

— Vrei să-mi înscenezi ceva, Wade. Urma asta e de la un stilou. Pentru ce m-ai reţinut?

— Încercare de asasinat, spuse Wade, după care îl trimise pe Lane într-una din celulele arestului.

După zece minute uşa celulei se deschise lăsându-l pe Wade să intre.

— Spre binele tău, Lane, te sfătuiesc să nu mănânci nimic din ce ar putea să-ţi vină din afară.

Celălalt îi surâse cu superioritate.

— Chiar mă crezi aşa de prost?

Dimineaţa sosi Elk.

— L-ai prins la ţanc, spuse acesta, frământându-şi gânditor bărbia. Un pic cam prea la fix ca să-mi placă.

— Adică? întrebă John surprins.

— După felul în care mergea, poţi să ghiceşti că tipului nu i-a trecut nici o clipă prin minte că va fi acuzat de omucidere. De altfel sunt prea mulţi trăgători în banda

Măştilor morţii, şi încă de prima mână, pentru ca prinderea lui Lane să-mi placă.

După încheierea formalităţilor Wade plecă spre Oxford. Undeva, pe fluviu, se afla Lila şi el avea presimţirea că o va găsi. Era aşteptat de o şalupă cu un detectiv şi cu cineva din partea oficialităţilor portuare.

Urmă o căutare extrem de atentă. De pe unul din vasele cercetate de Wade a primit următoarea informaţie: lângă Marlow se află două barcaze mari. Unul e „Betsy and Jane” şi celălalt e „Bertha Brown”.

— Sunt trase la dane? întrebă John.

— Nu, stau la ancoră într-o zonă privată, pe malul drept.

Deşi era spre ora amiezii, Wade se hotărî să-şi continue cercetările. Zări amândouă vasele, ancorate în apropierea malului, umbrite de sălciile crescute în imediata apropiere. Văzu luminile aprinse pe ambele nave şi se hotărî să-şi amâne investigaţiile pentru dimineaţa următoare.

Reveni deci a doua zi trecând prin ceaţa subţire care învăluia apele fluviului. Opri la mal şi coborî, în ciuda tăbliţei care avertiza că încălcarea proprietăţii private va atrage consecinţele prevăzute de lege. Se apropiară de vase cu destulă dificultate. Până la mal au trebuit să treacă prin rugurile de cătină care acopereau toată pajiştea. În cele din urmă Wade descoperi o cărare îngustă care îl conduse până la un podeţ din lemn ce făcea legătura dintre mal şi navă. La pupa se afla un om, care tocmai se spălase. Tocmai se ştergea pe faţă când John traversă puntea. Detectivul îl salută cu o aparentă lipsă de interes.

— Căpitan James, se prezentă omul după ce văzu legitimaţia lui Wade. Sunteţi de la poliţie? Este al treilea echipaj care ne controlează!

— Tu eşti şeful? îl întrebă Wade.

— Da, domnule.

— Ai fost avansat, nu-i aşa? Ultima oară când ne-am întâlnit erai doar paznic.

În prima clipă omul rămase surprins, apoi chicoti.

— Ia te uită! E chiar domnul care a venit la bordul vasului. Da, domnule, sunt doar paznicul, dar îmi place să mă dau mare, câteodată. Skipperul e la mal. A plecat să aducă mâncare pentru prânz.

Îşi puse haina pe el în timp ce John se apropia, apoi îşi vârî la iuţeală mâna în buzunar. Gestul îl trădă.

— Ce ai acolo, îl întrebă John. O armă?

Celălalt râse răguşit.

— Eu? Ce să fac eu cu o armă?

John observă bandajul alb care îi acoperea încheietura.

— Te-ai lovit la mână, nu-i aşa?

Omul îşi scoase mâna din buzunar. Bandajul era destul de mare.

— Mi-a căzut chepengul peste mână acum câteva zile. Cu ce vă pot fi de folos? Vreţi să inspectaţi magaziile?

— Poate.

„Paznicul” se apropie de tambuchi şi strigă către cineva aflat dedesubt. Îşi făcu apariţia un tip murdar.

— Ajută-mă să deschid uşile la magazii. Avem noroc de vreme bună.

Deschiseră două uşi şi John privi spre pachetele nenumărate aflate acolo. Pe capace se afla numele unei firme din Austria.

— Deschideţi şi la pupa. Pare cam uşurică.

Cei doi se supuseră.

— După cum vedeţi nu e nimic.

Wade aşteptă până ce închiseră magaziile, apoi îşi scoase arma din buzunar.

— E un pistol frumos, este?

Paznicul îi aruncă o privire iute, dar nu spuse nimic.

— Facem o excursie până la Marlow, ce zici?

— Da' de ce? întrebă celălalt.

— Poate te întâlneşti cu skipperul, zâmbi John.

Se întoarse spre podeţul de lemn fără să-l piardă din ochi pe paznic. Celălalt tip dispăruse.

— Nu pot să părăsesc nava.

Îl văzu pe Wade ducându-şi fluierul la buze.

— Fie, mârâi el, unii dintre poliţiştii ăştia o fac tare pe misterioşii.

Îl însoţi pe John până la mal. Privirea lui Wade era aţintită asupra tufelor de cătină care, datorită înălţimii lor, puteau să ascundă cel de-al doilea vas. Nu era însă nici un semn de viaţă. Paznicul îl urmă fără să opună nici cea mai mică rezistenţă. În timp ce al doilea detectiv îl lua pe prizonier în primire, Wade se întoarse cu faţa spre vas, fiind convins că era urmărit de mulţi ochi duşmănoşi. Au ajuns la secţia de poliţie din Marlow fără incidente.

— Te reţin pentru jaful unei bănci, spuse John după ce buzunarele paznicului fuseseră golite. Să mai adăugăm şi faptul că te-ai dat drept sergent de poliţie.

— Bună dimineaţa, spuse marinarul în bătaie de joc. Devii un adevărat Sherlock Holmes.

— Au mai spus-o şi alţii.

Cardlin – omul fu pus sub acuzaţie sub acest nume – nu protestă. După ce arestatul părăsi încăperea, Wade îl sfătui pe inspector să-şi dubleze gărzile.

— Îl vei muta în câteva ore. Să nu permiţi nimănui să intre aici decât dacă are motive serioase. Cred că am descoperit ceva pe vasul ăla. E plin de cutii goale care formează un fel de acoperiş fals pentru o cabină din interior. Am nevoie de 50 de oameni înarmaţi. În mod sigur că al doilea vas e plin de chinezi.

Supravegherea navelor era o treabă dificilă întrucât ceaţa se îngroşase. Până la cabina telefonică era o distanţă destul de mare şi poziţia detectivului era extrem de expusă. Din cauza ceţii care devenise aproape de nepătruns, venirea forţelor suplimentare de poliţie fu întârziată cu aproape o oră.

Cei 50 de oameni împresurară pajiştea şi veneau în goană spre mal când John simţi în aer un miros ce venea de pe al doilea vas. Vălătuci groşi de fum se ridicau de la teugă şi din magazii. Părea că nimeni nu se află la bord.

Şi primul vas începuse să ardă, dar poliţiştii ajunseseră la timp ca să poată stinge focul. De la teugă o uşă ducea spre un dormitor confortabil pentru şase oameni. Cea mai mare parte a lucrurilor rămăseseră acolo, dar John nu mai avu timp să le cerceteze. Cea de-a doua încăpere îl uimi prin luxul ei. Fusese celula Lilei, era clar. Wade reveni pe punte unde se afla Elk. Apoi trecură amândoi pe mal.

— Au avut şase maşini ascunse la ferma de aici, spuse Elk Probabil că s-au împrăştiat în toate direcţiile. Voi trimite un ordin de supraveghere a tuturor ieşirilor din oraş.

— Nu ieşirile Londrei trebuie păzite, spuse John şi cuvintele lui se dovediră profetice.

În dimineaţa aceea Lila era trează de la ora şapte. Auzise chepengul ridicându-se, fără să bănuiască că faptul se datora inspecţiei lui Wade. Îi recunoscu apoi vocea, deşi cuvintele nu puteau fi înţelese. Când chepengul s-a închis la loc, Golly a intrat în camera ei cu degetul la buze.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea în şoaptă.

— Nimic, draga mea, îi răspunse el abia auzit. A venit cineva care nu te iubeşte şi n-aş vrea să ştie că eşti aici.

Golly fusese atât de convingător încât fata îl crezu. De altfel în tot timpul trăit pe vas Golly se dovedise a fi singurul ei prieten. Apoi Golly dispăru zece minute iar când reveni purta un pardesiu şi o pălărie.

— O să te scot de aici, îi spuse el fetei în şoaptă. Suntem în pericol. Hai cu mine şi o să te salvez.

Fata îşi luă haina, dar el o opri.

— Las-o!

Golly ieşi iar pentru o clipă şi reveni cu un pardesiu bărbătesc de culoare închisă. Avea mânecile prea lungi şi o ajută să le răsucească.

— Şapca asta îţi vine?

— Nu pot să port aşa ceva, spuse ea privind uimită la şapca bărbătească.

— Încearc-o, te rog!

Lila o puse pe cap, iar Golly o prinse de braţ obligând-o să iasă. Afară fata îl zări pe Aikness şi încă doi oameni pe care nu-i cunoştea. Într-un colţ al camerei în care intraseră se afla o cămăruţă de dimensiunea unui şifonier. Golly îi făcu semn lui Aikness.

— Ce facem cu ea? îl întrebă el pe căpitan cu o voce şoptită. Nu vreau ca fata s-o vadă. S-o aduci cu o a doua maşină.

Ajunsă pe punte, Lila privi uimită în jur. Ceaţa se îngroşase dar putea să distingă copaci şi o porţiune din pajişte.

— Aerul ăsta e minunat, spuse ea respirând cu nesaţ boarea dimineţii.

Golly nu-i răspunse, dar o împinse spre podeţul de lemn. Ceaţa devenise atât de deasă încât omul de pază nu-i mai putu zări. O cotiră la stânga şi după un minut ajunseră în dreptul unui şopron. O maşină se afla deja, în aşteptare, pe drum. Omul care o însoţise pe Lila scoase din maşină o haină de şofer pe care o îmbrăcă grăbit. Din ceaţă mai apăru un însoţitor care se aşeză lângă şofer. Era un Rolls impunător şi, pe bancheta din spate, avea pusă la vedere o haină de ofiţer. Doar un poliţist curajos ar fi oprit un astfel de echipaj. După zece minute ieşiră la drumul principal. În acelaşi moment, Golly, aflat pe bancheta din spate se destinse cu un suspin de uşurare, afundându-se în pernele maşinii.

— Ai auzit de sărmana Mami?

— Doamna Oaks? întrebă Lila surprinsă.

Golly înclină din cap. Faţa lui mică purta expresia unei tristeţi adânci.

— A murit, spuse el simplu.

Lila îl privi îngrozită, abia putându-şi crede auzului.

— D-na Oaks a murit? Glumiţi? Dar e îngrozitor.

— S-a stins, spuse Golly. După cum spunea cunoscutul Shakespeare

— A fost un accident?

— S-a sinucis. A fost o femeie minunată, în felul ei. N-avea habar de artă şi era cam temperamentală.

— Dar nu pot să înţeleg! D-na Oaks s-a sinucis! De ce?

— Din pricina persecuţiilor. Golly scoase din buzunar un pachet de ţigări ieftine şi aprinse una. Numai poliţiştii au împins-o în mormânt, Wade mai cu seamă.

Lila rămase uluită.

— S-a otrăvit, spuse Golly mai departe. Norocul meu a fost că n-am fost acolo, altfel m-ar fi acuzat pe mine că i-aş fi dat otrava.

— Când s-a întâmplat?

— Ieri. Ia uită-te – şi îi arătă plin de mândrie cravata. Era absolut nouă, din mătase neagră, strălucitoare. Credeam că vei observa că sunt în doliu. Începu să-şi scoată pardesiul pentru a-i arăta panglica din jurul braţului.

— Şi ce vrea să spună asta? întrebă ea curioasă.

Golly rămase o clipă surprins.

— Spune că îmi respect obligaţiile faţă de ea. O să-i ridic şi un monument. Apoi voi lua viaţa de la cap. Mi-ar plăcea să mă stabilesc în America de Sud, unde cerul e albastru şi sunt mii de flori. Am 43 sau 44 de ani. Orice fată ar fi fericită să mă însoţească.

— Dar e groaznic, îşi aminti ea dintr-o dată. Mătuşa Oaks a murit. Nu te-a întristat acest fapt?

— Întristat? repetă Golly şi începu să fredoneze un cântec. Cum să spun? Între noi nu era un sentiment prostesc de dragoste. Ne legau afacerile.

— Cel mai blând şi supus, spuse ea repede.

— Nu-mi place cuvântul „blând”. Am fost atent cu ea. Dar aşa e firea mea.

— Unde mergem? întrebă ea încercând să schimbe subiectul.

— Undeva în Londra. Am nişte apartamente la Arbroath Building, ai auzit de locul ăsta? Au toate dotările necesare, inclusiv baie.

— Erau oameni şi pe celălalt vas? întrebă ea din nou.

— 20 de prieteni.

— Dar unde este vasul „Seal of Troy” şi de ce fugim? Am greşit cu ceva?

Dl. Oaks îşi reaprinse ţigara.

— Serviciul secret”, răspunse el privind-o dintr-o parte. Facem anumite lucruri pentru un anumit guvern.

Ceaţa se subţiase şi când au a juns la periferia Londrei se transformase într-o burniţă rece.

Arbroath Building era un bloc izolat, un fel de insulă. Fusese scos la licitaţie de trei ori până când un cartel necunoscut îl achiziţionase. Clădirea nu era exploatată în nici un fel de noii stăpâni. Din toate apartamentele numai unul sau două fuseseră mobilate. În rest, proprietarul se complăcea în a pierde bani.

Intrară în garaj, apoi Golly o duse pe Lila cu un lift până la ultimul etaj. Aici păşiră într-un apartament mic, frumos mobilat, în care plutea un miros de stătut.

— Am obţinut această proprietate pe 20.000 de lire. Nici că se putea ceva mai bine.

— Dar nu aveaţi suma asta, d-le Oaks.

— Un prieten mi-a avansat-o, explică Golly. A fost dorinţa mea cea mai fierbinte ca, obţinând acest loc, să am linişte. Poţi duce o viaţă minunată aici, dar te sfătuiesc să ţii draperiile trase.

După plecarea lui, Lila trase storul de la fereastră şi privi în curte. Maşinile care soseau în şir indian păreau că sunt înghiţite de pământ, dar fata îşi închipui că ele coboară într-un garaj subteran.

Uşa ei era încuiată. Într-o jumătate de oră sosi şi micul servitor chinez, care ducea pe o tavă prânzul fierbinte. Tocmai aşeza masa când reveni şi Golly. Părea preocupat. După plecarea servitorului el o întrebă pe Lila:

— Ai auzit vreun geamăt?

— Nu.

Faţa lui deveni şi mai palidă. Părea că e în căutarea unei explicaţii.

— E o doamnă aici care nu e prea întreagă la minte. Dacă nu aş fi fost atât de blând cu doamnele… Clătină din cap, părând că îşi regretă umanitarismul.

— Locuieşte aici?

— Nu. A fost pe vas, dar nu ne-a făcut necazuri. A fost liniştită până când l-a văzut pe Aikness.

— E şi el aici?

— Sunt cu toţii aici. Aproape că şuieră aceste cuvinte, dar îşi regăsi echilibrul imediat.

— L-a văzut acum pe Aikness după 20 de ani. Îl plăcuse cândva. Eu l-am sfătuit să nu dea ochii cu ea. Nebunii ăştia au o memorie formidabilă.

— Căpitanul Aikness a cunoscut-o?

— Doar ţi-am spus că s-au cunoscut acum 20 de ani. I-a plăcut de el. Şi avea de ce. Era un bărbat bine. Pe ea o cheamă Anna. O urmări cu atenţie în timp ce îi spunea aceste lucruri.

— Pot fi cu ceva de folos?

— La asta mă gândeam şi eu. Nu văd de ce nu v-aţi întâlni. Ea crede că te ştie de când erai mică. Anna! Numele ăsta nu-ţi spune nimic?

Fata negă cu o mişcare a capului.

— Să spunem că aş aduce-o aici, sugeră el. Te-ar deranja? Poate ai reuşi să o calmezi. O pot aduce chiar acum.

— Nu mă tem de aşa ceva, spuse Lila cu un zâmbet. Mă bucur că mai e o femeie aici.

— Fireşte! o aprobă dl. Oaks. Dar mai întâi mănâncă-ţi prânzul. Să nu ţi-l ia.

Fata începu să râdă, dar se aşeză la masă. Când se apropia de sfârşit, Golly atacă alt subiect.

— A fost o mare greşeală că l-am adus pe Siniford la bord. Mă refer la bordul acestei mici companii. Dar Aikness a crezut că în felul acesta îl vom ţine de partea noastră. Ar fi putut să caute în registre ca să vadă ce afaceri făcea.

— Şi acum nu mai face?

Oaks se înecă.

— Nu. Momentan a plecat în străinătate. Apoi o readuse pe Anna în discuţie. Merg să o aduc. Se ridică, dar nu plecă până nu o pregăti pe Lila pentru ce i se păruse lui a fi cel mai rău.

— De fapt nu prea ai ce vedea. Probabil că va izbucni într-una din crizele ei. Dacă se întâmplă, apăi, aşa cum spune şi Euripide Urmară câteva cuvinte de neînţeles.

Când reveni, Golly era mai agitat decât atunci când plecase după Anna.

— Intră, draga mea. Păşi într-o parte, permiţând femeii să intre. I-am spus că vrei s-o vezi şi am adus-o.

În cameră intră o femeie micuţă, cu faţa albă şi ochi întunecaţi. Se uită fix la Lila, până ce fata începu să se simtă stânjenită sub privirea aceea stăruitoare.

— Iat-o, spuse dl. Oaks.

Femeia se apropie încet de Lila şi o prinse de mâini.

— Delia, scumpa mea! Tu eşti Delia, mă cunoşti, scumpa mea? o întrebă cu vocea devenită şoaptă.

Lila îşi scutură capul.

— Mă numesc Lila.

Vorbele ei au avut un efect instantaneu asupra femeii.

— Lila! Sigur că eşti Lila. Doar întotdeauna ţi-ai spus Lila. O îmbrăţişă, strângând-o la piept, spre uimirea fetei care, de teamă, nu avea curajul să se elibereze din mâinile ei.

— Lila, mă cunoşti? Sunt Anna.

CAPITOLUL XI.

O clipă, ceva se urni în memoria Lilei. O amintire înceţoşată care o înspăimântă şi mai mult. Reuşi să se desprindă încet din braţele ei.

— Aşază-te, te rog, zise ea.

Femeia se agăţă însă de ea cu disperare.

— Nu-ţi aminteşti casa şi focul ăla groaznic? Nici pe doamna care a murit atunci?

Fata făcu un efort, dar memoria se opunea. Privi spre dl. Oaks care înclină aprobator din cap.

— E adevărat, draga mea. Te-a cunoscut – ţi-a fost doică.

— E adevărat, fii binecuvântat pentru aceste vorbe! Eu i-am fost doică. Mi se spusese că a murit arsă de flăcări. Dar le-am spus că trăieşte. Asta i-am spus şi doamnei. Şi ea m-a crezut. Eu eram sigură că te voi revedea, dar ei m-au închis în casa aia mare. Şi chinezii ăia…

Izbucni într-o criză, tremurând puternic.

Memoria Lilei lucra febril.

— Anna! începuse să-şi aducă aminte de ea.

— Mă vei lăsa să stau cu tine? Trebuie să mă laşi. Voi avea grijă de tine. Trebuie să-i spun şi doamnei.

— A murit, murmură Oaks.

— Da, a murit dar tot o să afle

— Vă las, doamnelor, împreună, spuse Oaks, după care ieşi închizând uşa.

Îl găsi pe Aikness într-o sufragerie modest mobilată cu un pahar de whisky în faţă.

— E bine, spuse el cu un aer de satisfacţie.

Aikness se sculă şi merse până la oglinda de pe perete examinându-şi o cicatrice de pe obrazul drept.

— M-ai luat prin surprindere.

— Ba tu ai surprins-o, răspunse Golly ascuţit. Doar ţi-am mai spus că ţăcăniţii ăştia au memoria bună.

— S-a schimbat, spuse căpitanul. Până acum a fost o fetiţă cuminte.

Oaks mormăi ceva, apoi îşi puse whisky într-un pahar.

— Şi tu arătai bine cândva, Aikness. Dacă n-ar fi fost aşa nu ţi s-ar fi cerut să te drăgosteşti cu doicile unor familii de condiţie.

— Într-adevăr, arăta bine cândva, murmură căpitanul. A fost singura servitoare inteligentă pe care am cunoscut-o. Cu Lane ce ai de gând să faci?

Golly îşi aprinse o ţigară şi fumă un timp în tăcere.

— Să-l mai lăsăm, spuse el în cele din urmă.

— Crezi că o să ciripească?

Cum celălalt nu răspunse, repetă întrebarea.

— N-o să vorbească, spuse Golly, privind absent pe fereastră. Dar îi ştiu pe alţii care ar face-o.

Aikness se forţă să zâmbească.

— În nici un caz eu. Sunt mult prea vârât în afacerea asta.

— Şi Mami era, şi totuşi era pe punctul de a chiţăi.

După un timp Aikness vorbi din nou.

— Lila îţi face probleme.

— Ea? întrebă Golly cu răceală. Cu ea nu e nici o problemă. Se va căsători şi se va aşeza la casa ei. Dar nu va lua un marinar. Îl privi cu atenţie pe Aikness, apoi continuă. Te-am bine dispus, căpitane… cum te cheamă. Mi-a făcut întotdeauna plăcere să dispun lumea. Te-am lăsat s-o faci pe tăticu şi tăticu vei rămâne pentru ea. Mami a considerat întotdeauna faptul de a o lăsa pe Lila să iasă cu tine drept o tâmpenie. Dar Mami nu avea puterea de a presimţi, de aceea a şi murit. Eu am însă această putere. Habar n-am avut că va urma să primească bani, dar am ştiut că s-a născut într-o familie nobilă, aşa cum am intuit că mai devreme sau mai târziu îmi va fi de folos. Dar n-o să se mărite cu un marinar şi milionul şase sute de mii n-o să fie folosit ca să-ţi ridice ţie palate la Rio.

Preţ de o clipă cei doi se priviră. În ochii căpitanului ardea o ură pe care nu se mai obosi s-o ascundă. Ochii lui Golly erau reci şi lipsiţi de orice sentiment.

— Nu ştiu cum o să se termine povestea asta, continuă Golly, dar am de gând să dau curcanilor o lecţie pe care să n-o uite. Aş fi putut s-o şterg din Londra foarte uşor. Dar nu e stilul meu. Sunt mare. Aşa am fost mereu. Timp de zece ani am pus la punct toată povestea asta. Am operat la banca Lyon de unul singur ca să-ţi cumpăr un vas. Am organizat Londra cu mintea unui general. Cunosc oraşul cu toate ieşirile lui. Cunosc din vedere vreo 3000 de curcani. A ieşit ceva grozav. Şi când toate or să se termine, abia atunci o să ne gândim şi la Lila. Şi dacă în planurile noastre o să se ivească neînţelegeri în ce o priveşte, o să-ţi dau un sfat. Trage tu în mine înainte de a o face eu. Aikness se strânse

pe scaunul lui. Avea o privire de om hăituit. În omul ăsta mare era şi multă laşitate. Golly o ştia foarte bine.

— Asta e, căpitane, spuse el râzând. Toate lucrurile au fost aranjate. Până în cele mai mici detalii. Pot să-ţi spun şi cine o să ne fie martor la căsătorie. Şi cu ce vapor o să plecăm.

— Se căsătoreşte?! Cu tine?! exclamă Aikness surprins, în timp ce se ridica în picioare.

Golly încuviinţă cu un surâs ce se voia suav.

— Sunt cu 10 ani mai tânăr ca tine, iar eu cu Lila ne înţelegem perfect. În plus am documentele necesare ca să dovedesc că e Delia Pattison. Siniford mi le-a dat pe cele mai multe. Restul le am de la bancă.

Căpitanul reuşi să-şi stăpânească furia şi se aşează râzând.

— Eşti dat dracului Golly. Ceea ce nu pot eu să pricep e cum i-ai permis femeii ăleia să te ţină sub papuc.

— De morţi numai de bine să vorbeşti, spuse Golly foindu-se nervos. Asta a fost privilegiul ei. Zilnic i-am dat voie patru ore să facă cu mine ce-a vrut, dar restul de douăzeci mergea în vârful picioarelor. Să-ţi mai spun ceva. Timp de 12 ani a dormit cu uşa încuiată şi sub pernă avea un revolver încărcat. Mami mă cunoştea, spuse el zâmbind parcă unei amintiri plăcute. Oamenii care mă cunosc nu fac greşeli. Sper că mă cunoşti, căpitane.

— Te cunosc, cum să nu? dar calmul vocii marinarului suna tare fals.

Aveau multe de făcut în noaptea aceea. Fiecare apartament avea telefon. Spre ora 10 oamenii începură să intre în bloc, fiind îndrumaţi spre camerele lor. Erau făpturi curioase care vorbeau monosilabic şi studiau listele unor companii de navigaţie ale căror porturi se aflau în Franţa şi Italia. Printre ei se afla un tip pe nume Ambrose pe care Aikness îl cunoştea, un adevărat şef de bandă, care ţinea legătura cu Golly şi restul echipajului. Ceva mai târziu în aceeaşi seară, Aikness îi împărtăşea câteva din impresiile sale lui Golly.

— Bineînţeles că se droghează, spuse Golly cu un uşor dispreţ, oamenii obişnuiţi n-ar putea să facă ceea ce pot ei.

În garajul subteran, în spaţiul rezervorului de petrol, se afla un adevărat arsenal.

— Dacă te apuci de un lucru, atunci fă-l bine, spuse Golly cu un surâs de satisfacţie pe care Aikness se chinuia să i-l împărtăşească. Omuleţul făcuse câteva vizite Lilei şi era mulţumit că între ea şi doica ei se instaura armonia. Fata trebuia să aibă o însoţitoare, mai cu seamă că se pregăteau de voiaj.

Camera lui Golly era spaţioasă şi ar fi avut aer suficient dacă ferestrele ar fi fost deschise. Mobilierul era compus dintr-un pat, un scaun şi o masă. Masa era acoperită de hărţi, planuri, orare ale unor companii de transport. Golly stătea în pat studiind unul dintre cele trei carnete de bancă pe care le avea în permanenţă asupra lui. Contul era deschis la cea mai mare bancă din Brazilia. Cu sumele cuprinse acolo se putea trăi împărăteşte, chiar şi fără moştenirea Lilei.

Chiar în momentul în care Golly termina de studiat carnetul auziră ciocănituri în uşă. Era Aikness. Părea neobişnuit de nervos. Golly o punea pe seama veştii legată de Lila, dar rămase surprins când apaticul căpitan, obişnuit să accepte totul fără prea multe obiecţii, îl întrebă de două ori asupra unor amănunte legate de mişcările imediat următoare.

— Vreau să-ţi spun ceva, Golly

Acesta îi făcu semn să se aşeze pe scaun, apoi zăvorî uşa şi se duse spre pat.

— Eşti buimac rău de tot, căpitane, spuse Golly în timp ce îşi aprindea o ţigară.

— Ştiu, nu prea sunt obişnuit pe mal. Mă simt ca un peşte pe uscat. N-ai putea să mă laşi să plec în Olanda? Vreau să cumpăr vasul ăla. Vor 60.000 pe el, dar or să-l dea cu mai puţin. Vasul se află în registrele olandeze, aşa că pot să

navighez sub pavilion olandez, cu echipaj olandez. Face 9 noduri

— În timp ce distrugătoarele fac 35, răspunse Golly calm. N-am de gând să-ţi dau ţie 60 000 ca să-mi provoci mie rău de mare.

— Ce-ai făcut cu chinezii? Nu mai ştiu nimic de ei, întrebă Aikness cu nervozitate.

— Sunt bine ascunşi în cala lui Blackwall. Nimănui n-o să-i mai dea prin cap să caute pe vase.

— N-am ştiut că ai mai cumpărat unul.

— Tu nu prea ştii ce fac eu, răspunse Golly abrupt.

— Mă rog! Şi totuşi, ce facem? Doar nu vom sta aici până dă poliţia peste noi. N-ar fi mai bine să plec la Genova?

— Punctul tău slab e gândul ăsta permanent de ducă. Nu! O să stai aici, căpitane… cum îţi zice. Mi-a venit o idee care nici pe Napoleon nu l-a tăiat. Să zicem că ai avea un vas. Ce şanse ai avea în faţa unui distrugător care face 35 de noduri? Iar eu am de gând să o şterg cu cea mai mare pradă din istoria omenirii. Devenise dintr-o dată agitat. Să zicem că ne vor prinde. Pe toţi. Ce se va întâmpla? Omuleţul îşi petrecu o funie invizibilă în jurul gâtului şi o atârnă de un cui la fel de imaginar. Asta se va întâmpla. Ne-am putea slava? Nu! Ar exista vreo cale de a fi iertaţi? Da! Şantajându-l.

— Şantajând? repetă Aikness. Pe cine?

— Guvernul! Îi vom oferi ceva la un preţ şi-i vom arăta de ce suntem în stare. În Bond Street sunt doar două magazine de bijuterii de unde am putea ridica 150 de mii. Ăsta va fi începutul. Doar ne datorează ceva de pe urma lui „Seal of Troy”. Apoi le mai tragem o scatoalcă, iar o a treia îi va lăsa laţi. Până la urmă ne vor ruga ei să plecăm în Brazilia sau Argentina.

Aikness era convins că celălalt înnebunise, dar se pare că mititelul îi citea gândurile, pentru că izbucni în râs, spunându-i printre hohote:

— Mă crezi tâmpit. Dar nu mă cunoşti, Aikness. La fel ai crezut şi când am dat spargerea la banca din James Street, şi când l-am făcut pe director să deschidă seiful. Dintr-o dată exuberanţa lui se topi şi Golly se întunecă la faţă. Mi-ar plăcea să-l am pe Wade şi să fiu singur cu el. Să-l văd legat pe podea şi acoperit cu sugative care să-i absoarbă sângele. Râse ascuţit. Abia acum începuse şi Aikness să-l creadă pe acest omuleţ care cita din greci şi latini şi, uneori, din arabi.

— Şi ce plan ai să şantajezi guvernul? Căpitanul ştia că ar fi împărtăşit soarta lui Wade dacă micuţul ar fi bănuit că şi în mintea lui se născuse un plan. Trebuia să aştepte doar momentul cel mai prielnic ca să-l dea pe Golly pe mâna poliţiei. Aikness se ştia curat în sensul că nu comisese nici o crimă. Care era însă momentul cel mai potrivit pentru a acţiona?

— Momentul oportun, nu-i aşa, chicoti Golly, ceea ce-l făcu pe Aikness să sară de pe scaun, speriat că celălalt i-a citit din nou gândurile. Asta e cheia succesului. Programarea. Fii atent aici. Îşi privi ceasul. Mă întreb ce-or face fetele?

— Vor dormi în acelaşi apartament în seara asta? întrebă Aikness.

— Am adus un pat şi pentru ea. Femeia asta nu-i mai ţicnită ca mine. Dar să vedem

Se aşeză la masă, luă un creion şi începu să scrie. Golly cunoştea Londra foarte bine.

— Iată un loc foarte bun, spuse el. E o zonă singuratică. De aici se poate vedea fluviul. Nimeni n-o să observe maşina parcată aici. Oricum, tu o să fii avertizat prin semnalul unei lanterne. Golly privi gânditor spre Aikness. Problema e când o să înceapă dansul?

— Ce anume? exclamă surprins căpitanul.

— Un dans, sau ceva asemănător tot o să fie! O să aflu eu. Apoi mai scrise câteva cuvinte, după care răsfoi paginile unei cărţi. Dacă e vineri o să facem o treabă excelentă. Şi o să fie vineri. Am eu presimţirea asta. Jonnett şi Mortimer au

grijă de chinezi. Buni marinari. Ştiu cum să tragă cu o armă. Nu-i aşa?

— La ce te gândeşti? întrebă nervos Aikness. Ce-i cu toată povestea asta cu dansul, cu Jonnett şi armele?

Golly zâmbi palid.

— Trebuie să am o discuţie cu fata aia.

Descuie uşa şi îşi strecură capul afară.

După ce Aikness ieşi, Golly încuie uşa şi porni fredonând spre camera Lilei. Fata îl auzi şi făcu un semn femeii de lângă ea. Uşa se deschise brusc şi Golly năvăli ca o furtună. Era într-o dispoziţie excelentă.

— Ei, fetelor, vă distraţi bine? Aruncă o privire cărţilor de joc răvăşite pe masă. Va trebui să vă învăţ câteva jocuri. Vei dormi aici, doamnă, spuse el adresându-se Annei.

— Da, domnule: Femeia avea o voce sigură şi calmă.

Golly merse încet până la uşă, o deschise şi privi atent la zăvoarele fixate pe dinafară.

— Nu vă deranjează dacă fac o mică inspecţie? Sunt mulţi spărgători pe aici. E dezgustător să vezi cum proliferează crima. Poliţia asta nu-i bună de nimic.

— Cât vom sta aici, domnule Oaks? îl întrebă Lila.

Golly ridică din umeri.

— Câteva zile, apoi plecăm la ţară. Nimic nu-ţi va face mai bine.

— D-le Oaks, ce s-a întâmplat cu lordul Siniford? îl întrebă Anna.

Vorbea cât se poate de normal şi asta îl deconcertă puţin. Femeia părea a şti lucruri pe care el nu le bănuia, sau poate văzuse lucruri pe care el le credea de neînţeles pentru ea. Golly o privi cu un alt interes. Cât îşi mai amintea? Cât şi ce auzise? Fusese cam slobod la gură faţă de ea în discuţiile lui cu Aikness. Doar o credea nebună. Din clipa asta Anna devenise însă un pericol pentru el.

— Regret că trebuie s-o spun, dar lordul Siniford nu mai trăieşte. Tuturor ni se va întâmpla asta, spuse el cuprins de tristeţe. A fost ucis de un fulger.

— Îmi pare nespus de rău, spuse fata după un moment de tăcere. Era foarte gravă şi el bănuia că face o legătură între soarta lui Mami şi noua tragedie.

— A fost ucis, interveni Anna cu vocea ei calmă dar fermă.

Golly clătină din cap.

— Nu poţi să pui bază pe ce scrie în ziare. Deviza lor e: totul trebuie să fie senzaţional. O privi iar atent pe Anna. Îi putea face mari necazuri. Îşi şterse din minte frumosul apartament pe care îl preconizase pentru ea în palatul lui din America de Sud.

— Somn uşor, draga mea. Ne vedem mâine. Noapte bună, doamnă.

Privirea lui tăioasă îi strecură Annei în suflet o undă de spaimă.

— Fii rezonabilă, îi şopti el misterios, după care dispăru pe coridorul întunecat.

Lila încercă mânerul uşii. Fusese încuiată. Totuşi, ca să nu se poată pătrunde din exterior, trase zăvorul, închizându-se pe dinăuntru.

— Nu ştiu ce să cred, spuse mai târziu fata. Mi se pare imposibil să fie un om chiar aşa de groaznic. Nu pot spune că m-aş simţi speriată de el. În mod sigur că e la fel de neajutorat ca şi noi.

— Nu, nici pe departe, răspunse Anna scuturându-şi capul. Tot ce ţi-am spus e adevărat. Sunt multe lucruri pe care mi le amintesc doar vag, dar nu pot uita cuvintele pe care le-au rostit atunci când m-au luat din casa de lângă fluviu.

— Să nu mai vorbim despre asta, o rugă Lila, privind-o cu dragoste. Să ne gândim mai bine la ce avem de făcut.

— Tu crezi că eu nu prea sunt în toate minţile. Nu-i aşa? Toată povestea asta cu averea ta şi doamna Pattison şi incendiul…

— Sunt convinsă că eşti cât se poate de sănătoasă. Cred fiecare lucru pe care mi-l spui. Mai dificil mi se pare că accept că dl. Oaks ar fi una din Măştile morţii.

— Aşa este! susţinu Anna cu vehemenţă. Ai crede despre el că e un omuleţ nevinovat care-şi închipuie că poate să cânte. Dar căpitanul e aşa de umil în prezenţa lui încât mie mi-a fost ruşine pentru el. I-am auzit vorbind o dată despre căsătorie fără să-mi fi dat seama că pe tine te aveau în vedere.

— Chiar aşa? exclamă uluită Lila.

— Chiar aşa, deşi nu ţi-au rostit niciodată numele. Mă lăsau să asist la discuţiile lor crezându-mă nebună. Aikness mai râdea câteodată de mine, dar Golly m-a privit aidoma măcelarului care încă nu a hotărât cum să-şi sacrifice victima.

— Dar… dar nu-mi… nu-mi vine să cred. Anna, simt că-mi îngheaţă sângele.

— Probabil că sunt, totuşi, suficient de nebună dacă reuşesc să te înspăimânt în halul ăsta. Voi fi rezonabilă, doar mi-a cerut lucrul ăsta. Şi acum să vedem dacă putem scoate şi restul de tapet.

— Nu ne poate prinde nimeni. Am zăvorât uşa pe dinăuntru, spuse Lila.

Fata descoperise o notiţă pe peretele din baie, acolo unde o porţiune de tapet se desprinsese. Şi-au udat bine batistele şi au udat restul de tapet până când acesta s-a desprins de tot. Notiţa cuprindea următoarele: „În caz de foc trageţi scara de incendiu şi trapa se va deschide automat. Ieşiţi pe marginea acoperişului şi aruncaţi scările de salvare, plasate la intervale regulate şi fixate de parapeţi”.

— Trapa din acoperiş, repetă Lila privind spre acoperişul care părea intact.

Anna reveni cu un scaun pe care se sui, cercetând tavanul. Simţi cum o porţiune cedează sub degetele ei.

— Aici trebuie să fie, explodară cuvintele ei cu un şuierat. Apoi se auzi un ciocănit uşor în uşa apartamentului. Pardoseala băii era acoperită cu insule mari de praf. Era suficient ca Golly să arunce o privire spre tavan şi spre podea ca să le ghicească intenţiile.

— Încuie uşa şi nu ieşi, îi spuse Anna.

Aşteptă până ce Lila se închise în baie, apoi îi dădu drumul lui Golly înlăuntru.

— Ce faceţi aici? o întrebă el privind-o suspicios. Unde e Lila?

— E în baie. Trebuie să găsesc prosoape. Explicaţia păru că îl mulţumeşte.

— Spui că face baie? Foarte bine. Tocmai voiam să am o discuţie cu tine, fata mea. Privi o clipă spre uşa băii şi o întrebă îngrijorat. Sper că nu iese chiar acum?

— Nu.

— Bănuiesc că nu ai mai fost niciodată în America de Sud?

— Nu.

— E o ţară minunată. Am fost o dată acolo. Flori, cald, vară, o mulţime de bani. Cum ţi se pare?

— Sună minunat.

— Asta te va aştepta. Dacă eşti o fată bună. Nu-mi da de furcă, nu mai face alte scene, ajută-mă cu ea şi totul va fi în ordine. În caz contrar ce crezi că se întâmplă? Nu răspunzi? Dar pariez că ştii. Te vor pescui din apele fluviului. Ajut-o pe Lila să se îndrăgostească de mine. Asta-i tot ce-ţi cer. Vreau să mă căsătoresc cu ea. Vrei bani?

— N-am cum să-i cheltuiesc, spuse ea şi Golly zâmbi.

— Văd că-ţi merge mintea, spuse el după care plecă fredonând un cântecel.

Anna încuie uşa în urma lui, apoi se întoarse la fată. Lila revăzu ceva din vechea expresie pe faţa ei.

— Nu e nimic, draga mea, încercă Anna să o liniştească.

Deschise sertarul mesei din care scoase un cuţit. Cu el străpunse tavanul. Tencuiala căzu peste ea cu un zgomot, acoperind-o cu o pudră albă. Anna luă veioza de lângă pat şi lumină cu ea prin deschiderea făcută.

— Uite trapa, spuse ea.

Reuşiră să o deschidă cu ajutorul cozii unei mături. Treaba era însă mai dificilă. Uşiţa din acoperiş era destul de grea. Cu chiu cu vai au reuşit să o deschidă după o luptă care a

durat până la ora trei. Prin deschizătura aceea Anna se strecură afară. Apoi o ajută şi pe Lila să iasă. Începură imediat să caute scările de incendiu dar, spre disperarea lor, spaţiile speciale în care ar fi trebuit să se afle nu erau de găsit. Trebuiau să se întoarcă în cameră cu tot riscul de a li se fi descoperit tentativa.

Prima care se strecură înapoi în baie a fost Anna. Ea o ajută şi pe Lila să facă acelaşi lucru. Le era imposibil să mai închidă uşa de pe acoperiş. Deşi era teribil de speriată, Lila reuşi să adoarmă câteva ore. Se trezi înainte de venirea micului dejun şi a lui Golly. Acesta nu mai era în aceeaşi bună dispoziţie ca la vizita precedentă. Ceva se întâmplase.

— O să vă iau, doamnele mele, de aici, în seara asta în jurul orei 9. Nu voi putea să vă însoţesc eu, dar mă vor înlocui câţiva dintre prietenii mei. Să nu-i supăraţi. În caz contrar nu-mi pot asuma nici o răspundere.

— Unde ne duci? îl întrebă Lila.

— Hainele de pe voi vă sunt suficiente, continuă el în loc de răspuns. Şi spune femeii ăleia că o voi plăti să-şi ţină gura. Se simte bine? Dă vreun semn de nebunie?

— Crezi că te va asculta? îl întrebă fata cu seriozitate.

— Cu siguranţă, răspunse el zâmbind. Bănuiesc că te-a pus în temă cu tot trecutul tău, cu bunica ta. E bine. Oricum ar fi trebuit s-o afli cândva. Apropo, câţiva din băieţii mei l-au prins noaptea trecută pe Wade. L-au împuşcat exact în inimă. Urmări cu atenţie cum ochii i se deschid şi faţa i se albeşte. Ghinion, nu-i aşa? A fost un tip simpatic, Johnny. N-a fost un poliţist prea grozav, dar ca băiat a fost dulce. Era ceva în tonul şi gesturile lui care făceau să creadă că o minte. Avea nevoie să creadă cu intensitate acest lucru, altfel ar fi leşinat.

Golly continua.

— Ce mai pierdere pentru poliţie.

Făcu un zgomot cu limba fără să o piardă din priviri. Abia acum Lila fu sigură că o minte şi simţi o mare uşurare. El

văzu cum îi revine culoarea în obraji, dar atribui în mod greşit efectul altei cauze.

— Te şochează, Lila? Cu toţii trecem prin aşa ceva. Unde e Anna? În camera ei, nu?

— Vrei să o vezi? întrebă Lila.

— Nu. De altfel nici nu o să prea am timp de voi azi.

În cele din urmă fata reuşi să-i adreseze o rugăminte pe care o tot amâna.

— Aţi putea să-mi daţi ceva să-mi curăţ o pată de pe rochie?

Juca oare suficient de bine ca să-l înşele? Aparent, da.

— Foarte bine că îţi găseşti de lucru, draga mea. Gazul ar fi bun?

Dădu din cap, neavând curajul să vorbească. Golly reveni peste câteva minute cu o sticluţă.

— Urât mai miroase, spuse el în timp ce îşi ştergea mâinile cu o batistă. Hai că ţi-o duc eu în baie.

Simţi că îngheaţă de frică.

— Nu e nevoie. O s-o folosesc aici.

Fusese ideea Annei să aibă pe masă un vas şi rochia pe care o purtase cu o zi înainte. El puse sticluţa jos, după care plecă. Numai după aceea apăru şi Anna din camera ei.

— La ce-ţi trebuie gazul? Nu pricep.

Anna nu-i răspunse.

În ziua aceea o activitate intensă domni la Arbroath Building. Unul dintre „chiriaşii” cu figura cea mai nevinovată ieşi în City expediind telegrame de la fiecare oficiu poştal întâlnit. Aikness fu invitat pentru consultaţii.

— Le-am promis băieţilor un profit gras şi o plecare fără necazuri şi aşa va fi, spuse Golly. Tu vei face altceva. Vei duce fetele la Greenwich. Ne întâlnim când te întorci. Îi arătă o bucată de hârtie. Maşina te va lăsa aici, în exact două minute – îi arătă el pe planul întocmit pe hârtie. Să zic că îţi acord trei minute. Acolo te va aştepta o şalupă.

— Crezi că va merge chiar aşa de simplu?

— Nu mă întrerupe, mârâi Golly. La 9,11 deschidem magazinul Kinshner – Golly se referea la bijuteria din Bond Street – şi apoi West End Diamond. La Kinshner treaba va merge repede. E un seif de modă veche. Nu-ţi cer să faci parte din echipă. Se va lăsa cu împuşcături. Ştiu că nu-ţi place. Tot ce ai de făcut e să ridici din cele două locuri suma de 250 000. Mi-ar fi plăcut să fiu aici să văd ziarele de dimineaţă.

— Parcă era vorba de vineri, şi atunci de ce vorbeşti de deseară?

— Am crezut că vineri o să fie seară de dans.

În faţa lui Aikness se afla un alt Golly, dinamic şi ameninţător.

— Să nu care cumva să încerci ceva, Aikness. Golly se înfipse în celălalt. Vor mai merge doi oameni cu voi. Unul va sta cu tine, celălalt va fi în spate, cu doamnele. Te vor împuşca imediat cum dai semne de laşitate. E clar?

— Sigur, răspunse Aikness făcând un efort să-şi stăpânească vocea. Propriul său plan se năruia fără nici o şansă.

CAPITOLUL XII.

Elk primi o notiţă scrisă la repezeală cu creionul: „Avem treabă la noapte – în West End. Am fost informat că trebuie să ne aflăm în zona Piccadilly”. Nota venea de la o sursă demnă de încredere. De aceea telefonă şefului său.

— Trebuie avertizat inspectorul de divizie, îi răspunse acesta. Unde e Wade?

— La Brixton. Ia un interogatoriu lui Lane. Trebuie să apară.

Cum închise telefonul, sună Wade.

— Lane mi-a spus o grămadă de lucruri. Îţi aminteşti de Arbroath Building? Se pare că e cartierul lor general. Lane nu ştie foarte precis amănuntele privind clădirea. E însă sigur că vineri seara vor da lovitura cea mare.

În momentul când Wade ajunse la sediul poliţiei, West End-ul colcăia de poliţişti în civil. În jurul orei 9 o explozie

zgudui Bond Street, însoţită de o alta care venea din capătul opus al străzii. Au răsunat fluierele poliţiştilor. O maşină a Poliţiei se izbi de un camion care tocmai trecea prin zonă, rănind doi dintre poliţişti. Şoferul camionului scăpă neatins. În acelaşi timp o maşină puternică trase la bordura din dreptul magazinului Kinshner a cărui uşă se deschise brusc, lăsând să iasă patru oameni. În aceeaşi clipă un poliţist se îndreptă spre ei şi tot atunci răsună prima împuşcătură în lupta aceea care avea să rămână o amintire urâtă timp de mai mulţi ani. Poliţistul căzu la pământ cu umărul zdrobit, în timp ce maşina se depărta, alţi doi poliţişti îşi făcură apariţia încercând să o oprească. Gestul lor îi costă viaţa. Întreg West End-ul fu uimit să audă focul cadenţat al unei arme automate. Maşina tăie Piccadilly, se strecură printre două vehicule spre Jermyn Street, apoi ajunse în James Street, pierzându-se apoi înainte ca prima maşină a poliţiei să-şi facă apariţia.

Cealaltă echipă nu mai scăpă la fel de uşor. Hoţii ieşiră din spate de la Diamond Syndicate trezindu-se în mijlocul unor detectivi înarmaţi. Urmă un schimb de focuri care-l îngenunche pe unul din bandiţi. Ceilalţi trei reuşiră să intre într-o maşină de unde-i împroşcară pe poliţişti cu focul unei arme automate. Drumul le fu barat în Oxford Street de un şofer care-şi puse autobuzul de-a curmezişul străzii, dar infractorii reuşiră să se strecoare cu maşina prin spaţiul rămas liber între zid şi autobuz. În trecere au tras asupra şoferului pe care nu l-au nimerit. Au continuat să fie urmăriţi până în clipa în care un glonte a atins roata maşinii de poliţie care îi escorta.

Toate staţiile de poliţie au fost alertate. Wade auzi prima rafală în timp ce mergea cu Elk prin Piccadilly. A mai apucat să vadă cum dispare maşina spărgătorilor.

— E cea mai mare aventură la care am fost martor, le mărturisi cu respiraţia întretăiată ofiţerul pe care îl întâlniră în Bond Street. Au luat bijuteriile şi nici măcar n-

au încercat să se ascundă. Unul din oamenii mei i-a văzut operând la seif şi mi-a telefonat.

John nu-şi mai pierdu vremea cu cercetarea clădirii în care se comisese spargerea. Împreună cu Elk porni în goană spre Scotland Yard, trecând prin faţa grupului de superiori care discutau agitaţi pe marginea declaraţiilor lui Lane.

— Poate că s-au întors acolo, spuse comandantul. N-ar fi nici un rău dacă am curăţa cuibul ăla. Ia-ţi oamenii. Să fie înarmaţi.

Se făcuse 10,20 când prima maşină a poliţiei opri la Arbroath Building. În aceeaşi clipă fură ajunşi din urmă şi depăşiţi de o maşină a pompierilor care trecu în faţa lor.

— Ce s-a întâmplat?

— Arbroath Building a luat foc. E un bloc vechi.

John nu mai voia să audă nimic despre clădirea aceea. Văzu o lumină puternică reflectându-se pe cer şi se întrebă dacă povestea se va repeta.

— Sunt două femei acolo, una e mai tânără, spuse poliţistul. Le-am văzut făcând semne cu mâna, apoi am dat alarma.

— Ce?! John simţi cum îi îngheaţă sângele la simplul gând că Lila era acolo.

Golly îşi făcu apariţia luând o atitudine părintească, plină de măreţie.

— Ne vedem peste o oră. Şi nu uita, fără şmecherii, adăugă el aruncând Annei o privire semnificativă. Contez pe tine, Lila, că o vei face să fie cuminte.

Fata acceptă cu un semn din cap.

Dl. Oaks inspiră adânc şi strâmbă nemulţumit din nas.

— Nu-mi place cum miroase gazul ăsta, dar nici geamul nu-l putem deschide. Acum o să vă pătrundă în haine. Deci ne am înţeles, Lila, pleci cu Aikness. Cu el şi cu încă doi prieteni în care trebuie să ai încredere. Cum a ieşit din cameră, uşa fu încuiată în urma lui; Lila intră în baie, apoi se strecură prin trapa deschisă. Merse pe acoperişul de beton pe lângă parapet, peste care privi cu atenţie. Trebui

să aştepte 10 minute până când văzu prima maşină ieşind din garaj. Urmă o a doua, apoi auzi uşa închizându-se. Se întoarse pentru a comunica ce văzuse. În acest timp Anna adunase scaunele mai uşoare, o masă mică şi luase pătura de pe pat. Le împinse pe toate prin chepengul deschis.

— Ia sticla şi fii atentă cum o foloseşti.

Lila îngrămădi mobilele pe acoperiş, apoi reveni în dreptul uşiţei întredeschise a trapei.

— Bate cineva la uşă, îi şopti Anna, cred că e Aikness.

Ciocăniturile deveniră mai insistente. Lila se strecură înăuntru. Lăsă capacul să cadă la locul lui. Cu o putere greu de bănuit la ea, Anna reuşi să-şi facă vânt prin chepengul deschis. Cu un ultim efort trase şi scaunul după ea. Apoi au lăsat capacul să cadă cu un zgomot înfundat.

— Aikness şi amicii lui n-o să încerce să-l deschidă, spuse Anna, şi dacă o s-o facă o să stăm pe el.

Duseră grămada de scaune, masa şi pătura lângă un colţ al parapetului, şi urmăriră ce se mai întâmplă jos. Câţiva oameni treceau pe stradă. Nu departe zări un poliţist. Desfăcu sticla şi îi vărsă conţinutul pe grămada de lucruri. Vântul îi stinse primele trei beţe de chibrit. Cel de-al patrulea aprinse însă pătura îmbibată cu gaz. Aproape instantaneu limbile flăcărilor se cocoţară pe parapetul de beton luminând clădirile învecinate. Femeile auziră fluierul poliţistului. Mai mulţi oameni începură să vină fuga spre blocul lor. Lila auzi un zgomot. Se întoarse şi văzu capacul trapei mişcându-se. Ajunse din câţiva paşi la chepeng şi se sui pe el. În clipele următoare Anna auzi sunetul pe care îl aşteptau cu nerăbdare. Era sirena modelată a maşinii de pompieri. Sfidând pericolul femeia se urcă pe parapet agitându-şi braţele. Fu imediat văzută de mulţimea care se adunase jos. În timp ce cobora de pe parapet văzu o a treia maşină ieşind din garaj, croindu-şi loc prin mulţime, şi dispărând după colţ.

— Au plecat, strigă ea cu voce răguşită. Slavă Domnului că am scăpat.

Curând îşi făcură apariţia şi alte maşini de pompieri. Pe urmă se înălţă o scară roşie, telescopică pe care se urcă un pompier, urmat imediat de un al doilea. Apoi Lila văzu un tip în civil sărind de pe parapet. Era Wade, în ale cărui braţe se repezi cu disperare.

Ofiţerii de pe distrugătorul „Meridian” erau cu toţii invitaţi la un bal la Greenwich Hospital. Excepţie făcea doar ofiţerul de cart. O barcă se apropie de „Meridian”. Santinela de la bordul vasului îi întrebă pe cei din barcă cine sunt. I se răspunse că se aduce căpitanului un mesaj urgent. În clipa în care ofiţerul de cart se pregătea să vadă despre ce e vorba, două focuri de revolver, trase cu surdină, îi reduseră la tăcere pe cei de pe vas. Aproape instantaneu bordul vasului fu ocupat de vreo douăzeci de omuleţi de rasă galbenă. Marinarii, cei mai mulţi adormiţi, fură neutralizaţi în câteva clipe. Scăpă unul singur, care se aruncă în apă, reuşind să înoate până la mal. Apoi o şalupă neagră se apropie de distrugătorul la bordul căruia se urcară Golly şi ceilalţi oameni ai lui. După alte 15 minute sosi şalupa cu Aikness. Era însoţit de cei doi gardieni pe care i-i dăduse Golly, dar cele două femei lipseau. Căpitanul era atât de speriat încât nu reuşi să lege nici un cuvânt. Tot ce putu să audă Golly a fost cuvântul „foc”.

— Vorbim noi mai târziu, spuse Golly livid de furie.

Chinezii îşi luaseră deja posturile în primire. Un timonier conducea distrugătorul în josul apei, mărindu-i viteza. Golly era cu Aikness în cabina acestuia, supunându-l unui interogatoriu.

— Te ascult! spuse el privindu-l cu ferocitate, în timp ce Aikness începu să-şi bâlbâie povestea.

— Au ieşit prin capac. N-am bănuit că există aşa ceva; am văzut o notă scrisă pe perete. Un avertisment în caz de incendiu. Acolo se menţiona ieşirea prin tavan.

— Ele au pus focul. De asta au vrut gazul. O să mă întorc pentru ele.

— Ne vor urmări, începu Aikness.

— Ne vor urmări? Oare! Nu ţi-am spus că nu pot veni după noi? Pun eu mâna pe un transatlantic. Chiar azi după amiază a părăsit unul Londra. Dacă trimit distrugătoare după mine, scufund vasul cu pasageri cu tot. Ai auzit?

Deci, aceasta era planul! Abia acum îl auzea Aikness. Ăsta era şantajul cu care tot ameninţa!

Distrugătorul mergea cu viteză maximă, trecând pe lângă pericolele care ar fi albit părul timonierului, dacă ar fi ştiut de ele. În zori simţiră aerul sărat al mării! Zăriră transatlanticul neaşteptat de aproape.

— Iat-o, exclamă Golly. Punem mâna pe ea. Am omul meu pe nava aia. Să-l anunţăm.

Lampa de semnalizare trimise un semnal căruia îi răspunse un altul de pe vapor.

— E timpul, spuse Golly.

În aceeaşi clipă raza puternică a unui reflector se aprinse de la mal şi trecu pe deasupra apei, oprindu-se pe distrugător.

— Dă-i drumul înainte, mârâi Golly. Trebuie să luăm „pachetul”. Cu coada ochiului Golly prinse dâra subţire de lumină roşie venind de la mal, urmată de o explozie puternică. Nu mai văzu obuzul izbind apa. Şi din nou firul de lumină roşie se reaprinse de o nouă explozie.

— Ne ajung, şopti Aikness. O să ne prindă. Privi fascinat spre bateria de coastă, care expedie un nou obuz.

— Dacă am putea, începu el.

Nu apucă să termine. Un proiectil izbi vasul din laterală. Urmă o explozie teribilă.

Bărcile de salvare au găsit un singur supravieţuitor. Un omuleţ cu ochelarii bine prinşi de urechi, plutind pe un colac de salvare uriaş.

— Mă numesc Oaks, spuse el. Nu vă fac nici un necaz. Nu sunt eu omul. Tot ceea ce doresc e pacea, liniştea, armonia. O dată am salvat un copilaş. Se numea Lila Smith.

Când fu condamnat la moarte, începu să cânte celorlalţi arestaţi şi gardienilor, care-l înjurară amarnic pentru

zgomotul pe care îl făcea. Dar condamnaţii la moarte au privilegiile lor. A cântat şi în dimineaţa execuţiei cu acelaşi glas spart şi martorii care au asistat la execuţie nu au simţit nici un fel de regret când trapa s-a deschis cu zgomot, aşa cum li se întâmpla de obicei când alţi condamnaţi se aflau într-o situaţie similară.

SFÂRŞIT

1 Celebră închisoare din Devon, Anglia.